

Katiller yollara düştü!

CIA'nın ilk değil ama çok ciddi anlamda uluslararası bir terör şebekesi olarak çalıştığını bir kez daha gözler önüne seren işkence uçakları haberi karşısında ABD'nin üst düzey temsilcileri ve ABD istihbaratının tepesindeki isimlerin "ziyaret" trafiği de hızlandı. Condoleeza Rice Avrupa turuna çıkarak olayın örtbas edilmesini için diplomasi yaparken, FBI Başkanı Robert Muel-

ler ve CIA Başkanı Goss ülkemize geldi. Aynı gün Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Yaşar Büyükanıt'ın da ABD'ye gitmesi dikkat çekiyor.

Ülkemiz egemenleri olayı örtbas etmeye çalışırken Avrupalı emperyalistler ise özde ortak oldukları bu durumla ilgili sözde soruşturmalar açıyor ve CIA'nın işlediği ve işlemeye devam ettiği bu son insanlık suçlarından haberleri yok-

muş gibi davranmaya çalışıyorlar.

Ancak ezilen emekçi halklar onların bu soruşturmalarının göstermelik olduğunu çok iyi bilmekteler ve yükselttikleri mücadeleler er geç emperyalizmi tüm kurum ve kuruluşları ile yerle bir edecek, emperyalistlerin işledikleri tüm insanlık suçlarının hesabı işte o zaman sorulacaktır.

Saldırıları sendikalaşmayı engelleyemez

Deri-İş direnişine silahlı "çete" saldırıları

Tuzla Organize Deri Sanayii bölgesinde kurulu bulunan Cevahir Deri fabrikasında, 24 Kasım Cuma günü, sendikalaşma çalışması yürüttükleri gerekçeyle işten çıkarılan 28 işçi direnişe başladı. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nde örgütlü bulunan işçiler bu tarihten itibaren işyerlerinin önünde beklemeye başladılar. 30 Kasım Çarşamba günü saat 08:00'de taşeron şirketi Özalp tarafından, Cevahir Deri Fabrikası'nda çalışması için getirilen yaklaşık 30 grev kırıcı işçiyi, Deri-İş Sendikasında örgütlü bulunan işçiler engelledi. Bunun üzerine dışarıdan getirilen işçiler direnişteki işçilere demir çubuk, kazma sapı ve taşlarla saldırdı. Yaşanan arbedede otobüs hasar gördü, camları kırıldı. Taşeron Fuat Özalp işçilere silah çekerek tehdit etti. İşçilerin meşru müdafaa hakkını kullanması sonucu yaralanan taşeron Fuat Özalp hastaneye kaldırıldı. İşçilere saldıranlara dokunulmazken, saldırıya uğrayan 19 direnişçi işçi gözaltına alındı ve 5 işçi de çeşitli yerlerinden yaralandı. *Sayfa 4*



YDG KONFERANSINA DAVET

24-25 Aralık'ta buluşalım!

Yaklaşık 8 aydır hem YDG'lilerin hem de çevrelerinde ulaşabildikleri halk gençliğinin tartıştığı YDG Programı tartışmaları 24-25 Aralık'ta İstanbul Tohum Kültür Merkezi'nde düzenlenecek uluslararası bir konferansla sonuçlandırılacak. Halk gençliğinin sorunlarının ve çözüm önerilerinin tartışılacağı bu konferansta tüm halk gençliğini yanımızda olup beraber üretmeye çağırıyoruz!

Sayfa 8

ERZİNCAN BÜROMUZ AÇILDI

Erzincan'da Umuda merhaba

Partizan geleneğinin ve kültürünün halk arasında güçlü köklere sahip olduğu Erzincan ilinde, İşçi-köylü gazetesi irtibat bürosunun açılması, devrimci-demokratik kamuoyunda ve halkımız arasında coşkuyla karşılandı.

İK okurlarının yıllardan beri ısrarla Erzincan'da büro açılması taleplerinin karşılık bulması, özeld de okurlarımız üzerinde coşku yaratmıştır. Bu coşku, okurlarımızın büro açılış çalışmalarında verdikleri maddi ve manevi destekleriyle perçinlenmiştir.

Sayfa 6

AB yasalarının ilticacılar üzerindeki etkisi Saint-Brieuc'de dile getirildi

Özelde Fransa'da, genelde ise Avrupa Birliği ülkelerinde göçmenler üzerine uygulanması planlanan yeni politikalar sistemleşmektedir. Sistemleşen, yani "yeni yasalar" olarak karşımıza çıkan politikalar, bir kez daha kanıtladı ki, emperyalist bir ülkede yaşayan toplum içinde gerek barınma, yiyecek; gerekse de giyecek vb. konularda en alt seviyede yaşayanlar göçmenlerdir.

Bunu yeniden hatırlatmak ve kamuoyuna kavratmak amacıyla, Fransa'nın Saint-Brieuc şehrinde bulunan ve uzun süredir çalışmalar yürüten Irkçılığa Karşı Birlik Komitesi (CSCR) çeşitli eylemler düzenledi. Bu organizasyonun içinde kuruluşundan beri yer alan ve Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu'nun üyesi olan Enternasyonal Gençliğin Kültür Derneği de aktif olarak bu çalışmalarda yerini aldı.

Son birkaç aydır esas olarak göçmenlerin sorununa endeksli çalışmalar yürüten komite, Côte d'Armor bölgesinde küçümsenmeyecek kazanımlar elde ederek güzel bir mücadele örgütlenme örneği sergiledi. Kuşkusuz Enternasyonal Gençliğin Kültür Derneği'nin çalışma performansı, Türkiyeli DKÖ'ler açısından özel olarak örnek alınması gerekmektedir.

Çalışmalarını yerel bir kurum olan Göçmen İşçilerle Dayanışma Derneği (ASTİ) ile koordineli bir şekilde sürdüren ve toplam 13 Fransız ve göçmen kurum-

ları içinde taşıyan CSCR, Valiliğe mektup göndererek görüşme ve sorunlarını dile getirme olanağını yakaladı. Buna paralel olarak aynı konu bağlamında örgütlenen yürüyüş ve imza kampanyası oldu.

Neticede, eylemlerle yapılan baskılar

kan yeni yasalara değindi. 28 Eylül 2005'ten itibaren içişleri bakanı Nicolas Sarkozy tarafından önümüzdeki süreçlerde hissedilecek olan ve elde edilen bölümler itibarı ile yeni yasalara değinen İHD-MK üyesi, bu yasaların bir hak

Sistemleşen, yani "yeni yasalar" olarak karşımıza çıkan politikalar, bir kez daha kanıtladı ki, emperyalist bir ülkede yaşayan toplum içinde gerek barınma, yiyecek; gerekse de giyecek vb. konularda en alt seviyede yaşayanlar göçmenlerdir.

sonucunda birkaç kişiye oturma hakkı verildi. Bundan böyle, oturma hakkı henüz verilmemiş göçmenlerin çocuklarına maddi yardım verilmektedir. Devletin tanıdığı bir hak olmamasına rağmen, bölgenin Genel Konseyi, ASTİ, Secour Populaire ve Secour Catholique gibi yardım kuruluşlarına ek bütçe ayrıldı. Ve bu kuruluşlar, devletin inisiyatifi dışında da olsa, ülkeyi terk kararı almış göçmenlere bile barınmaları için bir ev kiralamaktadırlar. Kirayı da bu kurumlar karşılamaktadır.

Eylem planının finali olarak 10 Aralık'ta kültürel etkinlikle zenginleştirilmiş seminer verildi. Semineri, aynı zamanda CSCR'in içinde yer alan İnsan Hakları Derneği - Merkez Komitesi üyesi verdi. İHD-MK üyesi, göçmenlere yönelik çı-

kısıtlama sürecini garantiye almanın aracı olduğunu vurguladı. Göçmenlerin sorunlarının 30 yıllık bir politikanın kaynağı olduğunu açıkladı. Hükümetin, özellikle de Sarkozy'nin devlet gereksinimleri doğrultusunda ikiyüzlülüğünü açığa çıkaran üye, sınır dışı politikasını örnek verdi. Öyle ki, aylar önce "çifte ceza" kanununu kaldırdığını ifade eden Sarkozy, şimdi sınır dışı politikasıyla yeniden bu yasayı gündeme getirerek özellikle göçmenlerin isyanı esnasında gençlerin belli bir kesimine hem tutuklama kararı, hem de ikinci bir ceza olarak sınır dışı edeceklerini ilan etmişti. Tabi ki bu esasta Sarkozy'den ziyade, sistemin ikiyüzlülüğüdür. İHD-MK üyesinin konuşması ardından, soru-cevap şeklinde değişik görüşler dinlendi.

Daha sonra kültürel etkinliğe geçildi.

İlk önce Enternasyonal Gençliğin Kültürel Derneği'nin Halk Oyunları ekibi bir gösteri sundu. Çeşitli yörelerin oyunlarının sergilendiği gösteriden sonra Afrikalı göçmenlerin halk oyunlarına yer verildi. Bu oyunda, halk arasında iki gücün karşılıklı çatışması dile getirildi. Çatışmanın esas olarak kendi aralarında değil de ortak hedefe karşı olması gerektiğini ifade eden hareketler akabinde, seyirciler de bu oyuna katılmaları teşvik edilerek uluslar arası dayanışma ifade edildi.

Sonradan Fransızca RAP müziğini dillendiren grup, söylediği parçalarla devletten ziyade sistemin teşhirini yaptı. Yarım saatlik bir program sunan RAP grubu daha sonra yerini Sezen-Ozan ikilisine bıraktı. Küçük yaşta sergiledikleri büyük yetenekleri ile ilgi toplayan bu yoldaşlarımız, Enternasyonal Gençliğin Kültür Derneği adına kitleyi selamlayarak Kürtçe, Türkçe türkü ve enstrümantal müzik dinletisinde bulundular. Yoğun alkış toplayan ve salondaki bütün ilgiyi genç ve dinamik performanslarına endeksleyen Sezen ve Ozan ikilisinin ardından aynı dernek adına sahne alan bir yoldaş, söyledikleri türkü ve marşlardan sonra kitleyle birlikte Enternasyonal Marşı seslendirdi. Türkiyelilerin Türkçe, Fransızların ise Fransızca okudukları marşın ardından üç yüzün üzerinde bir katılımın olduğu etkinlik sona erdi.

İşçi-Köylü Saint-Brieuc

İLAN



Emine Aydın
05.05.1960 – 27.11.2005

Sınıf mücadelesinde tavrını daima haklıdan yana sergileyen emektarımız **Emine AYDIN'**ı ani bir kalp krizi sonucu kaybettik.

Göç etmek zorunda kaldığı Paris kentine yakın Melun'de yaşayan emektarımız, Partizancıları bağrında taşımanın onuruyla güzel bir fedakarlık örneği ile yaşamını sürdürdü. Umutsuzluğun karşısında umudunu, karamsarlığın karşısında devrim mücadelesini sürdüren yoldaşlarının davasına inancını yüreğinin en derin ve en temiz sofrasına bağdaş kurdu. Bu sofrayı diğer dost ve çevresiyle paylaşmada hiç geri durmadı. İnsanlığın insan olma arzusunu gerçekleştirme mücadelesine karşı emperyalizmin kişiliksizleştirme, siyasi-ideolojik-kültürel olarak yozlaştırma saldırılarının yoğunlaştığı bir ortamda, son nefesine kadar bütün burjuva etkilenmelere rağmen bu değerli özelliklerini koruyabilen insanların arasında yer aldı.

Fransa'da yürüttüğümüz mücadelenin tarihinde paylaşımın ve yoldaşlarına kucak açmanın izini bırakan emektarımız Emine AYDIN'ı hiçbir zaman unutmayaacağımızı ilan eder, ailesine ve tüm yoldaşlarımıza başsağlığı dileriz.

Fransa Partizan okurları

Karaduvar'da halk kazandı



Mersin'in Karaduvar Mahallesi'nde 1986 yılından bu yana denizde bekleyen gemilere akaryakıt transferi için petrol dolmuş tesislerinin döşediği borular kent halkının yaşamı üzerinde tehdit oluşturmaya devam ediyor.

Karaduvar'da bulunan TUTA Şirketi Cemil Sayar adındaki mahalle sakininin arazisine izinsiz boru hattı

döşemiş, bunun için Cemil Sayar TUTA şirketini dava etmişti. 1986 yılından TUTA Petrolcülük Şirketi'ne ait boruların Cemil Sayar isimli vatandaşın özel mülkiyet arazisinden geçirildiğine hükmeden Yargıtay 14. Hukuk Dairesi borularının sökülmesine ve sökümlerinin şirket tarafından ödenmesine karar verdi. Borular 21 günlük sürenin sonunda sökülmezse konu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) taşınacak.

TUTA şirketi henüz boruları kaldırma çalışmalarına başlamazken, diğer şirket ve boru hatları hala tehlikesini sürdürüyor. Bu davanın ardından TUTA şirketi mahalle halkını "500 metrelik koruma hattını yaptırır, sizleri buradan kovarım. Karaduvar'dan gelen işçileri işten kovarım" şeklinde tehdit ederek halkı korkutmaya, mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyor. Ancak Karaduvar halkı bu mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceğini dile getiriyor. (Mersin)

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

Adı on yıllardan beri, dünyanın neresinde olursa olsun, en tanımsız vahşetle gerçekleştirilen insanlık suçları ile birlikte anılan CIA (Amerikan Haber Alma Merkezi), yani ABD'nin eli kanlı istihbarat örgütü, bugünlerde yine hem ülke hem de dünya gündeminde adından sıkça söz ettirir oldu. Tabii ki bir kez daha ve yeni ve de boyutları bilinmeyen insanlık suçları vesilesiyle....

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, tüm dünya emperyalist güçlerinin, yanlarına işbirlikçi-uşaklarını alarak, "terörle mücadele" adı altında, özellikle de özgürlük mücadelelerinin önderlerine dönük bir dizi üstü kapalı veya açık operasyonlar düzenlediği bilinmektedir. Dünya hakimiyetine soyunan ABD emperyalizminin, bu operasyonları ne boyutta hayata geçirdiği ise, CIA'ya ilişkin son günlerde ortaya çıkan haberlerle bir kez daha görülmüştür.

Bu haberler, CIA'nın dünyanın birçok ülkesinde gizli hapishaneler bulundurduğu ve de bir çoğunu kayıt dışı olarak tuttuğu veya kaçırdığı kişileri bu hapishanelerde, ağır işkenceler altında tuttuğunu kapsıyordu. Bunun da ötesinde, tutsakları bu hapishanelere nakletmek için kullandığı ve çeşitli paravan şirketler adına kayıtlı uçaklardan söz ediliyor. İşkenceye uygun donanıma sahip olduğu söylenen bu uçakların ve de hapishanelerin varlığı ise ABD emperyalizmi tarafından doğrudan reddedilmiyor.

Sözü edilen bu uçaklardan birinin geçtiğimiz günlerde Sabiha Gökçen Havaalanı'na indiği ve burada 24 saat kaldığı belirtiliyor. Bu süre içinde uçaktan inen CIA ajanlarının **Kandıra Hapishanesi'**nde bir tutsağı sorguladığı yine gündeme gelen ve hapishanelerdeki tutsakların yaşamlarının sadece "ulusal" değil, aynı zamanda "uluslararası" tehdit altında da olduğunu gösteren diğer bir konudur.

CIA'nın bu gizli hapishanelerinin ve de işkence uçaklarının Avrupa emperyalistleri tarafından uzun süredir bilindiği ve örneğin Alman hükümetinin bu uçaklara yüzlerce kez iniş-kalkış izni verdiği de yine kamuoyuna yansıyan bilgiler arasında. **Bugün her ne kadar birçok Avrupalı emperyalist ülke sözde bu sorunun üzerine gidiyor gibi görünse de, onlar öteden beri CIA adlı kanlı örgütün tüm icraatlarına ortaklar!**

Hitler faşizminin saldırganlığını Sovyetlere yönlendirme çabaları boşa çıkan batı Avrupa emperyalistleri, Hitler'in gazabından nasiplerini, hem de beklemedikleri boyutta alınca, ABD emperyalizminin hamiliği altına girmek zorunda kalıyorlardı. Bu hamilik **2. Paylaşım Savaşı** sonrasında da sürdü. Bu savaşın 2. büyük galibi SSCB artık batılı emperyalistler açısından giderek büyüyen bir "tehdit" oluşturmaktaydı.

Tüm stratejisini bunun üzerine oluşturmaya başlayan ABD emperyalizmi savaştan hemen 2 yıl sonra, Henry Truman döneminde, **18 Eylül 1947 tarihinde imzalanan Ulusal Güvenlik Yasası ile birlikte, sürekli casusluk ve karşı casusluk örgütü CIA'yı kuruyor.**

Stratejinin o dönemki başlıca hedefini, batı Avrupa'nın hemen dibinde tüm ihtişamı ile yükselen ve Nazi faşizmini yenilgiye uğratan esas güç olduğu bilinen Sovyetler ve bu bağlamda da **Kızıl Ordu** oluşturmaya çalışıyordu.

CIA'nın dünya çapındaki "görevi" ilk etapta, komünizmin batı Avrupa'da etkili olmasını ve burayı ele geçirmesini engellemek olarak belirlenmişti. Bunun için de tüm Av-



rupa'da (ve tüm dünyada) faaliyet gösterecek olan ve doğrudan CIA tarafından yönetilen gizli bir örgütlenmeye gidildi. "Stay Behind Operasyonları" adı verilen bu örgütlenme ise günümüzde daha çok Gladio olarak bilinen Kontr-Gerilla örgütlenmesidir. Böylece, kendisi zaten kontr-gerilla bir yapılanma olan CIA, birçok Avrupa ülkesinin istihbarat birimlerini de yanına alarak, daha sonraki yıllarda Latin Amerika, Ortadoğu, Asya ve birçok Afrika ülkesinin yanısıra, Avrupa'da da gerçekleştireceği (ve gerçekleştirmeye devam ettiği) kanlı operasyonlarının zeminini genişletiyordu.

CIA, kontra faaliyetlere dönük ilk anlaşmasını 1949-1952 yılları arasında İngiltere istihbaratı ile yaptı.

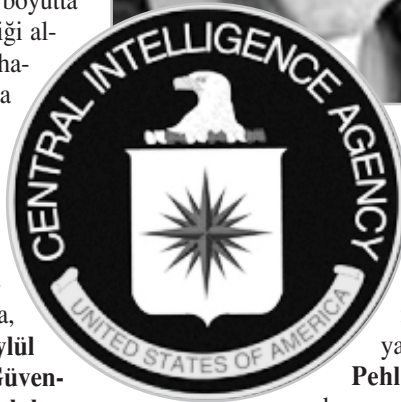
Avusturya, Belçika, Fransa, Almanya, Lüksemburg, Norveç, Portekiz, İspanya, İsveç, İsviçre ve Türkiye'nin de içinde bulunduğu geniş bir ağı kapsayan bu CIA örgütlenmesi, tüm faaliyetlerini NATO şemsiyesi altında yürütüyor. Birçok ülkede, Amerika'nın çıkarlarına ters düşen her türden ekonomik-siyasal gelişmeye ve de en önemlisi halk hareketlerine dönük sayısız sabotaj eylemleri, suikastlar, hükümet darbeleri gerçekleştiriliyor.

CIA ilk hükümet darbesini Ağustos

rağmen ABD emperyalizminin Vietnam'da ağır bir yenilgi almasını engelleyemiyor.

11 Eylül 1973 ise, özelde Şili halkının genelde ise dünya halklarının hafızalarına sonsuza dek kazınacak, ardında yine CIA'nın olduğu bir faşist darbeye sahne oluyor. Şili'de, Başkan **Salvador Allende** başta olmak üzere, on binlerce insan katlediliyor ve iktidarı döneminde ilerlicilere, devrimcilere dönük, sayısı tam olarak bilinmeyen, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar gerçekleşen, faşist General Augusto Pinochet iktidara getiriliyor.

ABD emperyalizminin dünyanın dört bir yanında kendine bağlı iktidarlar yaratma çabalarında başrol oynayan CIA, özellikle de **Ortadoğu ve Latin Amerika**'da bu tür iktidarların işbaşına getirilmesinde kilit bir rol oynamıştır. Bu yönetimlerin denetimden çıkma durumunda ise, devreye yine CIA girerek mevcut yönetimin, işgal de dahil, her türden yöntemle düşürülmesi ve ABD çıkarlarına uygun yenilerinin getirilmesi görevini de üstlenmiştir. Bunların günümüzdeki somut örnekleri ise Afganistan ve Irak işgalleridir. Çünkü Irak'taki Saddam rejimini de, komünizm "tehlikesine" karşı oluşturduğu yeşil kuşak projesi çerçevesinde Afganistan'da işbaşına getirdiği Taliban rejimini de yaratan



1953'te İran'da gerçekleştirmiş, **Muhammed Musadık**'ın devrilmesini ve ABD yanlısı **Şah Rıza Pehlevi**'nin tahta çıkmasını sağlamıştı.

1960 yılında Castro'ya karşı gerçekleştirildiği başarısız suikasti 1961 yılında gerçekleştirilen ve yine başarıya ulaşmayan Dozumlar Körfezi çıkarması izliyor.

1967 yılında CIA'nın özel bir ekibi Vietnam'a gidiyor. CIA'nın gerçekleştirdiği ve Phenix adı verilen bu operasyon Vietnam'da özgürlük mücadelesi veren direnişçilere dönük tutuklama, işkence, katliam vb. bir dizi vahşete imzasını atıyor. Ancak tüm bunlara

ABD emperyalizminin kendisidir.

1992 yılında yakalanan Peru Komünist Partisi Başkanı Abimael Guzman'a dönük operasyon CIA'nın istihbaratları ve büyük "katkıları" sonucu gerçekleşmiştir. Çünkü PKP önderliğinde Peru'da gelişen Halk Savaşı ABD emperyalizmini panikletmişti ve önünün bir biçimde "kesilmesi" gerekiyordu.

CIA'nın tüm bu kıtalar ötesine uzanan "faaliyetleri"nin nasıl finanse edildiğine dair de bugüne kadar onlarca belge yayınlanmıştır. Bu finans kaynaklarının başında uyuşturucu ve silah kaçakçılığının geldiği ise bugün herkes tarafından bilinmektedir. Latin Amerika ülkelerinde CIA darbeleri veya çeşitli operasyonlar ile işbaşına getirilen gerici-faşist yönetimlerin, uyuşturucu veya silah kaçakçılarından oluşması da yine CIA'nın dolayısı ile de ABD emperyalizmi-

nin bilinçli tercihidir.

CIA Türkiye ilişkileri

Türkiye'nin coğrafi olarak, özellikle de Ortadoğu politikaları açısından, stratejik bir konumda olması öteden beri tüm emperyalist güçlerin, buraya ilgisini artırmıştır. Türkiye egemen sınıfları 2. Paylaşım Savaşı sonrasında kadar Avrupa emperyalizmine bağlı politikalar izledi. **Savaş sonrası konjonktürün değişmesi, ABD emperyalizminin dünyanın öncü emperyalist güç rolüne soyunması ile birlikte, burada da hayata geçirilen politikalar bu yönlü olmaya başladı.**

Bağımlı ülkelerdeki politikalarını, burarda oluşturduğu masalar aracılığı ile yürüten CIA '50'li yıllardan itibaren ülkemizde de bir masa oluşturdu ve hayata geçirilen veya geçirilmek istenen ABD politikaları, diğer ülkelerde olduğu gibi bu masadan yönetildi. Burada da yerel istihbarat birimleri CIA tarafından "maşa" bağlandı ve karşılığında "iş" istendi. MİT ve emniyet teşkilatının CIA'dan maaş aldığı 27 Mayıs 1960 darbesinin ardından gerçekleşen "Yassıada Duruşmaları"nda, "Örtülü Ödenek" olarak gündeme geldi. Bilindiği gibi "örtülü ödenek" Tansu Çiller döneminde de gündeme gelmişti. Ancak bu "geleceğin" çok eskiye dayandığı görülmektedir.

CIA'nın, toplumsal hareketlerin geliştiği veya iktidarların ABD çıkarlarına ters düşen yönetime girdiği dönemlerde bu ülkelerde "istikrarsızlaştırma hareketi" gerçekleştirerek duruma "müdahale" ettiği de bilinmektedir. "İstikrarsızlaştırma hareketi" o ülkede gerçekleştirilen her türden provokasyonun genel adıdır ve siyasal-ekonomik krizin derinleşmesi sağlanarak, genelde darbe yoluyla iktidar değişikliğini ve toplumsal muhalefetin katliamlar, işkenceler, yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, tutuklamalar yoluyla sindirilmesini hedeflemektedir. Ülkemizdeki **27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül** AFC'lerinin ardındaki güç de yine CIA'dır.

İşte bugün işkence uçakları ve gizli hapishaneleriyle karşımıza çıkan CIA'nın en üst düzeylerde savunulmasının nedeni de budur. Ancak bu savunular her zamanki gibi minareyi gizlemeye yetmiyor. Bu yetmeyince Abdullah Gül'ün "terör örgütlerinin geleceğe yönelik yapmayı amaçladığı eylemleri varsa, bu eylemlere meşruluk kazandırıcı bir ortam da hazırlanmaktadır" denilerek anında "terör kartı" ortaya atılıyor.

CIA'nın ilk değil ama çok ciddi anlamda uluslararası bir terör şebekesi olarak çalıştığını bir kez daha gözler önüne seren bu gelişme karşısında ABD'nin üst düzey temsilcileri ve ABD istihbaratının tepesindeki isimlerin "ziyaret" trafiği de hızlandı. Condoleezza Rice Avrupa turuna çıkarak olayın örtbas edilmesi için diplomasi yaparken, FBI Başkanı **Robert Mueller** ve ardından CIA Başkanı **Goss** da ülkemize geldi. Aynı gün Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Yaşar Büyükanıt'ın da ABD'ye gitmesi dikkat çekiyor.

Ülkemiz egemenleri olayı örtbas etmeye çalışırken Avrupalı emperyalistler ise özde ortak oldukları bu durumla ilgili sözde soruşturmalar açıyorlar ve CIA'nın işlediği ve işlemeye devam ettiği bu son insanlık suçlarından haberleri yokmuş gibi davranmaya çalışıyorlar.

Ancak ezilen emekçi halklar onların bu soruşturmalarının göstermelik olduğunu çok iyi bilmekteler ve yükselttikleri mücadeleler er geç emperyalizmi tüm kurum ve kuruluşları ile yerle bir edecek, emperyalistlerin işledikleri tüm insanlık suçlarının hesabı işte o zaman sorulacaktır.

Sınıfsal Bakış

YDG'NİN "MÜCADELE PROGRAMI" ÜZERİNE

"Bizler programımızı teorik tartışmaların özeti olarak değil, pratik mücadelede, halk gençliğinin sınıf mücadelesinde izleyeceği yol haritası olarak kabul ediyoruz." (Yeni Demokrat Gençlik Konferansına Davet, s.3, YDG Dergisi, Aralık 2005, sayı 105)

Aynı davet yazısında "halk gençliğine yönelik örgütlenme çağırısı" olarak da nitelenen YDG'nin program konferansı, yaklaşık altı aylık bir hazırlık çalışmasının ardından önümüzdeki günlerde toplanıyor.

YDG'nin felsefesine uygun biçimde kitlelere götürülen ve iki kez taslak haline getirilerek tartışılan program; gençliğin, halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesine vereceği azami katkı için seferber edilmesini amaçlamaktadır. Bu çalışmalara katılan ve önderlik edenlerin dergi sayfalarına yansıyan yazı ve raporlarından anlaşılana göre, her ne kadar program tartışmalarına katılım istenilen düzeyde olmamış ise de, küçümsenmeyecek bir kesimin harekete geçirildiği de ortadadır.

En az bunun kadar önemli olan husus, tartışma toplantılarının belirli bir seviyede geçmiş olması neticesinde ortaya çıkan katkı ve önerilerdir. Bütün bunlar, böylesi bir faaliyetin ilk kez düzenleniyor olması dikkate alınarak değerlendirilmeli, nihai şeklin, hazırlıkların tamamlanacağı son konferansta verileceği de unutulmamalıdır.

Bununla beraber, YDG'nin konferansa giderken varlık koşuluna, diğer bir deyişle misyonuna ilişkin ele alınması gereken temel önemde hususlar vardır. YDG her şeyden önce, yılların kafa karışıklığına artık son veren bir netlik sağlamalı ve hem komsomol hem de legal kuruluşlar/dernekler ile arasındaki farkları açık bir biçimde belirlemelidir. Program taslağı tartışmalarında da görüldüğü üzere, "DKÖ" olup olmadığını, açık bir biçimde "devrimci" sıfatı taşıyıp taşıyamayacağını, "politik örgüt" kavramından ne anladığını ve "yarı-legalite" olgusunu kitlelere kavratmalıdır.

Bir diğer husus, demokratik kitle çizgisi anlayışıdır. Kitleleşememenin anahtarı burada aranmalıdır. Bu sorun sadece YDG'ye mahsus da değildir. Kitlelerden kopukluk bütün alanlarda yaşanmaktadır. Kitlelerin yalnız diliyle konuşabilmek, onların hislerine tercüman olmak, onların nabzını yakalamak, onlarla birlikte düşünebilmek, onların taleplerini okuyabilmek, daha önemlisi onların ilerici demokratik taleplerini savunmak gibi alt başlıklarla açıklanabilecek bir kitlelerle iletişim

politikası; kitlelerden kitlelere ilkesi ile işletilir.

90'lı yıllarda kat ettiği aşamadan geriye düşen ve kitlelerle bağımlı büyük ölçüde yitiren YDG faaliyeti, bu sürecin muhasebesini doğru biçimde yapmış olmanın avantajlarını iyi değerlendirmelidir. Üniversite gençliği açısından ele alınacak olunursa, en az iki kuşağın üzerinde etkili olunamamasına neden olunan bu hayli uzun dönemin dersleri çok pahalıdır. Son YÖK eylemlerine dair gerek YDG gerekse de bir kısım gençlik örgütlerinin ortaklaşan değerlendirmeleri, militan duruş ve tavrın ötesinde, "kitlese fakirlik" zafına vurgular içermektedir. Bunun uzun zamandır böyle olduğu bilinen bir gerçektir. YÖK'ün bütün öğrenci gençlik nezdinde protesto edilesi bir teşhir edilmişlik ve tepki çektiği ortadadır.

Demokratik kitle çizgisi, kitle kuyrukçuluğuna, popülizme ve hatta reformizme düşme endişesiyle sürekli bozulmaktadır. Burada bir diğer sorun kendini göstermektedir. O da YDG'nin misyonundan söz ederken değindiğimiz "kimlik" meselesidir. YDG, kimliği gereği esas olarak demokratik alanda faaliyet yürütmektedir. Bu alan için örgütlenmiştir. Dolayısıyla iktidarı doğrudan hedefleyen bir politik hat izleyemez. Düzenin sınırları ile bağlı olmaması bu durumu değiştirmemektedir. Hatta düzenin değişmesi ve devrim için propaganda yürütmesi de çelişkili bir durum değildir. Bütün bu hususlar program tartışmasında, mevcut sıkıntıların aşılması için özenle tartışılmalıdır. Konuya, "haddimizi" aşmamak için daha fazla girmemeyi tercih ediyoruz.

Konferansı örgütleyen YDG'liler sorunlarına esasen vakıf durumdadırlar. Program tartışmalarını başlatıp ilk taslağı sundukları yazılarında şunları söylemişlerdi:

"Ancak geçmişten bugüne YDG'nin misyonu, işlevi ve hedefleri noktasında tam anlamıyla oturmuş bir anlayıştan ve ele alıştan bahsedilemez. Oturmuş ve sistemleşmiş bir anlayışın olmaması YDG'nin yeni demokratik devrim mücadelesinde oynamasını beraberinde getirmiştir. Özellikle kitle örgütü anlayışı ve YDG'nin bunun neresinde durduğu, bu temelde nasıl bir yönelim, çalışma tarzı ve örgütlenme çizgisi izleyeceği noktasında eksiklikler olduğunu söylemek gerçekçi bir yaklaşım olacaktır."

"Özellikle örgütlenmenin geniş kitlelere yayılması, bunun için belirle-

yici olan yeterli bir politik perspektifin oluşturulması gibi önemli sorunlar mevcuttur. Özellikle, başka önemli etkenler de olmakla birlikte, bizim için esasta yapılan politik hataların bir sonucu olarak kitlelerin devrime ve devrimci çalışmalara, örgütlenmelere mesafeli duruşunu kırmakta eksikliklerimiz mevcuttur. Bunun yanında genel olarak kitle hareketi yaratma ve örgütlenme sorunlarımız ve bu temelde öz örgütlülüklerle politik kitle örgütleri arasındaki ilişkiyi kavrama ve yaşama geçirme noktasında sıkıntılarımız devam etmektedir." (YDG Dergisi, Mayıs 2005, sayı 98, s.16)

İster 33, isterse 17 yıllık zaman dilimi açısından değerlendirme yapılsın; gençliğin faaliyeti açısından önemli bir adım olarak görülmesi gereken bu konferans, içinde bulunduğumuz koşullar gereği daha da önemli bir hale gelmiştir.

Onu önemli hale getiren sadece YDG dergisinin Eylül sayısının 3. sayfasında yer alan şu görüşler değildir:

"Ezilen halk yığınlarının yaşadıkları düzenden bu denli umutsuz oluşları ve devrimci önderliklerin halk ile bağlarının bu denli zayıf oluşu en azından ülkemiz özgünlüğünde görevlerimizi net biçimde ortaya koyuyor: İşçi, köylü, öğrenci ve işsiz ve tüm yığınlar içinde güçlü ve güvenilir bir devrimci önderlik yaratmak ve halkın çıkarları doğrultusunda mücadeleyi yükseltmek... YDG programının önemi tam da böylesi bir zeminde ve böylesi bir görevle karşı karşıyayken, programda yer alan talep ve çizginin halk gençliğinin çıkarını ve geleceğini ifade etmesinde açığa çıkmaktadır."

Onu bugün için oynayacağı rol açısından daha da değerli kılan aynı zamanda, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin çok çeşitli alan ve cephelede keskinleşmesidir. Halk gençliği, çatışma, direniş ve eylemliliklerin yoğunlaştığı ve giderek yoğunlaşacağı bu mevzilerdeki en dinamik unsur konumundadır. Bunun içinde öğrenci gençlik, aydınlanmaya elverişli yapısı gereği geçmişteki örneklerinde görüldüğü üzere, bu sürece her biçimde katkı sunacak durumdadır.

YDG konferansı, sınıf mücadelesinin kendisini yakıcı biçimde herkese, her kesime dayatan bir konum aldığı şartlarda toplanmaktadır. Faşist diktatörlük, kontr-gerilla faaliyetinin halk tarafından suçüstü yapıldığı durumda bile pervasızlığını korumaktadır. Tayyip Erdoğan'ın Şemdinli halkı için sarf ettiği, "Onlar her an bölücü örgütün tehdidi altında. Onların tanıklıklarından istifade edemezsiniz" sözü, Yaşar Büyükanıt'ın Ali Kaya için söylediklerini gölgede bırakmıştır. Devletin tavrı bütünlüklü ve tektir.

Eğitim-Sen'li emekçiler "bindirilmiş kıtalar" diye damgalanır, Ankara'da iki gün boyunca polis saldırısına maruz kalırken hakim sınıf klikleri ara-

sında bu konuda bile ciddi bir "çelişki" çıkmamıştır. Türkiye'deki insan hakları kuruluşları işkencenin artık büyük oranda "kayıt dışı" bir olgu haline geldiğini rapor etmektedir. Konunun ağababası ABD'nin CIA adam kaçırma ve işkence uçaklarının Türkiye'ye gelmesi ile ilgili soru yöneltilen Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'ın, "Uçak ne kadar kalırsa o kadar para kazanırız" diye yanıt vermesi ise tabloyu tamamlamaktadır.

Son bir hafta içinde FBI ve CIA başkanlarının Ankara'ya gelerek peş peşe "onurlandırdıkları" faşist Türk devleti; ilerici, demokrat, yurtsever güçlere, komünistlere, devrimcilere ve genel olarak halka karşı her türlü baskı, işkence, katliam uygulamalarında dünya ölçeğinde yalnız değildir. Bu durum yarı-sömürgelerin belli bir bölümünde giderek tırmanan bir seyir izlemektedir. Demokratik halk devrimi ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin ivme kazandığı bütün alanlarda, emperyalist sistemin günümüzdeki refleksi giderek şiddetlenmektedir.

"Terörizmle savaş" konseptinin meşruiyet sağlayamama krizinin derinleşmesine paralel yıkıcılığı artmaktadır. Mevcut uluslararası burjuva hukuk sisteminin delik deşik edilmesi, rafa kaldırılması bir yana, yerine ikame edilen orman kanunlarına, korsanlık hukuku da eklenmiştir. ABD emperyalizminin CIA uçakları nedeniyle Avrupa devletlerinin hukukunu çiğnediği ya da (haberleri varsa) onlarla böyle bir korsanlık ve işkence konusunda işbirliği yaptığı; BM, Kızılhaç heyetlerinin dahi Guantanamo'ya giremediği; tarihte ilk kez 326 yıl önce kişi özgürlüğü ve güvenliği hakkını kurumsallaştıran İngiltere'nin "terör sanıklarına" gözaltı için 90 günü tartışıp da son anda 4 haftada karar kıldığı koşullarda, Şemdinli'de suçüstü yapılan Mutkili Ali, "enternasyonal" bir şahsiyet olarak al-
gılanmalıdır.

Emperyalizmi kendi koyduğu yasalara dahi uygun davranamayan hale getiren, kendi kurumlarının denetiminden kaçan duruma sokan, gayrı-meşruiyetini ilan etmek zorunda bırakan sınıf mücadelesinin acımasız gerçekleridir. Faşist diktatörlüğe, kontra faaliyeti örgütlemek ve her türlü insanlık dışı eylemi gerçekleştirmeyi tercih ettiren de budur. Bunların düz bir biçimde, hakim sınıfların sınıfsal tercih ve tutumları olarak yorumlanması hiçbir şeyi açıklamaya yetmemektedir. Korkutmak amacıyla F-16'ların uçurulmasına gerek duyulmuşsa artık o aşamada korku bacayı sarmış demektir.

İşte YDG konferansı böylesi koşullarda toplanmaktadır. Süreç, YDG'lilerin omuzlarına önemli görevler yüklüyor. Son şeklini vererek taslak olmaktan çıkaracakları programları, emperyalizme, faşizme ve feodalizme karşı mücadele manifestosu olmak durumundadır.

Deri-İş direnişine silahlı “çete” saldırıları

Deri sanayiinde yaşananlar ne Deri-İş Tuzla Şubesi yöneticileri için, ne de üyeleri için yeni saldırılar değil. Yaşanan son saldırıda Deri-İş üyeleri, 3-5 kuruşa insanlığını satan çapulcu çetelerin, sınıf sendikacılığı perspektifi ile örgütlenen işçiler karşısında ne denli aciz olduğunu göstermiştir.

Tuzla Organize Deri Sanayii bölgesinde kurulu bulunan **Cevahir Deri** fabrikasında, **24 Kasım Cuma** günü, sendikalaşma çalışması yürüttükleri gerekçesiyle işten çıkarılan **28 işçi** direnişe başladı. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nde örgütlü bulunan işçiler bu tarihten itibaren işyerlerinin önünde beklemeye başladılar. **30 Kasım Çarşamba** günü saat 08:00'de taşeron şirketi **Özalp** tarafından, **Cevahir Deri Fabrikası**'nda çalışması için getirilen yaklaşık 30 grev kırıcı işçiyi, Deri-İş Sendikasında örgütlü bulunan işçiler engelledi. Bunun üzerine dışarıdan getirilen işçiler direnişteki işçilere demir çubuk, kazma sapı ve taşlarla saldırdı. Yaşanan arbedede otobüs hasar gördü, camları kırıldı. Taşeron **Fuat Özalp** işçilere silah çekerek tehdit etti. **İşçilerin meşru müdafaa hakkını kullanması sonucu yaralanan taşeron Fuat Özalp hastaneye kaldırıldı. İşçilere saldıranlara dokunulmazken, saldırıya uğrayan 19 direnişçi işçi gözaltına alındı ve 5 işçi de çeşitli yerlerinden yaralandı.** Gözaltındaki işçilerin bir kısmı ifadesi alındıktan sonra bir kısmı da ertesi gün ifade vermek üzere

re serbest bırakıldı.

Aynı gün Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi saat 12:00'de Cevahir Deri Fabrikası önünde saldırıları protesto etmek için bir eylem yaptı. Basın açıklamasına çevre işyerlerinde örgütlü bulunan Deri-İş üyeleri de destek verdi. **500 kadar işçi kor-tejler halinde, sloganlar ve alkışlar eşliğinde, Cevahir Deri Fabrikası'nın önüne geldi.** İşçiler **“Yaşasın sınıf dayanışması”, “Susma sustukça sıra sana gelecek”** sloganları eşliğinde basın açıklamasına destek veren dostlarını selamladılar. Basın açıklamasında ilk olarak Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı **Hasan Sonkaya** konuştu. Sonkaya, Gönen, Çorlu direnişlerinde yaşanan baskı ve saldırılara değinerek baskıların deri işçisini yıldırmadığını, yıldırılmayacağını belirtti. Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya ise konuşmasında, **“Bugün dışarıda işsizlik hat safhada, aşırı bir emek fazlalığı var, patronlar da bunu bildikleri için bu emek fazlalığını yararlanarak işçileri taşeron aracılığıyla sömürüyorlar”** dedi. Açıklamanın ardından işçiler iş başı yapmak üzere alkış ve ıslık sesleri eşliğinde dağıldılar.

“Jandarma kimin güvenliğini sağlıyor?”

Saldırıların ardından “güvenliği” sağlama gerekçesi ile fabrika önünde bekleyen Jandarma silahlı saldırı karşısındaki tutumu ile kimin “güvenliği”ni sağladığını göstermiştir.

2 Aralık Cuma günü direnişi kırmak

isteyen taşeron **Özalp** şirketi, eski korucu olan silahlı çetelerle saat 08.20'de işyeri önünde bekleyen işçilere saldırmak üzere geldi. **34 EYJ 36** ve **34 AP 7014** plakalı araçlarla gelen 8 hayduttan, işçilerin gayreti ve kararlı duruşları sonucu 5'i sıkıştırılarak jandarmaya yakalattı. 3 silahlı çete mensubu da, plakası çamurla kapatılmış başka bir araçla kaçırıldı. Çete mensuplarının arabalarında çok sayıda özel olarak hazırlanmış kazma sapları ve demir çubuklar bulundu. Araçlar Tuzla Jandarma Karakolu'na götürüldü. Gözaltına alınan çete unsurlarını birkaç saat sonra serbest bırakan jandarma bir kez daha kimin korumalığını yaptığını gözler önüne serdi.

Sendika ve işçiler patronu uyardılar!

8 Aralık Perşembe günü Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi Cevahir patronunu ve taşeron **Özalp**'i uyarmak ve Cevahir deri işçisinin yalnız olmadığını göstermek amacıyla Cevahir deri önünde saat 12:30'da bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan basın açıklamasına yaklaşık 800 kişi katılırken eyleme Deri-İş İzmir Şube yöneticileri ile işyeri temsilcileri, yaklaşık 6 aydır direnişte olan Gönen deri işçileri, **ILPS** ve **Partizan**'ın yanı sıra çeşitli kurumlar da destek verdi. Saat 12:00'de Cevahir Deri'ye giriş yolunda toplanmaya başlayan işçiler çeşitli dövizlerle, Tuzla Deri-İş, **DDSB** flamaları açarken **“Birlik mücadele zafer”**, “Gelecek ellerimiz-

dedir”, **“Direne direne kazanacağız”** önlükleriyle, çeşitli sloganlar atarak Cevahir Derinin önüne geldiler. Burada jandarmasının yoğun yığınak yaptığı gözlemlenirken sırasıyla Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya**, **Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak** ile **Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya** birer konuşma yaptılar. İşçiler basın açıklaması sırasında yaklaşık bir saat üretimden gelen güçlerini kullanarak üretimi de durdurdular. Eylemde kadın işçilerin coşkusu dikkat çekiciydi.

Havzadaki diğer işçilerin Cevahir işçileriyle bütünleşmesini hazmedemeyen Cevahir patronu ile jandarma danışıklı dövüş içinde sendikayı ve direnişçi işçileri yıldırmaya çalışmakta. **Özalp İnşaat Nakliye Turizm Ltd. Şti.** patronunun şikayeti üzerine kitlesel basın açıklamasının olduğu 8 Aralık akşam üzeri 4 sendika üyesi keyfi bir şekilde gözaltına alınmışlardır. Gözaltına alınanlar için karakola giden **Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya da gözaltına alınmıştır.** Karakola götürülüp ifade vermesi gereken; çete tutup işçilere saldırtan, kaçak işçi çalıştıran, keyfi bir şekilde işçileri işten atan **Cevahir patronu olması gerekirken işçilerin keyfi bir şekilde gözaltına alınması ne işçileri ne de sendikayı yıldıramayacaktır.** Gözaltına alınan işçiler ve şube başkanı ertesi gün savcılık tarafından serbest bırakıldılar. **(Kartal)**

Emekçinin Gündemi

DÜŞMANI TANI, SINIFI ALANLARA ÖRGÜTLE!

Başbakan R.Tayyip Erdoğan sınırlı. Tahammülü yok itiraza, siteme, şikayete. Hele hele yoksulluktan, geçim derdi ise söz konusu ise rengi değişiyor çehresinin. Kasımpaşalı yüzü çıkıyor meydana.

Dört kişilik bir ailenin gıda, kira, ulaşım vb. gereksinimlerini karşılayan ve yoksulluk sınırı 1.610.00 YTL, açlık sınırı ise 529.79 YTL' iken, asgari ücretin açlık sınırlarının altında olmasının hiçbir sakıncası, sıkıntısı yok R.Tayyip Erdoğan için. Zira o üstlendiği misyonun, temsilcisi olduğu sınıfın çıkar ve menfaatlerinin bilincindedir. Eğitimini o eksende almıştır verilen yerden. **“Pazarlamacıdır”.** Tarihsel ve ilahi işlevi **“memleketi pazarlamaktır”.**

Bu noktaya kadar sorun yok. Bu kamuoyunca idrak edildi. **Kendiliğinden bir idrak da olsa gerçeklik bu.** Yarı-federal yarı-sömürge yurdumuzun güzide Başbakanı temsil ettiği varlıkların, zenginliğini, on milyonlarca işçinin açlık sınırları altında asgari ücretten çalıştırılmasına borçlu olduğunu bilir. İyi, hoş patronlar ve temsilcileri bunu biliyorlar da bu durumun temsil ettikleri işçilerin aleyhine bir durum olduğunu sendika yöneticileri bilmiyor mu?

İstisnasız tüm işçi sendikaları ve bağlı oldukları konfederasyon yönetimleri

mülakatlarında, mitinglerde, basın açıklamalarında **“temsil”** ettikleri sınıfın içler acısı halini, örgütsüzlüğünü, örgütlenme önündeki engelleri dile getirirler. Çözüm beklerler, merhamet dilerler patrondan. **“Dilerler”** diyoruz çünkü, **“dilemek”** ile **“istemek”** arasında nitelik farkı vardır. **“İsteme”**nin yolu işyerlerinde şalterleri indirmekten, tezgah başlarından, sokaklara, caddelere ve meydanlara akmaktan geçtiğini bilirler. O halde bilmesine bildikleri çözüm yollarında neden yürümezler? Yanıtı açık. Zira öyle bir dertleri ve amaçları yok. Başbakan Erdoğan medeni cesaret göstererek **“pazarlamacı”** olduğunu, **“memleketi pazarlamamanın”** asli görevi olduğunu ayan beyan kabul ve de deklare ediyor ise de, bunların itiraf etmelerine gerek yok. Vazifeleri **“örgütlü emeği”** en düşük durum ve en düşük ücretten patronlara pazarlamaktır. Emek komisyoncusudurlar, komisyonlarını alıyorklar.

“D”İSK Başkanı Süleyman Çelebi, geçen hafta ülkemizdeki işbirlikçi sendikaların ve tabi kendilerinin de ipliğini pazara çıkaran beyanatlarda bulundu. Dediğine göre (ve bizim de bildiğimiz her daim dile getirdiğimiz üzere) ülkemizdeki tüm işçi sendikalarının-konfederasyon ayrımı olmaksızın- büyük bir çoğunluğu,

birkaçı hariç nerede ise hemen hemen tümü gerçek anlamda, iş kollarında yetki sahibi değilermiş! Ciddi şekilde incelenirse birçok sendikaların kendi işkolunda Toplu İş Sözleşmesi'nde masaya oturabilecekleri yetkiye sahip olmadığı açığa çıkmış. Görünen o ki işbirlikçi sendikal çizgi, IMF ve DB menşeli ekonomik politikaların ülkemiz üretim sürecindeki payandah rolünü layığı ile yerine getirmişlerdir. Verili nesnel şartlarda yetkisiz, dolayısıyla iktidarsız sendikaların, ülkede işçi sınıfının düşkünleştirilmesi, köleleştirilmesi uygulamalarına itiraz etmesi beklenebilir/beklenmemeli.

On milyonlarca işçinin, sigortasız, sendikasız, iş güvencesinden, iş güvenliği-işçi sağlığı şartlarından fersah fersah uzakta çalıştırılmasının, dizginsizce sömürülmesinin karşılığı, bütün içinde cüzzi bir sayıda sendikal örgütlü işçi kesiminin, sendikal örgütlülüğüne ve bu durumun üzerinden saltanat süren işbirlikçi sendikal ağalarının hayali yetkilerine egemenlerce göz yumulmasından başkacabir şey olmadığı aşıkardır.

İlkin bu objektif gerçekliği doğru temelde tahlil edip çözümleyeceğiz. Ardından, mevcut teslim alınma koşullarına karşı sendikal örgütlü işçi kesimini, patronların **Demokles kılıcının** altından çıkarmanın politikalarını örgütleyeceğiz. Sendikal mücadelede yer alan komünist/devrimci işçilerin süreçteki faaliyetinin esas budur. Ancak esas budur derken; paralel yükümlülüklerini de göz ardı etmemeleri gerektiğinin altını çiziceğiz.

Şüphesiz sendikal örgütlü alanda dev-

rimci demokratik faaliyetin esas, sendika üyesi işçileri, sınıfsal eksende politikleştirme/bilinçlendirmek iken diğer yandan on milyonlarca sendikasız, sigortasız, kaçak çalıştırılan işçinin sınıf mücadelesine, ekonomik demokratik mücadeleye seferber etmek olduğu göz ardı edilmemelidir.

Ülkemizin sınıf mücadelesi arenasında, harekete geçmeye, meydanlara akmaya, sesini yükseltmeye, hesap sormaya en müsait kesimin, sistem ile ilişkileri had safhada keskinleşmiş sendikal örgütsüz, sigortalı, sigortasız asgari ücretten süründürülen kesim olduğunu kavramalıyız. Yüzümüzü şimdiden onlara dönmeli, günlük yaşamda aralarına karışmalıyız. Sömürünün, ezilmenin, horlanmanın, yok sayılmanın pervasızlığında yaşayan işçi sınıfının bu kesimine yaklaşım ve örgütlenip mücadeleye seferber edilmelerinin politik argümanları ve tecrübesi **komünist/Devrimci Demokratik Sendikal Birlik**'çi işçilerde mevcuttur.

Fabrikalarda, atölyelerde, potansiyel işçiler anlamına gelen işsizlerin yoğun yaşadığı emekçi semtlerde, gecekondu-larda kısacası sistemin sömürü boyunduruğunu taşıyan emekçi halkın yaşamının her alanında ajitasyon propagandamızı bu devrimci dinamiğin alanlara yöneltilmesine seferber edeceğiz.

KESK, “D”İSK, TTB ve TMMOB'un **17 Aralık**'taki mitinginde, eğitim emekçileri öğretmenlerin, sağlık emekçilerinin ve işçilerin yanbaşımda, omuz omuza yerimizi almak üzere tüm gücümüz ile harekete geçelim!

Kotanın düşürülmesi tekellere yaradı



Dün tarıma teknik uygulamada öncülük ve önderlik eden şeker pancarı bugün niye köylüye bela oldu?

Türkiye tarımı açısından şeker pancarı, tarıma dayalı sanayi ürünleri içinde yaklaşık 15 milyonluk üretim potansiyeli ile, pamuktan sonra ikinci sırada yer alan bir bitki. Şeker pancarı endüstri bitkileri arasında sağladığı kota değeri bakımından ikinci sırada yer alan ve kendisinden sonra ekilen hububata %20 verim artışı sağlayan baş ve yaprakları toprakta bırakılması halinde dekara 5 kg. saf fosfor ve 15 kg. saf potasyuma eş değer bitki besin maddesi temin eden, yılda yaklaşık 23 milyon taşıma hacmi yaratan bir bitkidir.

Ayrıca 450 bin ailenin tarımını yaptığı ve şeker fabrikalarında 35 bin kişinin çalıştığı, ekim sahalarında % 40 oranında bir iş gücünün değerlendirildiği ve Türkiye’de 65 ilin 7 bin 2 yüz biriminde ziraatinin yapıldığı bir tarım bitkisidir.

Ülke tarımımız açısından bu kadar önemli olan şeker pancarı tütün, fındık, çay, pamuk vb. gibi emperyalistlerin talimatları doğrultusunda IMF ve DB politikalarıyla (kota, taban fiyatın düşürülme-

si, özelleştirmeler vb.) ile bitirilmeye çalışılmakta.

Bugünlerde yine pancara konulan kotanın %15’e yükseltilmesi köylüyü üretemez hale getirirken, kendi deyimleri ile “**elimiz böğrümüzde hiçbir şey yapmıyoruz**” şeker fabrikalarında çalışan işçileri de etkileyen kotanın yükseltilmesi ile üretim potansiyelinin azalması işçi sayısının azaltılmasını da beraberinde getirmiştir. Bunlara ilişkin şeker pancarı üreticisi ile yaşadığı sıkıntıları paylaştık.

-Kendinizi tanıtır mısınız?

- Ben Ali Kaya. 1977 yılında şeker fabrikasında pancar ekicisi olarak işe başladım. Benim ailem de şeker pancarı üreticisidir. Şimdi şeker fabrikasından emekli birisi olarak Erzincan’ın **Ulalar Beldesi**’nde pancar ekiciliği yapıyorum. Hem üreticisi hem de uzun bir dönem işçiliğini yapan birisi olarak sorularınıza yanıt olmaya çalışırım.

-Pancar üreticisinin sıkıntıları nelerdir?

- Pancar üreticisinin sıkıntısı ekimle beraber başlar. Erzincan ve civarı ekim sahalarında genellikle pancar ekimi

mevsimin uygun olması halinde Mart’ın 20’sinde başlayarak Mayıs’ın ilk haftasında biter. Pancar sahaları ve kotası geç belirlendiği için tarla hazırlanmasında tereddüt yaşanır. Bu da Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü ile ilgili bir sorun olduğu için çiftçiler ziraat şefleriyle sürekli karşı karşıya kalıyor. Tekleme (seyreltme) ve çapalama işlerinde de çeşitli sıkıntılar olması ile beraber asıl sıkıntı sulama ile başlar. Erzincan arasında daha evvel DSİ (Devlet Su İşleri) tarafından DSİ kanallarına verilen su bugün sulama birlikleri adı altında tüccar ve çıkar ilişkileri üzerine oturtulmuş. Sulama birliklerinin sulama kanallarına suyu geç veremeleri birlik’in su ihtiyacına göre değil, kâr mantığına dayalı olarak kanallara bırakılmakta, burada sulama birliklerinin keyfi uygulamalarıyla üretici mağdur edilmektedir. Yıldırım Akbulut Sulama Birliği’nde 22 milyar 200 bin gibi fahiş bedelle verilen suyun ayrı bir sorun olması, arkların ve arazi su yollarının bozukluğu, toprak mülkiyetinin gelişigüzel olması ile beraber sorunu boyutlandırmakta. Pancar sökümü ile beraber pancarın fabrikaya götürülmesi ayrı bir dert. Tamamen çavuşun ve grup başkanlarının keyiflerine göre hareket ediliyor. Köylü günlerce, saatlerce yağmur-çamur demeden bekletilmektedir.

-Şeker pancarına uygulanan kotaya ilgili neler söyleyebilirsiniz?

-Tarım üzerindeki desteklerin kaldırılması köylüyü zaten perişan etmişti. Şimdi kota uygulamaları tamamen üretemez duruma getirdi. Pancar kotaya göre teslim edilir. Kota fazla olursa sıfır (0) töllemlerle alınıyordu. Şimdi o da kaldırıldı. Bu kadar rezaletin ardında ürünün parasını alması teslimden 6-7 ay sonra oluyor. Aldığımız para hiçbir işe yaramıyor. Uygulanan kotalarla ekim alanları her geçen

gün daraltılmakta “**artık ekmenin terkedin**” dercesine. Nişasta bazlı şekerler öne sürülmekte. 500 bin çiftçi ailesi üç-beş tekelin çıkarına kurban edilmekte. Bu durumdan şeker işçileri de etkileniyor. Devlet tepki toplamamak için bugün işçileri direkt işten çıkarmıyor. Ancak emekli olan işçinin yerine de yeni işçi almıyor. Böylece fabrika işçisinin sayısını da azaltıyor. (Erzincan)

Köylüye kota engeli

AKP Hükümeti nişasta bazlı şeker kotasını yüzde 50 oranında artırarak yüzde 10’dan yüzde 15’e çıkardı.

Kotanın yükseltilmesi ile köylüler daha az pancar üretirken bu durum daha önce olduğu gibi yine tekellerin işine yarayacak. Kotanın yükseltilmesi ile birlikte geçimini pancardan sağlayan binlerce aile, toprakları olduğu halde üretemeyecek ve daha fazla yoksulluk yaşayacaktır. Gelişmelerle ilgili bir açıklama yapan Eskişehir Pancar Ekicileri Kooperatifi Başkanı **Halil Ünal**, kotanın artırılmasının pancar üretiminin azalması, pancar üreticisinin fakirleşmesi, işsizler ordusuna yenilerinin katılması anlamına geldiğini söyledi. Pancar üretiminde yevmiyeci olarak çalışan, çapa yapan, pancar söken, emekleriyle geçinen yüzbinlerce ailenin mağdur olacağını ifade eden Ünal, Avrupa Birliği ülkelerinde yüzde 2 olan kotanın ülkemizde yüzde 15’e çıkarıldığını, bundan en fazla çıkarı tekellerin sağlayacağını belirtti.



Bunun yanında Uşak Pancar Ekicileri Kooperatifi Başkanı **Rıza Yılmaz**’ın yaptığı açıklama Pancar üreticilerinin yaşadıklarını gözler önüne seriyor. Yılmaz yaptığı açıklamada “**kota ve düşük fiyat nedeniyle geçen yıl 195 bin ton olan üretim bu yıl 160 bin tonlara dek geriledi.** 2003 yılında 14 bin üretici vardı, 2004’te ise 11 bin üretici var. Bu yıl ise bu sayının 9 binlere düşeceğini tahmin ediyoruz. Bu durumu anlamak mümkün değil. Kotayı aşan üreticiler ürünlerini yok pahasına satmak zorunda kalıyor” dedi.

Nişasta bazlı şeker kotasının yükseltilmesi sonucunda mısır ithalatının artacağı, bu uygulamayı da en çok mısır ithal eden şirketlerin istediği belirtiliyor. (Ankara)

Zarar eden köylüler tarlalarını satmaya çalışıyor

Şanlıurfa’nın **Harran İlçesi**’nde bu yıl pamuk ve mısırdaki rekoltenin yüksek, fiyatların düşük olmasından kaynaklı bazı köylülerin tarlalarını satışa çıkardığı belirtildi.

Harran Ziraat Odası Başkanı **Muhsin Özyavuz** yaptığı açıklamada, “B++u yıl gerek pamuk gerekse mısırdaki rekolte çok iyiydi. Ancak her iki üründe de fiyatlar istediğimizden çok altında. Bırakın kâr etmeyi, sattığımız fiyatlar yaptığımız masrafı bile karşılamıyor” dedi. Özyavuz bölgeler arasındaki fiyat farkını da eleştirirken Ege’de bugünlerde 1. sınıf pamuğun kilosu 800-900 bin civarındayken bizde ancak 500-600 bine satıldığını, Türkiye’deki çiftçilerin gelişmiş ülkelerdeki meslektaşlarıyla rekabet edebilmesi ve bu işi sürdürebilmesi için, destekleme primlerinin artırılması ve pamuk alanındaki ithalatın da kısıtlanması gerektiğini belirtti. Özyavuz konuşmasını “Son iki yıldır çiftçi hep zarar ediyor. Ancak bu yıl pamuk ve mısırdaki ilçemizde yüksek rekolteye karşın fiyatların düşük olması nedeniyle tamamen işin içinden çıkamaz duruma geldik. Biz artık tarladan gelecek verimden çok, tarladan nasıl kurtuluruz diye düşünüyoruz. Zaman zaman çiftçiler, odamıza gelerek tarlalarını satmak için bizden yardım istiyorlar. Bırakın artık traktör satmayı, Harranlı çiftçiler tarlalarını bile satmaya başladı” sözleriyle bitirdi. (H. Merkezi)

Köylünün sorunları hiç bitmiyor

Devletin tarıma yönelik emperyalist güdümlü politikalarıyla her geçen gün yoksullaşan, zor durumda kalan köylü, yerel yönetimlerin keyfi uygulamalarıyla da ayrıca mağdur olmaktadır.

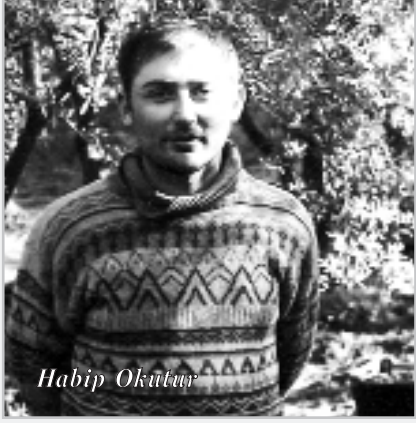
Bu sorunlar İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin sınırlarının genişlemesinin ardından köylüler açısından daha yakıcı hale gelmiştir. Daha önce sorunlarını DSİ’yle daha rahat çözdüklerini söyleyen köylüler şimdi muhatap bulamamaktan ve sorunlarıyla kimseyle ilgilenmemesinden şikayetçiler.

İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin sınırlarının genişlemesinin ardından kurulan Tarım Komisyonu üyeleri **30 Kasım** günü **İzmir Ziraat Odası**’nı ziyaret ederek sorunlarını konuştular ve ortak çalışmalar yapacaklarını duyurdular.

İzmir Ziraat Odası Başkanı **Sedat Köse**, Büyükşehir Belediye Başkanı **Aziz Kocaoğlu**’nun ve yeni atanan **Vali Oğuz Kaan Köksal**’ın çiftçinin sorunlarıyla ilgilenmediğini belirtirken, “Özellikle organik tarım yapılabilecek çok değerli ve verimli tarım topraklarımız var. Ama ne hikmetse Büyükşehir ve özellikle İZSU ile kopukluk yaşıyoruz” dedi. “**Gediz ve Menderes nehirlerinin kirlilik oranı çok yüksek. Ama nedense ne Büyükşehir ne de diğer yetkililer bu konuda hiçbir çalışma yürütmüyor**” diyerek tehlikeye dikkat çekti.

Tarım Komisyonu Başkanı **Saim Katırcıoğlu** da köylünün bütün sorunlarını Ziraat Odası ile birlikte hareket ederek Belediye Meclisi’ne taşıyacaklarını kaydetti. Kendisinin de narenciye üreticisi olduğunu söyleyen Katırcıoğlu, “geçtiğimiz yıl ürünümüzü zor bela sattık. Bu yıl daha ne olacağı belli değil” dedi. (İzmir)

Köylülerin kurtuluşu ancak kendi gerçek örgütlülüklerini yaratmakla mümkündür



Habip Okutur



Marmara Birlik depoların kısıtlı olduğunu söyleyerek mallarımızı almıyor.

İK: Siz de bir üretici olarak bize yaşadığımız sorunları anlatır mısınız?

Şefik Balaban: Geçen seneden bu yana zeytin üretiminde kullanılan malzeme fiyatlarında herhangi bir artış olmadı hatta düştü. Köylünün elindeki zeytini satamamasından kaynaklı üreticinin durumu kötüye gidiyor. Çünkü Marmara Birlik ihtiyaca cevap vermiyor. Sağlık ve ezmelik zeytinleri almıyor. Üretici ürettiğini ya depoya ya da tüccara vermek mecburiyetinde kalıyor.

İK: Hükümetin IMF ve DB politikalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Balaban: IMF ve DB gibi kurumların amacı köylülüğü azaltmak veya bitirmektir. Yani üretimi düşürüyor,

rım İl Kooperatifinden borç karşılığı alıyoruz. Orada da faiz yiyoruz. Üreticinin cebine para girmiyor ki işçi parası verebilsin. 5 milyarlık mal alıyorsak, 3,5 milyarlık masrafı var. Kendi emeğimizi saymıyorum. Geriye kalan 1,5 milyarla gel de geçin 1 yıl. Onu da 3 ay, 6 ay sonra alıyorsun.

İK: AKP hükümeti her gün açıklama yapıyor. Enflasyonun tek haneli rakamlara düştüğünü söylüyor. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yıldırım: Evet doğrudur. Sakıp Sabancı daha zengin olmuştur. Koç daha zengin olmuştur, Aydın Doğan daha zengin olmuştur. Enflasyonun düşüklüğü bize değil zenginlere yansdı. Pazara gidiyoruz, alım gücümüz olmadığı için bir şey alamıyoruz. Hükümet olan AKP köylüye mazot desteği ve mazot kredisi vereceğini söyledi. Ama 3 senedir herhangi bir destek görmedik. Köylünün bir diğer

sorunu da mazottur. Köylünün hali harap, yalnız zeytinciler için değil şeftali ve domates üreticisinin durumu da aynıdır. Sorunlar çok. Sen git İtalya'dan elma ithal et. Bilmem İspanya'dan zeytinyağı ithal et parasını da peşin ver. Ama kendi köylünün malını alma. Böyle bir ülkede yaşıyoruz.

Tarlalarda, bahçelerde, köy meydanı ve köy kahvesinde zeytin üreticileriyle yaptığımız sohbetlerde, tarlada zeytin toplayan bir ananın topladığı zeytini avuçlarına alarak "işte emeğimiz" diye yakıırken, bir diğer köylü ise biriken tonlarca yağdanlık zeytinlerini göstererek "işte elimizde kalan zeytinlerin hali" derken bir diğer köylü ise 70 yıldır zeytin üreticiliği yaptığını, ama şimdi Bursa zenginlerinin köylerine yaptırdıkları villaların gölgesinde yaşadığını, işçi parasını dahi ödeyemediğini dile getirdi. (Bursa)

Egemen sistemin temsilcisi olan her hükümet bir öncekinden farklı olmayan çalışmalar yaparak IMF ve DB talimatlarını uyguluyor. Hayata geçirilen bu politikalar karşısında örgütlenme bilincinin zayıf olmasından kaynaklı köylünün adına kararlar alan emperyalizmin uşağı hükümetler üretim ve istihdam alanlarını daraltarak köylüyü kendi kurumları aracılığıyla sömürünün hedefi haline getiriyor. Bu soruna örnek olması açısından zeytin üreticilerini dinledik. Zeytin üreticilerinin bağlı olduğu Marmara Birlik zeytin üreticilerinin ekonomik, demokratik mücadelelerini verecekleri durumdan uzaktır. Bu birlik devlet vasiyetindedir. Demokratik içerikten ve öz-yönetimden yoksundur. Bir diğer neden de zaten bu birliklerin yönetimindekilerin burjuva feodal partilerin politikalarını uygulayan kişiler olmasıdır. Ancak köylüler kendi gerçek örgütlülüklerini kurdukları zaman kendi sorunlarına çözüm üretebilirler. Biz de köylülerin yaşadığı bu sorunlardan kaynaklı Bursa'nın Mudanya ilçesine bağlı Aydınpınar Köyü zeytin üreticilerinin içinde bulunduğu sıkıntıları aktarmaya çalıştık.

İK: Bir zeytin üreticisi olarak bize yaşadığımız sorunları anlatır mısınız?

Habip Okutur: Ben ürettiğim zeytini pazarlayamıyorum, Marmara Birlik alıyor ama o da ufak zeytin almıyor. İrisini getir diyor. Fiyat kırıyor. Hele bu sene çok bozuk. Yağlık zeyti-

ni de almadığı için elde kalıyor. Daha önce tüccar geliyordu. Bu sene o da gelmedi.

İK: Marmara Birliğin belirlediği fiyatlar var mı?

H. Okutur: Fiyatları belirledi. İri zeytin için fiyat iyi. Ama ufak zeytin için çok düşük. Düşük olmakla birlikte almıyor. Zaten bu sene zeytinler orta tanelidir. Geçen sene Marmara Birlik 447 taneye (bir kilo) kadar alıyordu. Bu sene 360 taneden (bir kilo) yukarısını almıyor. Orta zeytinin kilosu 2,150 TL'dir. Diğerlerini yağdanlık olarak alıyor. Onun fiyatı da 1,150 TL'dir. Ama çok yağdanlık olduğu için şimdi 950 TL'ye düştü.

İK: Bu fiyat belirlemelelerine göre emeğinizin karşılığını alabiliyor musunuz?

H. Okutur: 700 milyon işçilik verdim. Bunun yanında ilacı, gübresi, budaması, sürmesi (yani ağaçlarının havalandırılması) bunun hesabını siz yapın. 1 kilo zeytin 1 milyona mal oluyor. Elime 2,5 ton zeytin geçiyor. Karşılığında eline 4,5 milyar para geçiyor. Anlayacağımız 2,5 milyar masraf, geriye kalan 2 milyar parayla 1 yıl geçinmek zorundayım.

Vedat Alat: Biz zeytinimizi kova-ya koyup satıyorduk tüketiciye. Şimdi onu da yapamıyoruz. Gelen tüccarlar da var ama ucuz almaya çalışıyorlar. Marmara Birlik de iri taneli zeytinleri alıyor. Diğeri elimizde kalıyor. Çünkü



üretimi düşen köylü geçinemeyince şehirlere göç etmek zorunda kalıyor. Şehirlerde de sanayi alanlarının yetersiz olmasından kaynaklı işsizlik artıyor. Köylünün sorunu yalnız zeytin değil, bu sene şeftali üretimi de bitti. Her sene kota koyuyorlar.

İK: Siz de bir üretici olarak bize sorunlarınızı anlatır mısınız?

Yıldırım: Marmara Birlik fiyat belirlemede köylüyü zor duruma düşürmüştür. Şu an en büyük sıkıntımız işçi parasını verememektir. Mazotu Ta-

Köylü ne ekeceğine karar veremiyor

Üretici köylüler, ekecekleri ürünlerin fiyatlarını önceki yıla göre belirlerken fiyatlardaki düşüş köylüyü zorluyor.

Baharla beraber başlayacak ekim döneminde köylüler giderleri bile karşılayamadığı için ne ekeceğini bilemiyor. Konuyla ilgili bir açıklama yapan Adana Çiftçiler Birliği Başkanı **Cumali Doğru**, prim fiyatlarının açık-

lanmamasının köylüyü etkilediğini söyledi.

Mısır ve pamuk ekiminin yoğun olduğu Çukurova'da böyle sorunların yaşanması köylünün bir sonraki yıla daha karamsar bakmasını sağlıyor. Geçen yıl ürettiği üründen zarar eden köylüler Doğrudan Gelir Desteğinin ödenmemesinin sıkıntılarını büyüttüğünü ifade ediyorlar.



Şefik Balaban



Vedat Alat



Erzincan'da gazetemizin irtibat bürosu açıldı

Kemah'ta doğan her çocuk biraz Halil Çakıroğlu'dur, biraz Süheyla Dağdeviren, biraz Munzur Keskin... Erzincan'da yiğitlikte her biri için bir örnektir Sinan Gürer... Kılıçkaya'da Özlem olur, Fethi olur adları öykünerek... Erzincan;ilmek ilmek örülen bir tarihin en yakın tanıklarından biridir. Şimdi bu tanıklık, daha yakından dile geliyor. Partizan Erzincan'dan duyuruyor sesini, Erzincan Partizan'dan sesleniyor: "Hep buradaydınız ama şimdi daha çok çıkacak sesimiz!"

tizan anlayışının bu tür adımlarının düşmanı büyük bir tedirginliğe iteceği aynı zamanda halkımıza, diğer devrimci demokrat yapılara umut olacağı, moral ve güven vereceği açıktır.

Yıllardır Erzincan'da var olan, faaliyet yürüten DKÖ'lere (Eğitim-Sen, SES, Kristal-İş vb.) ve siyasi partilere (ÖDP, DEHAP vb.) yönelik baskılar, engellemeler değişik dozlarda sürmektedir. Yine bu süreçte devrimci kurumlardan Gençlik Derneği'ne yönelik baskı, engelleme, halka yer verdirmeme gibi ince taktikleri unutmamalıyız... Tüm bu yaşananlar Erzincan ilinde yıllarca devrimci

yapıların faaliyet yürütememesi, faaliyetlerin aksaması vb. yoluyla var olan boşluğun doldurulması noktasında faşizmin korkusunu açığa vurmaktadır. Bu yönüyle, büromuzun açılması, var olan boşluğun doldurulmasına hizmet etmesi açısından önemlidir.

Savaş gerçekliğinin (sınıfsal-sosyal ve ulusal çelişkilerin) tüm çıplaklığıyla sergilendiği Erzincan ilinde, gerçeklerin halka ulaşmasını her şekilde engellemeye çalışan faşizme yanıt olacak olan gazetemizin irtibat bürosunun açılışı ile beraber halkın sesi, gerçeklerin net ifadesi olacaktır. (Erzincan)

Partizan geleneğinin ve kültürünün halk arasında güçlü köklere sahip olduğu Erzincan ilinde, İşçi-köylü gazetesi irtibat bürosunun açılması, devrimci-demokratik kamuoyunda ve halkımız arasında coşkuyla karşılandı.

İK okurlarının yıllardan beri ısrarla Erzincan'da büro açılması taleplerinin karşılık bulması, özelde de okurlarımız üzerinde coşku yaratmıştır. Bu coşku, okurlarımızın büro açılış çalışmalarında

verdikleri maddi ve manevi destekleriyle perçinlenmiştir.

Türkiye Kürdistanı'nın gerek faşist TC, gerekse de devrimciler açısından önemli bir mevzisi olan Erzincan'da, devrimci-demokratik yapılara ait kurumların açılması, halkla sıkı bağlar kurulması ve genişlemesi sınıf savaşımında önemli adımlardan biridir. Ki özellikle bu bölgede geniş bir tabana, saygınlığa ve otoriteye sahip bir kesim olan Par-

Okurlarımızdan mesajlar... Okurlarımızdan mesajlar... Okurlarımızdan mesajlar...

ERZİNCAN

Büromuzun açılışını Partizan coşkunuğu ve yoldaş sıcaklığıyla selamlıyoruz...

Özgür Gelecek kavgamızda sesimiz soluğumuz olan gazetemizin ilimizde irtibat bürosu açması var olan, yaşadığımız boşluğu önemli oranda gidereceği, yeni mevziler, kazanımlar ve açılımları için temel olacağı gerçeği bizleri sevindirmiş, umutlandırmış ve güven vermiştir.

Umuda selam, kavgaya devam!

Erzincan İşçi-köylü okurları

KEMAH

Kavuşmak güzeldir!

Uzun bir bekleyişin sonunda gazete irtibat büromuza ulaşmamız bizleri çok mutlu etti.

Erzincan Partizan geleneği bu büroyla birlikte yeni değerler yetiştirebilecektir, mücadelemize güç katacaktır. Tüm Erzincan halkını büromuza davet ediyor, seslerine ses katmaya çağırıyoruz.

Kemah İK okurları

İZZETPAŞA

İzzetpaşa Mahallesi'nden Umut'a merhaba

Nihayet büromuza kavuştuk. Yıllardır bekliyorduk bu buluşmayı. Artık Erzincan işçisinin, köylüsünün ve gencinin düşüncelerini ifade edebilecekleri bir kurum var. Şimdi büromuzla birlikte çalışmalarımızın daha güçlü süreceğine inanıyoruz.

İzzetpaşa Mahallesi İK okurları

KELKİT

Faşizmin ve emperyalizmin ülkemizdeki uşaklarının saldırılarının arttığı bu süreçte Erzincan'da büromuzun açılması bizleri daha da umutlandırdı. Partizan tohumlarının serildiği bu topraklarda özlem duyduğumuz İşçi-köylü bürosunun açılmasıyla, bu toprakların daha da yeşereceğini umut ederek tüm Erzincan halkını tohumun topraktan yeşermesi için İşçi-köylü bürosuna davet ediyoruz.

Kelkit YDG

TMY Tasarısı karşıtı etkinlikler yapıldı

* 11 Aralık 2005 tarihinde saat 14:00'de **Tohum Kültür Merkezi**'nde Terörle Mücadele Yasa Tasarısı'nı konu alan bir panel düzenlendi. **TMY Tasarısı Karşıtı Birlik** tarafından düzenlenen ve Tohum Kültür Merkezi'nden **Ahmet Bakır**'ın yönettiği panele ÇHD'den İstanbul Şube Başkanı **Fatmagül Yolcu**, İHD'den **Ümit Efe**, Demokratik Toplum Partisi'nden **Ersin Doğru**, Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya**, TMY Tasarısı Karşıtı Birlik adına ise **Sadık Yılmaz** konuşmacı olarak katıldı.

İlk sözü alan **Ahmet Bakır** "TMY, muhalefetin gelişmesini engellemek için yaşama geçirilen bir baskı aygıtıdır" dedi ve ardından sözü Avukat **Fat-**

magül Yolcu'ya bıraktı.

Yolcu, çıkarılmak istenen yasa ile ihbarcılığın özendirildiğine, avukatmüvekkil ilişkilerini sınırladığına ve işkenceyi ödüllendirdiğine dikkat çekti. **Ümit Efe** ise Şemdinli'den Rize'ye Yüksekova'dan F Tipi'ne, anadil üzerindeki baskılardan Kürt sorununa bir dizi saldırı ile karşı karşıya olduğumuzu belirtti.

Hasan Sonkaya ise, "Bu yasanın amacı bizleri yabancılaştırmak, mücadeleden soyutlamak, devrimci ve ilerici anlayışlardan uzaklaştırmaktır" dedi. **Ersin Doğru** da özet olarak "Kürt illerindeki gelişmelere bakıldığında TMY'yi getirmelerindeki amaç daha iyi anlaşılacaktır. Daha aktif mücadele

koşullarını yaratabilmeliyiz" dedi.

Birlik adına konuşan **Sadık Yılmaz** ise "Toplum bilgilendirirsek ve buna karşı mücadele edersek yasa durdurabiliriz. Veya fiilen etkisiz hale getirebiliriz" dedi.

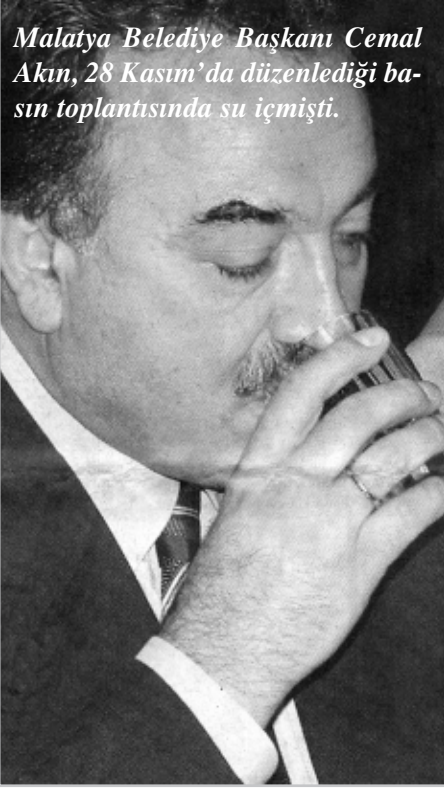
* **Maltepe TMY Karşıtı Birlik 11 Aralık Pazar günü Halk Kültür Merkezi**'nde bir söyleşi düzenledi. Söyleşiye **TU-YAB** adına **Sevim Kalman** ile **Av. İna-yet Aksu** katıldı. Kalman konuşmasında, tasarının, CİK'in, CMK'nın tutsak-



lar ile aileler üzerindeki etkilerini anlattı. Kalman'ın ardından konuşan **Av. İna-yet Aksu** da tasarının hukuki boyutunu anlatarak dünyadan ve ülkemizden çeşitli örnekler verdi. (İstanbul)

“Bakın fotoğraf temiz, su içebilirsiniz!”

Malatya Belediye Başkanı Cemal Akın, 28 Kasım'da düzenlediği basın toplantısında su içmişti.



Özellikle son günlerde Malatya'da yaşanan ishal vakalarının ve onun öncesinde AB yolundaki Türkiye'nin(!) başkenti Ankara'daki kolera salgınının bu kadar etkili olması ve devlet yetkililerinin gelişmeler karşısındaki tutumu egemenlerin halk düşmanı yüzünü açık etmektedir.

lerin halk düşmanı yüzünü açık etmektedir. Doğru sağlık politikaları ile kolayca çözülebilecek olan ve bugün dünyada birçok ülkede artık rastlanmayan bu tür hastalıklar, ülkemizin sosyo ekonomik yapısı ve yöneticilerimizin “birlikçiliği” sayesinde yüzlerce insanın hastalanmasına neden olmaktadır.

Son olarak Malatya'da kanalizasyon borularının patlamasıyla içme suyuna karışan pis su ile birlikte bölge insanı için korku dolu günler başlamıştır. Tifo gibi salgın hastalıklarla yüzlerce insanın yatağa düştüğü bu tablo bize Ortaçağ Avrupası'nı hatırlatmaktadır. O dönemde böylesi hastalıkların binlerce, milyonlarca insanı yaşamdan koparması kendi içinde anlaşılır bir durumdur.

Ancak bugünün Türkiye'sinde bu durum ne kadar anlaşılabilir? Kuşkusuz yaşanan teknolojik ilerlemeler bize bu tür olayların geçmişte kalması gerektiğini düşündürmektedir. Üstelik bu yaşananları hükümetin yaygarasını “Sağlıkta Dönüşüm” ve özelleştirmeler ile birlikte ele almak bizi daha mantıklı sonuçlara götürecektir. Hatırlanacağı üzere Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nda sağlık kurumları-

nın Belediyelere devri söz konusu idi. Malatya örneğinde de görüldüğü gibi kendi asli sorumluluklarını bile yerine getirmeyen Belediyelerin sağlık hizmetlerini nasıl vereceği ise merak konusu.

Hatırlanacağı üzere daha birkaç ay önce binlerce insan Ankara'da koleradan hastanelere kaldırılırken, EGO otobüslerinde “Belediye suyu için” yazılı afişler gülümsüyordu bize. Malatya'da tüm bunlar yaşanırken Malatya Belediye Başkanı Cemal Akın bir basın toplantısı düzenlemiş ve yürekleri su serpen açıklamalarını yapmıştır. Başkan bütün iddiaların asılsız olduğunu ispatlamak için(!) ishal yaptığı öne sürülen suyu basın mensupları önünde içerek Çernobil faciası sonrası televizyonda onbinlerce insan karşısında çay içen ve bugün Karadeniz'de nerede ise her evde yaşanan kanser vakasının sorumlularından olan devlet yetkililerinin düştüğü pozisyona düşmüştür.

İşte tam da bu gerçekler yüzünden biz emekçiler şaşırılmamalıyız bu karelere. Bergama köylülerini hatırlayalım. Köylüler siyanürün zararlı olduğunu iddia etmiş, bunu ispatlamıştı. En “güzel” yanıtı ise şirket yöneticileri vermişti. Siyanürlü

suda kulaç atan şirket yetkilileri ayrıca siyanüre en dayanıklı hayvan olan ördeklere havuzda yüzdürüp, her gün ölenlerle yer değiştirmişlerdi.

Malatya'daki son gelişmeler devletin halk düşmanı yüzünü görmek için çok nedenimiz olduğunu kanıtladı bize. “Değerli büyüğümüz” sayın Başkan Cemal Akın, Türk Tabipler Birliği'nin yaptığı açıklamayı dinlerken kendinden oldukça emindi. 50 bin kişinin hastaneye kaldırıldığı bir olayda hekimlerin yaptığı açıklamanın ardından açıklama yapan Akın büyük bir aymazlık ile halka sakin olmaları telkininde bulundu. TTB İkinci Başkanı Metin Bakkalcı “Yapılan araştırmalar sonucunda ishale neden olan rota virüsü hastaların yüzde 70'inde tespit edilmiştir” dedikten sonra konuşan Akın; “Bakın fotoğraftaki su ne kadar temiz, ishal yok!” diyerek akıllara zarar bu sözleriyle insanları şaşkınlığa uğratmıştır. Yine Akın'ın “vakaların çoğu psikolojik nedenlerden kaynaklanmaktadır” şeklindeki ifadesi de oldukça önemlidir.

O zaman aklımıza şöyle bir soru geliyor; “Hangisinden korkmalı ishalden mi başkandan mı?” (Malatya)

PSAKD Kadıköy Şubesi'nden etkinlikler

“İnsan Hakları ve Alevilik” paneli

PSAKD Kadıköy Şubesi 3 Aralık Cumartesi günü İçerenköy'deki dernek binasında saat 15.00'te “İnsan Hakları ve Alevilik” konulu bir panel düzenledi. Paneli konuşmacı olarak PSAKD Kadıköy Şube Yönetim Kurulu'ndan Hıdır Orhan, İHD İstanbul Şube Yönetim Kurulu'ndan Ali Özcan, Araştırmacı Yazar Esat Korkmaz ile Munzur Çevre Derneği Yönetim Kurulu'ndan Hüseyin Kaya katıldılar.

Sunumunu Hıdır Orhan'ın yaptığı panelde ilk sözü Ali Özcan aldı. Özcan, “Ülkemizde insan haklarıyla ilgili konularda devlet her zaman Batı'yı örnek almıştır. Ülkemizdeki insanların talep ve istekleri dikkate alınmamıştır” dedi. Esat Korkmaz ise Alevilerin, Bektaşilerin insan haklarına bakış açılarını ve Batı'nın bize sunduğu insan haklarını değerlendiren emperyalizmin geniş halk yığınları üzerindeki saldırılarını anlattı.

Hüseyin Kaya da insan haklarını çevreyi koruma açısından anlatırken, emperyalizm kendi ülkelerinde çevreyi kirletmeden bizim gibi geri bırakılmış ülkelerde yatırım yaptıklarını, buralarda kurdukları fabrikalarla çevreyi kirleterek insanların yaşamlarını kötü etkilediklerini belirtti.

Konuşmaları toparlayan Hıdır Orhan ise, “emperyalistlerden çözüm bekleyemeyiz. Ülkemizde bir sürü insan hakları ihlalleri yaşıyor, Kürt sorunu yaşıyor, Alevilik sorunu yaşıyor. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Birliğimizi bozmak için suni gündemler yaratılıyor.



yor. Sorunları Anadolu halkları olarak birlikte çözmemiz gerekiyor” dedi. Panelin soru cevap kısmında katılımcılar hem kendi düşüncelerini dile getirirken hem de panelistlere sorular sordular.

(Kartal)

Gençlik Etkinliği

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kadıköy Şubesi, İçerenköy Başak Düğün salonunda 11 Aralık Pazar günü saat 17:00'de “1. Geleneksel Gençlik Etkinliği” düzenledi. Çocuk semah ekibi ile başlayan gece Savaş Gövtepe'nin söylediği türkülerle devam etti. Savaş Gövtepe'nin ardından konuşma yapan Kadıköy Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Gençlik Komisyonu Başkanı Ersin Gedik, etkinliğin devamının her yıl yapılacağını ve gelenekselleştirileceğini belirterek,

“Amacımız Anadolu Aleviliği ve Anadolu halk kültürünü devir almış olduğumuz önderlerimizden gelecek kuşaklara aktarmaktır” dedi. Etkinliğin devamında büyük beğeni toplayan, halk oyunları, büyükler semah ekibi ve Özgür Akdemir sahne aldı. Gecede bir konuşmada Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kadıköy Şube Başkanı Fethi Bölüküren yaptı. Bölüküren, AKP

hükümetinin “Tarikatçı” istemli uygulamalarından bahsederek zorunlu din dersinin kaldırılmasını istediklerini vurgulayarak “Bir Hıristiyan'ın ibadetine, kiliseye gitmesine bir şey diyorlar mı? Zaten demeye de hakları yok. Bizim de ibadet yerlerimiz cem evleri, ibadetimizde cem'dir” dedi. Ayrıca yapılması uzun zaman önce planlanan ancak çeşitli nedenlerden ötürü yapılamamasına gelemeyen “Pir Sultan Abdal Kadıköy Şubesi Kültür Merkezi ve Cemevi Projesi”nden bahseden Bölüküren, herkesin bu konuda daha inançlı ve destekçi olması gerektiğini söyledi. Bostancı Sanat Tiyatrosu'nun oynadığı, yoğun alkış alan kadın erkek eşitliğini, askerin bakışıyla konu anlatan bir skeç sergilendi. Misafir sanatçı olarak Telli Kılıç'ın da sahne aldığı gecede, Pir Sultan Abdal Kartal Şube Başkanı Metin Aslandoğmuş'un yaptığı çekilişle kitap seti hediye edildi. Mustafa Özarslan ve ardından Metin Kahraman sahnede kitlenin yoğun ilgisiyle karşılaştılar, kitle halay ve alkışlarla söylenen ezgilere eşlik etti. Gece saat 23:00'de sona erdi. (Kartal)

ILPS siyasi tutsaklar ve savaş esirleriyle dayanışmayı sürdürüyor!

Emperyalizmin dünya emekçi halkları üzerindeki saldırılarının olanca hızıyla sürdüğü, dünya halklarının işgalere, katliamlara maruz kaldığı bir süreçten geçmekteyiz. Tüm ezilen emekçi kesimlere dönük gerçekleşen saldırılar, halkların giderek daha fazla yoksullaşmasını, açlığa, sefalete, işsizliğe itilmesini getirirken, halkların her türden hak arama mücadelesine dönük saldırılar da artmaktadır.

Yaşamın her alanında gerçekleşen bu saldırıların en katı ve vahşi biçimlerde hayata geçirildiği mekanlar ise hapishanelerdir. Dünyanın birçok hapishanesinde sayısız kez yaşanan katliamlar ve her türden insanlık dışı uygulamalar, emperyalizmin dünya halklarını teslim alma politikasının bir parçası olarak öteden beri sürmektedir.

Halkların her türden yöntemle verdiği özgürlük mücadelelerinin aktif destekçisi olan ve anti-emperyalist mücadele temelinde mücadele yürüten **ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi)**, halkların özgürlük mücadelelerinin bir parçası olarak gördüğü hapishaneler mücadelesini de diğer alanlardaki mücadeleler gibi sahiplendiğini her fırsatta deklare etmektedir.

ILPS 2004 Kasım ayında yaptığı 2. Kongrede de hapishaneler sorununu yine gündemine alarak, **3 Aralık 2005'i Siyasi Tutsaklar ve Savaş Esirleri ile Dayanışma günü** ilan etmişti.

Bu çerçevede 3 Aralık 2005 tarihinde dünyanın çeşitli ülkelerinde bir dizi eylem ve etkinlik gerçekleştirilirken, ILPS Türkiye Seksiyonu'da bu vesileyle İstanbul ve İzmir'de basın açıklamaları yaptı.

3 Aralık Cumartesi günü **Kadıköy İskele Meydanı**'nda saat 14.00'de yapılan açıklamayı, ILPS adına **Suzan Zengin** okudu. Zengin, emperyalistlerin halklar üzerindeki saldırı politikalarının çeşitli biçimler alarak devam ettiğine dikkat çekerek, "günümüz emperyalist-kapitalist sisteminde insanın insan üzerindeki baskı, zoru ve de vahşeti en koyu, en zalimane biçimini almıştır" dedi. Emperyalizmin saldırganlığı karşısında teslim olmayan halkların "**terörist**", onların sömürüye, işgale, katliama ve her türden zulme karşı gerçekleştirdiği direnişlerin ise "**terör**" ilan edildiği bir süreçten geçmekte olduğumuzu da ifade eden Zengin, emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği siyasal-ekonomik krizin sonucu olarak artan saldırganlığın üst boyutlarda hayata geçirildiği yerlerden birinin de hapishaneler olduğunu belirtti.

Açıklamanın devamında, dünya hapishanelerindeki siyasi tutsaklara ve savaş esirlerine değinilerek, İsrail, **Filistin**, Irak, **Peru**, Hindistan, **Nepal**, Meksika, **ABD** vb. ülkelerdeki tutsakların yanısıra, Afganistanlı savaş esirlerinin



bulduğu Guantanamo'daki tutsaklara da vurgu yapılarak, bunların hepsinin ağır işkence ve tecrit altında tutulduğu belirtildi. Türkiye'de, 19 Aralık 2000'de gerçekleşen kanlı operasyonun ardından hayata geçirilen F Tipi hapishanelerdeki tutsaklara ve CIA'nın yakın zamanda ortaya çıkan gizli hapishanelerine ve işkence uçaklarına da değinilen ve sık sık "**İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek**", "**Kahrolsun MİT, CIA, Kontr-Gerilla**" vb. sloganların atıldığı açıklama, "Emperyalizme ve onun işbirlikçi-uşaklarına karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri sürdükçe politik tutsak ve savaş esiri gerçekliği de sürecektir. Bu nedenle ILPS olarak politik tutsaklar ve savaş esirleriyle daya-



nışmamızı sürdüreceğimizi ilan ediyoruz" denilerek, "**Tüm politik tutsaklara ve savaş esirlerine özgürlük**", "**Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mücadelelerimiz**", "**Yaşasın halkların kardeşliği**" vb. sloganlarla toplanan grup adına **Mihriban Karakaya** bir açıklama yaptı. Açıklamada genel olarak emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krizden çıkmak için dünya halklarına saldırdığı, buna karşı çıkanların ya kat-

dayanışma" sloganlarıyla eylem bitirildi. (**Kartal**)

ILPS İzmir'de eylem yaptı

3 Aralık günü aynı konuyu ilgili İzmir'de de basın açıklaması yapıldı. Saat 13:00'da **Kemeraltı** girişinde toplanan yaklaşık 30 kişilik grup ellerinde ILPS flamaları ve Ebu Garib, Guantanamo ve 19 Aralık 2000 katliamı sonrası Bayrampaşa gibi hapishanelerde yapılan işkencelerle ilgili resimleri ve **Dr. Abimael Guzman (Başkan Gonzalo)**, Chandra Prakash Gajurel, **Mumia Abu Jamal** gibi siyasi tutsakların resimlerini açarak, "**Yaşasın enternasyonal dayanışma**", "**Kahrolsun**

emperyalizm, yaşasın mücadelelerimiz", "**Yaşasın halkların kardeşliği**" vb. sloganlarla toplanan grup adına **Mihriban Karakaya** bir açıklama yaptı. Açıklamada genel olarak emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krizden çıkmak için dünya halklarına saldırdığı, buna karşı çıkanların ya kat-

ledildiği ya da hapishanelere kapatıldığı söylendi. Yapılan eyleme **Partizan**, **ÖMP**, **ESP**, **İCİ**, **BDSP** ve **DHP** de destek verdi. (**İzmir**)

İHD'den insan hakları ihlallerine karşı mücadele çağrısı

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin kabulünün yıldönümünde **Mehmet Akif Ersoy Parkı**'nda bir araya gelen İHD'liler bir basın açıklaması yaptı. Basın metnini okuyan İstanbul Şubesi Başkanı **Eren Keskin**, Türkiye'de insan hakları ihlallerinin devam ettiğini belirtti.

Keskin, 2005 yılında da Türkiye işkence uygulamalarının, düşünce ve ifade özgürlüğü önündeki engellerin, kadına ve çocuğa yönelik şiddet ile hapishanelerde tecrit ve izolasyon politikalarının devam ettiğine işaret ederek, "**Gerek İmrallı Cezaevi'nde, gerekse F tipi cezaevlerinde insanlık dışı uygulamalar varlığını sürdürdü**" dedi.

İzmir

* 10 Aralık günü İHD İzmir Şubesi de bir eylem yaptı. Saat 12:30'da İHD önünde toplanan kitle, "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "**Kahrolsun MİT, CIA, Kontr-gerilla**", "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**" vb. slo-

ganlar, çeşitli dövizler ve pankartla yürüyüşe geçti.

Konak eski Sümerbank önüne kadar yürüyen grup adına şube sekreteri **Afitap Özdal** bir açıklama yaptı.

* Aynı gün **TİHV İzmir Temsilciliği** tarafından da İnsan Hakları Haftası nedeniyle bir etkinlik düzenlendi.

Etkinlikte ilk olarak Tiyatro İzmir tarafından "**Umut**" adlı oyun sahnelendi. İkinci bölümde Psikolog Dr. **Türkcen Baykal** ve Av. **Aysun Koç**'un katıldığı "**İzolasyon**" başlığıyla bir söyleşi düzenlendi.

* İHD İzmir Şubesi, "**İnsan Hakları Haftası**" kapsamında Türkiye ve dünyada yaşanan hak ihlallerini konu alan "**İnsan Hak ve İhlalleri**" adlı bir sergi açtı.

Bursa

10 Aralık günü **Mafel Kafe** önünde toplanan İHD, KESK, **Doğader**, Tunceliler Derneği, **ÇHD**, İşçi Hakları Derneği, **78'liler Tükenmez Dergisi**, **DTP**, **SDP**, **ÖDP**, **EMEK Partisi**,



Halkevleri, **Partizan**, **BDSP** ve **ESP** "**İnsan hakları ile insandır**" pankartını açarak AVP önüne kadar yürüdü.

Ankara

Eğitim Sen Ankara Şubeleri, 10 Aralık günü **Yüksel Caddesi**'nde basın açıklaması yaparak sendikalarının gerçekleştirdiği eylem ve etkinliklerine yönelik saldırıları, üyelerine yönelik sürgünleri kınadı.

BİLDİRİ

19 Aralık katliamını unutmadık/ unutturmayacağız!



19 Aralık 2000 hapishaneler katliam ve direnişinin 5. yılında, katliamda şehit düşenler çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı. Elimize posta kanalıyla gelen **TKP/ML YDB** imzalı bildirisinde de 19 Aralık katliamına değinilerek, hapishanelerdeki son süreçten bahsediliyor. Bildiride; "19 Aralık 2000, Türkiye hapishaneler tarihi açısından unutulmayacak önemli günlerden biridir. Bu tarih, aynı zamanda devrimci hareketin karşı-devrime karşı hapishanelerde gösterdiği muazzam direniş ve karşı koyuşun da adıdır. Devrimciler açık olarak bir kez daha teslim olmayacaklarını 28 can vererek gösterdiler.

Dönemin DSP, MHP ve ANAP ortak koalisyon hükümetinin Milli Güvenlik Kurulu'yla birlikte hazırladığı bu operasyon 19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapishaneye birden saldırılarak hayata geçirildi. 19 Aralık katliamı, saldırıdan yaralı olarak kurtulan kadın bir tutuklunun '**Bizi diri diri yaktılar**' haykırışları arasında tüm dünyaya duyuruldu. Dönemin Adalet Bakanı **Hikmet Sami Türk** ve İçişleri Bakanı **Sadettin Tantan** operasyon sonrasında yaptıkları açıklamalarda '**Güvenlik güçlerini kutlayarak**' operasyonun o döneme kadar yapılmış en büyük hapishane saldırısı olduğunu basın top-

lantısında açıkladılar. 8500 kişilik silahlı güçle 20 hapishaneye birden saldırılan faşist diktatörlük, 28 devrimciyi katletti" deniliyor.

Bildirinin devamında ülkemiz hapishanelerinde devletin 12 Eylül süreci ile birlikte azgınlaşan terör ve uygulamaları vurgulanıyor. Bu tarihsel süreçte devrimci ve komünist tutsaklara yönelik somutlaşan saldırıların biçimi ve bu saldırılarda şehit düşenler belirtiliyor. Devamında; F Tipi hapishanelerdeki tecrit ve yaşam koşullarını protesto eden **Serdar Arı**'nın 10 Ekim 2005 tarihinde bedenini ateşe vererek yaşamına son verirken bir kez daha dikkatleri hapishanelere çevirdiği belirtiliyor.

Bildiride ayrıca yeni Ceza İnfaz Yasası ve TMY Tasarısı'na da değinilerek, "Bir protesto eylemi, açlık grevi, verilen yemeği yememe, hapishane idaresine karşı toplu bir direnişte bulunma, türkü söylemek, ilaç ve yemek stoku yapmak, slogan atmaya karşılık olarak, ziyaret cezası, mektup yasağı, gazete ve kitap vermeme, avukata çıkartmama cezası anında uygulamaya sokulmakta. Bu yasayla sadece devrimcilere gözdağı verilmek istenmiyor. Tüm toplum üzerinde estirilen devlet terörüyle tamamen suskun bir toplum

yaratılmak isteniyor. Sermayenin önündeki tüm yasal engelleri kaldırmanın ötesine geçmeyen Avrupa Birliği ise yasadan memnun bir şekilde Türkiye'nin ev ödevlerini yaptığını öğrenerek söylemektir. Bu dahi Avrupa Birliğinin sanıldığı gibi insan hakları ve özgürlüklerin temsilcisi olmadığını, sadece tekellerin özgürlüğünden yana olduğunu ispatlamıştır" denilerek tüm duyarlı ve demokrat insanlar bu uygulamalara karşı çıkmaya çağrılıyor.

"19 Aralık saldırısıyla başlayan uygulama ve yaptırımlar değişik yasalarla devam ediyor. F Tipi tecrit uygulaması bunun başında gelmektedir. 19 Aralık, başlatılan bir sürecin kanlı bir operasyonuydu. Faşizm, emperyalist efendilerinde desteğini arkasına alarak tüm saldırılarının üzerine geçirdiği "**demokrasi**" kılıfıyla pervasızca saldırılmaktadır.

Bu saldırılarda devrimci tutsaklar onurluca direnmeye devam ediyorlar. Bu direniş devrimci mücadelenin önemli bir parçasıdır. Hapishaneler sorununu bir kez daha kamuoyunun gündemine getirmek devrimci hareketin en önemli görevleri arasındadır" denilen bildiri sloganlarla sona eriyor.

(H. Merkezi)

19 Aralık dün gibi hafızalarda..

19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapishaneye birden düzenlenen "**Hayata Dönüş**" katliamının üzerinden 5 yıl geçti. Bu saldırıyla hedeflenen geniş halk yığınlarını tecrit altına almaktı. Bunun için de öncelikli olarak halkın öncülerinin katledilmesi politikasıyla hareket edilerek hapishanelere düzenlenen katliamla 28 tutsak katledilmiş, yüzlerce de ağır kimyasal silahlarla yaralanmıştı. Hala dün gibi hafızalarda canlı olan katliamın ardından devrimci ve komünist tutsaklar F tipi hapishanelere nakledilerek devrimci-demokrat kamuoyu da sindirilmeye çalışılmıştı. Hedeflenen fiziksel olarak başarıya ulaşırsa da dün olduğu gibi bugün de egemenlerin emekçi halklara dönük saldırılarının karşısında mücadeleyi yükseltmeye çalışan devrimcilerin düşünceleri teslim alınamamaya da.

Tutuklu Aileleri Yardımlaşma Birliği (TUYAB) 4 Aralık'ta Devran Düşün Salonu'nda 19 Aralık hapishaneler katliamında şehit düşenleri anmak için düzenlediği dayanışma gecesinde katliam ve direniş görüntülerini yeniden gözler önüne getirdi. Katliamda şehit düşenlerin şahsında devrim mücadelesinde düşenler için yapılan saygı duşuyla başlayan anmada "Yaşasın 19

Aralık direnişimiz", "**19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız**", "Tecrit kaldırılсын hücreler kapatılсын" pankartları açıldı. Gösterilen sinevizyonda katliamın tanıkları ve tutsak yakınlarının anlatımlarıyla birlikte saldırı görüntüleri yer aldı.

TUYAB adına konuşma yapan **Esmehan Ekinci** tutsakların F tipi hapishanelerde halen direnişi büyüttüklerini ve egemenlerin teslim alma politikalarının bir kez daha ayaklar altında süründüğünü söylerken ÖO Gazisi **Tekin Yıldız** da bir şiir okudu. **Mercan Tiyatro Grubu** Ölüm Oruçlarını anlatan **Umuda Haykırış** adlı oyununu sahnelledi.

Kandıra 1 No'lu F Tipinden tutsakların mesaj gönderdiği geceye ayrıca TKM, **Partizan**, YDG, **ILPS**, ESP, **BDSP**, DHP ve **Ufuk Çizgisi** de dayanışma mesajları gönderdi. **Sefaköy İşçi Kültür Evi**'nden **Musa Ağgün**'ün okuduğu Tanya şiirinin ardından konuşma yapan ailelerden **İbrahim Yılmaz** şiir okurken **İsmail Karagöz**, Güzel Şahin ve **Selvi Gülmez**, ana babaların ağlamayı bildiği gibi direnmeyi de her zaman bildiğini, nice engellerle karşılaştıklarını ancak bu engelleri her zaman aşmayı bildiklerini söyledi. Aileler son



olarak insanların sessizliklerinin içlerini acıttığını ancak yine de alanlarda olmaktan vazgeçmeyeceklerini haykırıyorlar.

Ailelerin konuşmasının ardından **Terörle Mücadele Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik** adına **Arzu Özdemir** bir konuşma yaptı. Özdemir, TMY Tasarısı Karşıtı Birlik'in çalışmalarından bahsederek, yasanın ezilenlerin mücadelesine yönelik bu saldırının ne anlama geldiğini belirterek, 19 Aralık direnişini ve ha-

la devam eden direnişi selamladı.

Sanatçı **Hasan Sağlam** da Kürtçe ve Türkçe söylediği türkülerle geceye katkı sunarken **Selvi Gülmez** Haziran ayında Dersim Ovacık'a bağlı **Mercan Vadisi**'nde şehit düşen 17 devrimci için yaktığı ağıdı okudu. Gecede son olarak **Grup Munzur** sahne alırken kitle sık sık "**İçerde dışarıda hücreleri parçala**", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "**Katil devlet hesap verecek**" vb. sloganlar attı.

(İstanbul)



“Azim isteyen bir yaşamı sürdürmek için desteğe ihtiyacımız var!”



Kemal Yüksel



Murat Demirok

“Yasaya göre 100 kişinin çalıştığı her işyeri 3 tane engelli kişi çalıştırmak zorunda. Oysa bu uygulanmıyor. Hatta yasaya uymamanın 1 milyara yaklaşan bir cezası var. İşyeri bu cezayı ödüyor ama engelli işçi çalıştırmıyor”

mın iptal edilmesi korkusuyla kimse harekete geçmek istemiyor” diyor.

“NİYE YÜK KAPISINDAN GİRİYORUM Kİ, BEN YÜK MÜYÜM?”

Sözlerine devam eden Yüksel, hiçbir yerde kendilerinin düşünülmediğini şu örnekle açıklıyor; “İstanbul’un en büyük alışveriş merkezinin açılışı yapılıyor, ama tek bir tane engelli girişi yok. Tekerlekli sandalyeli bir insan giremiyor oralara. Otopark kapısından mı girecek tekerlekli sandalyedeki insan? İskelelerde turnikeler vardır, oradan giremezsin, yük kapısından girersin. Niye ben yük kapısından giriyorum ki, ben yük müyüm? Diğer insanlar nereden giriyorsa, ben oradan girmek istiyorum.”

En son hazırlanan bir kitapçıkla “uygulamada kolaylık” adı altında tüm engellilerin nüfus cüzdanlarının

arkasına “engelli” damgasının vurulacağına altını çizen Yüksel, şunları söylüyor: “Arabamın plakasında kocaman bir damga var benim. Trafikte giderken arkamdaki araba ‘sakatın ne yapacağı belli olmaz’ diyerek uzaklaşıyor benden. Oysa biz damgalanarak yaşamak istemiyoruz. Küçükçekmece Belediyesi engelliler için park açıyor, yani biz engelli olduğumuz için oraya mı gideceğiz? Engelliler için özel uygulamalar var diyorlar. Neden her tarafta yapmıyorsunuz? Neden bizi belli bir alana hapsediyorsunuz?” diyerek devam ediyor; “bundan iki sene önce Müfit Gürtuna ‘engelliler otobüse badda binmeyecek’ dediğinde ikibin kişiyle Saraçhane’ye çıktık biz ve o uygulama başlamadan geri çekildi. Ankara’ya bir milletvekiline gittiklerinde söylediği sözü hatırlatıyor: “topalsınız, gidin evinizde oturun!”

Herşeye “kâr ve zarar” açısından bakan devletin kaçtığı sorumluluklarını uygulamaya, kendilerinin “yük” olmadığını kabul ettirmeye çalışıyor, topluma ise “acıma değil destek istiyorum” mesajı veriyorlar. Dünyada engelli nüfusu 500 milyonu aşarken, Türkiye’de engelli sayısı 8.5 milyona ulaşmış durumda. Türkiye nüfusunun yüzde 12.29’una denk düşen yaklaşık 8 milyon 500 bin engelli için devletin politikası, arada bir yapılan yardımlardan ve kısıtlı bir maaş vermektir ibaret.

Önce Türkiye Sakatlar Derneği İstanbul Şube Başkanı Kemal Yüksel’le engellilerin durumunu ve yaşadıkları sorunlar üzerine konuştuk;

“DEVLET ŞOV YAPIYOR”

Söz sorunlara gelince söylenecek o kadar çok şey var ki... Peki, neler yapıyor devlet engellilere yönelik? “Bir Avrupa Birliği süreci var, bu Avrupa Birliği sürecinden sonra Uyum yasalarını çıkarmak mecburiyeti karşısında, devlet birşeyler yapmaya çalışıyor. Yapılanların hepsine birden baktığımızda ‘şov’ olarak görülüyor. Peki neden? Bugün tekerlekli sandalyede bir insan düşünelim. Bağcılar’da oturuyor ve Aksaray’a gelmesi gerekiyor. Nasıl gelecek? Evden çıkması problem, hangi ulaşım aracına binecek?”

“İŞYERLERİ ENGELLİ ÇALIŞTIRMAYIP CEZASINI ÖDÜYORLAR”

Sonra konu ülkemizdeki pekçok

emekçinin en büyük sorunlarından biri olan işsizliğe geliyor. “Yasaya göre 100 kişinin çalıştığı her işyeri 3 tane engelli kişi çalıştırmak zorunda. Oysa bu uygulanmıyor. Hatta yasaya uymamanın 1 milyara yaklaşan bir cezası var. İşyeri bu cezayı ödüyor ama engelli işçi çalıştırmıyor” diyerek ekliyor; “zaten ulaşım imkanlarını düzeltmediğiniz sürece iş verseniz ne olacak?”

Konu eğitime geldiğinde soruyor Yüksel, “hangi okulumuz engelliye göre düzenlenmiş? Kesinlikle Milli Eğitim Bakanlığı’nın hiçbir okulunda engelliler düşünülerek yapılan bir uygulamaya yok” diyor.

Bir başka can yakan konu olan, sağlık hizmetleri konusuna el attığımızda ise sorunların bu kadar fazla olduğunu görmek şaşırtmıyor bizi. Yüksel, “devletin üç ayda bir verdiği Sakatlık Maaşı var. Geçen yıl yapılan zamlarla sakatlık maaşı üç ayda 450 milyona çıkarıldı. Şimdi devlet bu maaşı bağlamayı sosyal güvence olmaması şartına bağlıyor. Sakatlık maaşını alırsa, sigortadan vazgeçmesi gerekiyor, o zaman da ilaç alamayacak” diyor. Devletin sivil toplum örgütleriyle işbirliği yapmadığını da dile getiren Yüksel, “Devlete bağlı **Özürlüler Koordinasyon Merkezleri** var. Tüm belediyelere bağlı olarak kuruluyor bu. ‘Daha iyi hizmet verebilmek’ amacıyla kurulduğunu söylüyorlar Belediyeler bu merkezler aracılığıyla engellilere gıda yardımı, kömür yardımı gibi yardımlar yapıyor. Böylelikle biz hadi eylem yapalım dediğimizde ‘damgalanmak’ ve yapılacak yardı-

“Ayrımcı uygulamalara son verilmesini istiyoruz”

Altı Nokta Körler Derneği İstanbul Şube Başkanı Murat Demirok: Türkiye’de yaklaşık 300 bin civarında görme engelli var. Bu rakamın sivil toplum örgütlerinde örgütlenen, dışarıya çıkan kesimi ise 8-10 bin civarında. Malesef 290 bin kişisi henüz sokağa çıkmamış. Ailelerin yeterince eğitilmemesi ve devletin bu konudaki yetersizliği önemli bir etken bunda.

Birincisi, eğitim konusunda önemli bir sıkıntı var. İkincisi eğitimi alanların istihdam konusunda ya-

şadığı önemli bir sıkıntı var. Bu konuda devletin denetim ve yaptırım anlamında çok büyük yetersizlikleri var.

Mimari yapıların görme engelliler de göz önünde bulundurulacak yapılmasını, iş alanı yaratılmasını ve istihdamın artırılmasını istiyoruz. En önemlisi ayrımcı uygulamalara son verilmesini istiyoruz. Çok sayıda engelli derneği var. Hak arama durumunda, sokağa çıktığımız durumlarda, toplumun hak arayan tüm kesimlerine gösterdiği tepkiyi gösteriyor bize devlet.

“Sefalet ücretine hayır!”

Adana’dan **Öncü İşçiler** adlı bir oluşum **4 Aralık 2005** tarihinde **İnönü Parkı**’nda bir araya gelerek bir basın açıklaması yaptılar. Eyleme **Partizan** ve **DHP** de destek verdi.

Kitle adına yapılan açıklamada “İşçi düşmanı AKP hükümeti 2006

yılında uygulanacak asgari ücretin belirlenmesi için harekete geçti. 2006 bütçe tasarısına göre asgari ücrette ki artış %5 civarında olacaktır. Dolayısıyla asgari ücretle geçinenler sefalet içinde sürünmeye devam edecekler. Zam isteyen işçiye kapının önünde asgari ücretle

çalışmaya hazır bekleyen işsizler ordusu gösterilecek” denildi. Ayrıca “bizler Adana’dan Öncü İşçiler olarak başlattığımız asgari ücret kampanyasıyla vergiden muaf ve insanca yaşamaya yetecek bir ücret olmasını istiyoruz. Bu talebi fabrikalarda yaymaya çalışıyoruz. İşçileri

bir araya getirerek patronlara karşı tek yumruk tek barikat olmaya çağırıyoruz” diyerek basın açıklaması bitirildi. Eylemde sık sık “**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni**”, “**Kahrolsun sendika ağaları**” vb. sloganlar atıldı.

(Adana Partizan)

Yozlaşmaya karşı mücadele edelim!

Geçmişten günümüze devletin yönlendirmesi ile kötü alışkanlıklar kitlelerin önemli sorunlarından biri olmuştur. Ancak bugün açısından çok daha ciddi bir hal almış durumdadır. Bunun nedeni özellikle emekçi sınıflarda yoğun şekilde bu kötü alışkanlıklara sahip gençliğin olmasıdır. **“Bu sorun emekçi kitleleri nasıl etkiliyor?”** sorusunun cevabı önemlidir. Her şeyden önemlisi bu sorunun emperyalizmin merkezi bir politikası olduğunu kavrayarak sorunla mücadelede bir hayli yol alırız. Örnek vermek gerekirse; ABD emperyalizminin kendi ülkesi içinde siyahların verdiği mücadeleyi uyuşturucuyla bastırma-ya çalışması, ya da Vietnam’da Vietnam halkına yönelik uyuşturucu kullanımını yaygınlaştırmaya çalışmaları

bunun somut delilidir.

Her örgütlenme bir ihtiyacın sonucunda oluşur. Karşımızdaki örgütlenme de iktidarın kendi sınıfının çıkarları doğrultusunda oluşturulmuş bir örgütlenmedir. Bu sorunun sınıf mücadelesiyle olan ilgisi noktasında kafalarda bir muğlaklık olduğu durumda bu kendisini kitle faaliyetinde gösterir. Çünkü kitlelerin bugün açısından sınıflarda yaşadığı temel sorunlardan biri de budur. Bunun gerçek sorumlularını kitlelerin kavrayabileceği tarzda anlatırsak o zaman düşmanın bu yönelimini boşa çıkarmış oluruz ve kendi politikamızı hayata geçirme şansımız olur, düşman güç kaybeder biz güç kazanırız. Bizim burada yapmamız gereken bu sorunu sınıf mücadelesiyle birlikte ele alıp kit-

lelere kavratıp, bunları somut örgütlenmelere dönüştürmektir. Düşmanın buradaki hedefi emekçi sınıflarda bu tip yoz alışkanlıkların yaygınlaşmasını sağlamaktır. Bunun sonucunda da emekçi gençliği kendi esas sorunları olan sınıf mücadelesinden uzak tutmaktır. Uyuşturucu, kumar vs. buna benzer alışkanlıklara sahip olan gençliğe nasıl davranmalıyız sorusu da önemlidir. Buradaki politikamız da şu olmalıdır; bu gençlerin halk gençliği olduğunu unutmamalıyız. Bunların içinden kazanabileceklerimizi kazanmalıyız. Bu işin örgütlenmesi içinde olanlara da hak ettikleri şekilde davranmalıyız.

Egemen sınıflar gelişen iletişim araçlarıyla da bu örgütlenmelerin alt yapısını oluşturmaktalar. Sinemalarla,

dizilerle zeminini oluşturuyorlar. Örneğin **Deli Yürek, Kurtlar Vadisi** vs. gençliği ciddi şekilde etkileyen filmlerdir.

Bizim burada ne yapmamız gerekiyor? Egemen sınıflar ellerindeki iletişim araçlarıyla kendi kültürlerini yayıp kitleler üzerinde politikalarını hayata geçiriyorlar. Bizler de elimizdeki propaganda araçlarını iyi değerlendirmeliyiz. Ki bu propaganda araçlarımız oldukça sınırlıdır. Yani yayınlarımıza çok daha iyi ve düzenli dağıtmalıyız, dernekler, kültür merkezlerimize gereken önemi vermeliyiz ki kendi kültürümüzü buralarda hayata geçirebilm.

(Sarigazi’den bir okur)

Direnişimiz, sendikalı olarak işe geri dönene kadar sürecektir

Cevahir Deri **6 Ocak** 2005 tarihinde imalata başlayan firmada patron, dönem dönem işe girerken biz işçilere 12. aya kadar şartlarını 450 milyon, SSK, yemek, servis olduğunu, 12 aydan sonra Tuzla’da var olan tüm hakları vereceğine dair söz vermişti. İşe başladıktan yaklaşık iki ay sonra sigortalarımızın taşeron bir firma üzerinde olduğunu öğrendik. Yeni bir firma olduğu için şartları çok zorlamadık. İleride düzeltebileceğini düşündük. Ancak aldığımız duyuma göre patronun sözünde durmayacağını öğrendik. Bunun üzerine kendi aramızda durum değerlendirmesi yaptık. İçerideki şartlar, son sistem makineler, yemekhanemiz, banyomuz, soyunma odalarımız çok temizdi. Öğrendiğimiz kadarıyla 20 trilyonun üzerinde bir yatırım yapılmış. Patron kendi çıkarlarını düşünürken bizler üzerindeki oyunları yaşama geçirmeye başladı. 11. ayda taşeronla iş akitnamesini imzalamamız için üzerimize baskı uygulamaya başla-

dı. Biz de patrona bize verdiği sözü hatırlatarak yaptığımız doğru olduğunu söyleyerek imza atmadık. Patronla yaptığımız görüşmede kendisiyle bir sözleşme imzalamaya-

Patron kendi çıkarlarını düşünürken bizler üzerindeki oyunları yaşama geçirmeye başladı. 11. ayda taşeronla iş akitnamesini imzalamamız için üzerimize baskı uygulamaya başladı. Biz de patrona bize verdiği sözü hatırlatarak yaptığımız doğru olmadığını söyleyerek imza atmadık.

cağımızı, taşeronu tanımayacağımızı belirttik. Patron da sendikayı tanımayacağını, sosyal haklarımızı vermeyeceğini beyan etti. Bizlerin bir kısmının zaten sendikada kaydı vardı. Sendikaya kaydı olmayanların büyük bir çoğunluğunu da kaydettirdik. **Taşeronla sözleşmeyi imzalamadığımız için işten atıl-**

dık. Bunun üzerine sendikayla birlikte karar alarak **24 Kasım** 2005 tarihinde direnişe başladık. Direnişimizin 4. gününde taşeron dışarıdan işçi getirdi. Direniş kırıcılarını uyarmamıza rağmen paralı asker oldukları için patron yanlı tutumlarını sergilemeye devam ettiler. Biz de sorunu çözmeye çalışırken bir arbede yaşandı. Jandarma bu olayı bizim çıkardığımızı iddia ederek 19 arkadaşımızı gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında yaralı arkadaşlarımız da vardı. Patron ve taşeron çete adamları tutarak bize saldırıya başladı. **Bu saldırılara karşı direnişteki ve havzadaki sendikalı işçiler sendikamızın öncülüğünde ortak hareket etmeye başlayarak inandığımız kutsal değer olan ekmeğimizin savaşını direnerek vermeye başladık.** Ve bu direnişimiz sendikalı olarak işe geri dönünceye kadar devam edecektir.

(Cevahir Deri’den direnişçi işçiler)

Baskılar bizi yıldırılmaz

YDG program çalışması yaptığımız **Erzincan**’da çeşitli faşist saldırılarla karşı karşıya geldik. **6 Aralık** tarihinde **Erzincan Eğitim Fakültesi**’nde broşür dağıtımını yapan YDG’li arkadaşlara polisin yönlendirmesi üzerine sivil faşistler tarafından müdahale edilmeye çalışılırken, devrimci, demokrat, yurtsever arkadaşların sahiplenmesi üzerine yapılmak istenen saldırı geri püskürtüldü. YDG’li arkadaşlar saldırıyı ajitasyon yaparak teşhir ederken çalışmalarına devam ettiler. Program taslağı çalışmaları devam ederken **9 Aralık** tarihinde afiş yaparken bu kez de faşizmin kolluk güçleri tarafından engellenerek keyfi bir şekilde gözaltına alındılar. Arkadaşlarımız aynı gün serbest bırakılırken, Erzincan’da devrimci dayanışmanın güzel bir örneği de Eğitim Fakültesi’nde yaşanmıştır. Ülkücü-faşist reislerden birisi **BAGEH** tarafından dayakla cezalandırılırken **“YDG’li arkadaşlara yapılan saldırıya misillemedir”** vurgusu, içinden geçtiğimiz süreç açısından önemlidir.

Ayrıca **10 Aralık**’ta dersane çıkışında bildiri dağıtan YDG’li arkadaşlara keyfi bir şekilde GBT yapılmıştır. Tüm bu yaşananlarla beraber bir kez daha belirtmek isteriz ki, faşist saldırılar, gözaltı ve baskılar bizi yıldırılmaz.

(Erzincan YDG okurları)

Gazeteye ilişkin kısa bir görüş

Ben bir işçi köylü okuyorum ve gazetemiz ile ilgili birkaç şey söylemek istiyorum. İK’nın genel halkın sorunlarına eğilen veya kitlelerin ihtiyacını karşılayacak kadar haber ve yoruma yer vermediğini düşünüyorum. Kullanılan dilin sade ve anlaşılır olması gerekmektedir. Hedef kitlesi halksa kullanılan terim veya cümlelerin, geniş halk kitleleri tarafından anlaşılabilir olması gerekmektedir. İK aslında hedef kitlesine ulaşmıyor. Belirlenmiş bir çevre dışında gazete dağıtımını halkla yeterince bütünleşemiyor. Çalışmaların İK dağıtımını ve etkinlik biletlerinin dağıtımını dışına çıkarılması gerekmektedir. Asıl olan kitle ilişkisi, kitlelerin sorunlarının dinlenmesi ve bunlara çözüm getirilmesidir. Çalışma yapan

genç faaliyetçilerin gazete dağıtımını konusunda kafalarının yeterince açık olmadığını görüyorum. Kitle ilişkileriyle, halktan insanlarla bir dayanışmanın olduğunu görüyorum. Bu da mutlu edici bir davranış ve bunun sürekliliğinin sağlanması faaliyete olumlu etkide bulunacaktır.

Faaliyetçilerin sürdürdükleri faaliyet konusunda kendilerini donatmaları gerekmektedir. Özgüvenlerin eksikliği önemli bir sorun. Bu da esasen sürdürülen faaliyetin bilince çıkarılmasındaki yetersizliklerden kaynaklanmaktadır. Bütün bu olumsuzluklara müdahale edilmesi olumluluklarımızın daha da gelişip serpilmesine hizmet edecektir.

(Sarigazi’den bir okur)

Nepal'de büyük politik gelişme

Geçtiğimiz sayıda Nepal'de önemli bir gelişmeden bahsetmiş, Halk Savaşını yürüten Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Kral Gyanendra'nın Şubat 2005'te yaptığı darbe ile tasfiye ettiği parlamentoda yer alan partilerle anlaşma yaptığını duyurmuştuk. Okurlarımızın büyük bir dikkatle takip ettiğini düşündüğümüz Nepal'deki gelişmeleri yayınlamaya devam ediyoruz. Bu sayımızda 7 parlamenter politik parti ile Nepal Komünist Partisi (Maoist) arasındaki 12 maddelik anlaşma metnini ve bu konu ile ilgili Kazanılacak Dünya Dergisinde yayınlanan yorumu sunuyoruz.

Nepal'de mutlak monarşi ve demokrasi arasındaki uzun mücadele, çok önemli ve yeni bir dönemece ulaştı. Geleceğe yönelik politik bir çıkışla on yıldır süren silahlı çatışmayı çözerek barışın tesis edilmesi, günümüzün ihtiyacı haline gelmiştir. Bu nedenle, otokratik monarşiye son vererek ve tam demokrasiyi uygulayarak sınıf, kast, cinsiyet, bölge vb. ile bağlantılı, politik, ekonomik, sosyal ve kültürel tüm alanlardaki sorunları çözmek için devletin ilerici yeniden inşası yoluyla tam demokrasi konseptinin uygulanması kaçınılmaz bir ihtiyaç haline gelmiştir. **Çeşitli görüşme yöntemleriyle yedi parlamenter parti ve Nepal Komünist Partisi (Maoist) arasında, ülkede var olan zemin ve referansa karşı aşağıdaki anlaşmaya ulaşılmıştır.**

Anlaşma maddeleri

1- Bugün, demokrasi, barış, refah, sosyal ilerleme ve özgür ve bağımsız bir Nepal, tüm Nepallilerin baş dileğidir. Bizler, bunun gerçekleştirilmesinde temel engelin otokratik monarşi olduğu konusunda tamamen hemfikiriz. Otokratik monarşiye son vererek tam demokrasiyi kurmaksızın ülkede barış, ilerleme ve refah olasılığı olamayacağı bizim net görüşümüzdür. Dolayısıyla, otokratik monarşiye karşı tüm güçlerle, kendi mevcut tavırlarından saldırılarını otokratik monarşiye karşı merkezleştirerek, bu suretle ulus çapında

demokratik protesto fırtınası yaratarak otokratik monarşiye son vermek ve tam demokrasiyi tesis etmek için bir anlaşmaya varıldı.

2- Yedi politik parti, ajitasyon gücü ile Parlamantonun restore edilmesi yoluyla tam demokrasiyi tesis ederek, tam yetkili ve tüm partileri için alan bir hükümet oluşturarak, diyalog yoluyla kurucu bir meclis için seçimleri gerçekleştirerek ve Maoistlerle bir anlaşma yaparak ülkedeki mevcut çatışmanın çözülebileceği ve hakimiyetin ve devlet erkinin halka geçebileceği gerçeğini tam olarak taahhüt etmişlerdir. **Yukarıda açıklanan hedefin, demokratik güçlerin ulusal politik bir konferansı gerçekleştirilerek ve bunun kararları doğrultusunda kurucu meclis seçimlerini gerçekleştirmek için geçici bir hükümet oluşturularak gerçekleştirilebileceği Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in görüş ve anlayışdır.** Yedi politik parti ve Nepal Komünist Partisi (Maoist) arasında usule dair diyalogu devam ettirmek ve ortak bir anlayış geliştirmek için bir anlaşmaya ulaşıldı. Halk hareketinin gücünün bunu geliştirmek için tek alternatif olduğu konusunda anlaşmaya varıldı.

3- Bugün, ülke silahlı çatışmaya pozitif bir çözümün yanı sıra, kalıcı barışın tesis edilmesini talep etmektedir. Bu nedenle, otokratik monarşiye ve mevcut silahlı mücadeleye son vermeyi ve kurucu meclis



seçimleri ve geleceğe yönelik politik çıkış yoluyla ülkede kalıcı barışı tesis etmeyi taahhüt ediyoruz. **Nepal Komünist Partisi (Maoist)** bu yöntemle yeni barışçıl politik akım doğrultusunda hareket edeceğine dair taahhüdünü ifade etmektedir. Bu anlamda, otokratik monarşinin sona erdirilmesinden sonra kurucu meclis seçimlerinin yapıldığı süreçte seçimleri özgür ve rahat bir ortamda sonuçlandırmak ve seçim sonuçlarının kabul edilmesi için silahlı Maoist güçlerin ve kraliyet ordusunun Birleşmiş Milletler yada güvenilir bir başka uluslararası kuruluşun kontrolüne bırakma konusunda anlaşmaya varıldı.

4- Nepal Komünist Partisi (Maoist), demokratik normlara, rekabete dayalı çok partili hükümet sistemine, sivil özgürlükler, insan hakları, hukuk kuralları konsepti, temel haklar vb. değerleri kamuya kurumsal olarak taahhüt ettiğini ifade ederek buna göre faaliyetlerini ileri taşıyacağına söz vermektedir.

5- Nepal Komünist Partisi (Maoist), silahlı çatışma sürecinde yerlerini terk eden diğer demokratik partilerin politik aktivistlerinin eski yerlerine geri dönmelerine, buralarda saygınlıkla yaşamalarına, haksız bir şekilde ele geçirilen evlerine, topraklarına ve zenginliklerine dönmelerine ve engel yada mani olunmaksızın faaliyetlerini gerçekleştirmelerine izin vererek uygun koşullar yaratma taahhüdünü açıklamıştır.

6- Nepal Komünist Partisi (Maoist), geçmiş hataların özeleştirisini ve yargılamasını taahhüt ederek, gelecekte bu tür hataları tekrar etmeyeceğine dair söz vermiştir.

7- Yedi politik parti de kendi değerlendirmesini üstlenerek, parlamentoda ve hükümette buldukları süreçte geçmiş hatalarını tekrar etmeme taahhüdünü ifade etmiştir.

8- İleri taşınan barış süreci şartlarında, insan hakları ve basın özgürlüğü normlarına ve değerlerine tam saygı ve bunların ileri taşınması taahhüdü ifade edilmiştir.

9- Hilekar kişilerin ve uluslararası toplumun kötü huylu unsurlarıyla ileri sürü-

len ve kralın otokratik ve gayri meşru kurullarını devam ettirecek belediye seçimleri ilan etmek ve Parlamento seçimlerinden bahsetmek hilekar bir oyundur. Bunları aktif olarak boykot ettiğimizi ilan ediyor ve genel kamuoyunu bu tür seçimleri başarısızlığa uğratmaya çağırıyoruz.

10- Halk ve onların temsilcisi politik partiler, ulusallığın gerçek koruyucularıdır. **Bu nedenle, ülkenin bağımsızlığını, hakimiyetini, coğrafi bütünlüğünü ve ulusal birliğini korumayı kararlı bir şekilde taahhüt etmekteyiz.** Barışçı işbirliği prensibi temelinde, dünyanın tüm ülkeleriyle dostane ilişkileri ve özellikle Hindistan ve Çin olmak üzere komşu ülkelerle iyi komşuluk ilişkilerini sağlamlaştırmak bizim ortak yükümlülüğümüzdür.

Fakat, yurtsever kitlelerden kralın ve avanesinin göz boyayıcı "**Mandela**" ulusalcılığı yanılması yaratarak ve politik partilerin yurtseverliğini sorgulayarak onun otokratik ve gayri meşru yönetiminin ömrünü uzatmak ve yurtsever halkı aldatmak için yaptığı sahte hamlelere karşı tedbirli olmalarını rica ediyor ve uluslararası güçleri ve halkı Nepal'de otokratik monarşiye karşı olan demokratik hareketi mümkün olan her yolla desteklemeye çağırıyoruz.

11- Sivil toplumu, meslek örgütlerini, partilerin çeşitli kanatlarını, topluluk üyelerini, basını ve aydınları demokrasi, barış, refah, ilerici sosyal değişim ve ülkenin bağımsızlığına, egemenliğine ve onuruna odaklanan bu anlaşmalar temelinde başlatılan barışçıl harekete aktif olarak katılmaya çağırıyoruz.

12- Geçmişte partiler arasında gerçekleşen uygun olmayan davranışlarla ilgili olarak, bu tür olaylar üzerinde herhangi bir parti tarafından yükseltilen itirazı inceleme, suçlu bulunduğu takdirde önlem alma ve bu önlemi kamuoyuna açma ortak taahhüdünü ifade etmekteyiz. Partiler arasında ortaya çıkan herhangi bir problemi ilgili düzeyde yada önderlik düzeyinde barışçı diyalog yoluyla hesaplaşmak üzere bir anlayışa varıldı. 22 Kasım 2005





Nepal: Parlamenter partiler ve Maoistler krala karşı anlaşma imzaladı

Hızlı bir şekilde ilerleyen politik manevralar halk savaşının ışığında görülmek zorundadır. Her iki taraf da -Maoistler ve gerici yönetici sınıflar- savaştıkları gibi aynı şekilde politik ve diplomatik faaliyetler de gerçekleştirmektedirler. İkisi de düşman kampı bölmeye ve iki kamp arasındaki tereddütlü güçleri kazanmaya çalışmaktadır.

Son haftalarda Nepal'in politik manzarasında dramatik gelişmeler yer aldı. 21 Kasım'da, son on yıldır ülkedeki halk savaşına önderlik eden Nepal Komünist Partisi (Maoist) ile Kral Gyanendra'ya karşı olan yedi politik parti arasında bir anlaşma yapıldığına dair bir açıklama yapıldı. Yedi politik parti, Gyanendra'nın geçen Şubat'ta tasfiye ettiği parlamantoda temsil ediliyordu ve çoğu 1990'dan bu yana çeşitli hükümetlerde yer almıştı. 3 Aralık'ta, başkent Katmandu, monarşinin yıkılmasını talep eden on binlerce insanın sokaklarda yer aldığı ve 1990'dan bu yana en büyük protesto gösterisine tanıklık etti. NKP (Maoist) tarafından Eylül'de ilan edilen (fakat gerici Nepal Kraliyet Ordusu tarafından itibar edilmeyen) üç aylık ateşkes bir ay daha uzatıldı.

Nepal parlamentosu, politik partilere izin vermeyen eski Nepal politik sistemine 1990 halk hareketinin saldırısından sonra kuruldu. Nepal yönetici sınıfının çeşitli fraksiyonları önemli hükümet görevlerini çeşitli zamanlarda işgal eden bazı sahte komünist partiler (revizyonistler) ve komşu Hindistanlı yönetici sınıfa biat etmede uzun bir tarihe sahip Nepal Kongre Partisi de dahil çeşitli politik partiler halk savaşının kötü düşmanları olmuşlar -devrimi yıkmak için sarf ettiği çabada- Nepal Kraliyet Ordusunu açıkça desteklemişlerdir. Bu nedenle, muhalif partiler ve Maoistler arasında krala karşı Anlaşma Müzakeresi büyük bir politik dönüm noktasını ifade etmektedir.

Parlamento partilerinin devrime karşı birleşmiş olmalarına karşın, parlamentodaki bölünmeler ve Nepal'deki birkaç hak kırıntısı, Maoistlerle ölümüne son bir çarpışma için güçlerini organize etmek üzere gerici sınıflar için engeldi. İşte bu nedenle, Şubat 2005'te Kral Gyanendra sıkıyönetim ilan etti, parlamentoyu feshetti ve iktidarı direkt kendi eline aldı. İngiltere, ABD ve aynı şekilde Hindistan devleti bir yandan Nepal'de demokrasiden feragat edilme-

si hakkında gürültü yaparken, aslında saray ve ordunun devrime son vuruşunu yapacağını umuyorlardı.

Bununla birlikte, Maoistlerin önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusunun, sıkıyönetim kurulduktan sonra Nepal Kraliyet Ordusu'nun darbelelerine karşı direnebildi ve bazı etkileyici zaferler kazandı. Bunlardan en önemlilerinden biri Ağustos ayında Batı Nepal'deki Kalicot'un Pili Kasabasındaki büyük bir ordu üssünün kuşatılması ve yıkılmasıydı. Kralın, devrim üzerinde söz verdiği askeri zaferi gerçekleştirmedeki iktidarsızlığı eski teslimiyetçi parlamenter partiler ve Nepal yönetici sınıflar içindeki kargaşayı derinleştirdi. Ve zaten az olan birkaç demokratik hakkın da ortadan kaldırılması şehirlerdeki halkın dahi daha fazla kesimini sıkı monarşi karşıtlığına itti.

Tüm devrimci süreçlerde temel soru devlet erki ve özelde de hangi sınıf ya da sınıflar ittifakının devleti kontrol ettiği. Nepal'de bugün savaş, esas olarak iki devlet erki -kralın liderliğindeki feodal-bürokrat rejim ve proleter politik parti NKP (Maoist)'in önderlik ettiği ve Yeni Halk Ordusu gücü tarafından güvenliği alınan halk kitlelerinin yeni doğan iktidarı- arasındaki bir savaştır. Aslında Nepal'deki ABD konsolosu son süreçte Maoistlerin "hükümetle iyi niyetle barış görüşmelerine girmesi, silahlarını bırakması ve politik mecraaya girmesi gerektiğini" söylemiş ve "Bu adımlar atılmaya kadar Maoistlere meşru bir politik parti olarak muamele edilemez" demişti.

NKP (Maoist), parlamenter partilerin otokratik monarşiye karşıtlık noktasına gelmelerinin nedeninin devrimin kendi gücü olduğunu bilmektedir. Bazı basın iddialarının ve parlamenter partilerin hüsnükuruntulu düşüncelerinin aksine Anlaşma Müzakeresi Maoistlerin silahsızlandırılmasına dair bir taahhüt içermemektedir. Mao'nun söylediği gibi "Ordusu olmayan bir halkın hiçbir şeyi yoktur."

Hızlı bir şekilde ilerleyen politik manevralar halk savaşının ışığında görülmek zorundadır. Her iki taraf da -Maoistler ve gerici yönetici sınıflar- savaştıkları gibi aynı şekilde politik ve diplomatik faaliyetler de gerçekleştirmektedirler. İkisi de düşman kampı bölmeye ve iki kamp arasındaki tereddütlü güçleri kazanmaya çalışmaktadır. Maoistler devrim davası için parlamenter partilerin destekçilerini kazanmak istemektedir. Devrimin düşmanları da politik manevraların Maoistleri ve taraftarlarını ve başta Katmandu olmak üzere orta sınıftan izole etmeyi ummaktadır.

Her ne kadar iki taraf da -Maoistler ve parlamenter partiler- bir Kurucu Meclis ve "otokratik monarşiye" son verme çağrısı yapsa da, 12 maddelik Anlaşma Müzakeresi temel farklılıkları gizleyememektedir. Anlaşma Müzakeresi mevcut Gyanendra rejimine karşı taktik yakınsama ifade etmekte fakat aynı zamanda Gyanendra rejimiyle yer değiştirecek olan devletin doğası ve biçimi üzerinde kesinlikle karmaşık ve zor bir mücadele olacak olan Birinci Adım olarak kabul edilebilir. Örneğin, Müzakerede kullanılan "otokratik monarşi" terimi, NKP (Maoist) sürekli olarak demokratik halk cumhuriyeti çağrısı yaparken, Nepal yönetici sınıfları ve yabancı destekçilerinin daha çok tercih ettiği çözüm olarak anayasal monarşi için açık bir kapı bırakmaktadır. Aynı şekilde aynı Müzakerede içinde NKP(Maoist) geçici hükümetin Kurucu Meclis için seçimler yapılmadan önce oluşturulması gerektiğine dair tavrını yeniden ifade ederken, parlamenter partiler parlamentonun restorasyonu, ancak ondan sonra bir Kurucu Kongre'nin toplanması için çağrı yapmakta.

Anlaşma Müzakeresi aynı zamanda "tam demokrasi", "hukukun üstünlüğü", "rekabete dayalı çok partili yönetim" ve "geleceğe yönelik politik bakış" yoluyla barışın tesis edilmesine gönderme yapmaktadır. Burada da bu konseptlerin muhalif yorumlarına

keskin bir şekilde karşı çıkabiliriz. Marksizm, bize hükümet demokratik biçimde dahi olsa tüm devlet sistemlerinin diktatörlük içerdiğini öğretir. Nepal'de Şubat 2005'e kadar var olan parlamenter sistem bunun mükemmel bir örneğidir: sömürücü sınıfların kendi aralarında parlamentoda tartışmaları ve hükümet için sıra almak için bir demokrasi mevcutken, devlet Nepal Kraliyet Ordusunun kanlı karşı devrimci katliamlarıyla işçiler ve yoksul köylüler için gerçek diktatörlüğü yürütmüştür. Parlamenter partiler kralla yada kralızsız bu tür bir demokrasiyi restore etmek isteyebilirler; devrim için sorun Maoist parti önderliğinde halkın büyük çoğunluğu ve tüm ilerici güçleri de içine alacak temelde bir devlet sistemini nasıl kuracağıdır.

Emperyalistler ve Hindistanlı ve Çinli gerici rejimler de bu gelişmeleri büyük bir dikkatle takip etmekte ve bunlara etkide bulunmaya çalışmaktadır. ABD ve İngiltere ise parlamenter partilerin devrime karşı kralla birleşmelerini istemektedir. Hindistan ikili bir oyun oynamaktadır. Basının açıklamalarına göre, (bazı Nepalli parlamenter güçleri üzerinde büyük oranda bir etkiye sahip olan) Hindistan, Maoistler ve muhalif partiler arasında kendi topraklarında toplantılar yapmalarına izin vermiştir, oysa Hindistan aynı zamanda birçok NKP (Maoist) liderini hapishanede tutmaya ve Nepal Kraliyet Ordusuna yardım etmeye devam ediyor. Gerici Çin rejimi son süreçte Nepal Kraliyet Ordusuna silah satmayı kabul etmiştir. Önümüzdeki aylarda devrimin köhnemiş ve sallantıdaki monarşiyi kuşatacağı ve Nepal devletinin geleceği sorununun daha keskin bir merkeze geleceği karmaşık ve şiddetli sınıf mücadelesi geçireceğinden emin olunabilir.

Kazanılacak Dünya Haber Servisi (Devrimci Enternasyonal Hareket'in yayın organı)

5 Aralık 2005



YDG Konferansına davet..

Yaklaşık 8 aydır hem YDG'lilerin hem de çevrelerinde ulaşabildikleri halk gençliğinin tartıştığı YDG Programı tartışmaları 24-25 Aralık'ta İstanbul Tohum Kültür Merkezi'nde düzenlenecek uluslararası bir konferansla sonuçlandırılacak. Halk gençliğinin sorunlarının ve çözüm önerilerinin tartışılacağı bu konferansta tüm halk gençliğini yanımızda olup beraber üretmeye çağırıyoruz!

Yeni Demokrat Gençlik Konferansı'na az bir zaman kaldı. Yaklaşık 8 aydır, ülkemizin dört bir yerinde örgütlülüğümüz oranında ulaşabildiğimiz en geniş kesimle sürdürdüğümüz YDG Program Tartışmaları da bu konferansla birlikte sona erecek. **Artık, 17 yıldır ülkemizde emperyalizme ve faşizme karşı devrimci gençlik hareketinin önemli bir bileşeni olan YDG'nin resmi bir programı olacak.** YDG, demokratik bir kitle örgütü olarak, bu niteliğe uygun bir şekilde süreci ele almış ve programını, mümkün olan en fazla anti-emperyalist genci sürece katarak oluşturmayı hedef koymuştur. Bu hedef de karşılığını bulmuş, ülke genelinde yüzlerce genç aktif olarak programımıza katkı sunabilmiştir. Elbette daha fazla genci sürece katma potansiyelimiz vardır. Ancak, bu süreç potansiyelimizin farkına varmamızda ve potansiyeli harekete geçirmede de bize önemli veriler sunmuştur. **Halk gençliğine örgütlenme çağrısı yaptığımızda, gençlik kitleleriyle diyalog kurduğumuzda halk gençliğinin gündemleri, sorunları ve talepleri üzerine daha somut bir kavrayışa ulaştığımızı anlamaktayız.**

Açıktır ki, sergilediğimiz bu pratiğe, ilk olarak, halk gençliğinin en ileri kesimleri cevap vermiş ve düşünceleriyle, eleştirileri ve önerileriyle YDG'yle birlikte hareket etmişlerdir. Bu durum da, bizlere program tartışmalarının önemini ve gerekliliğini bir kez daha göstermiştir.

Baskılar direnişleri büyötmektedir!

Emperyalizm ve faşizmin halk kitlelerine saldırıları artmaktadır. Irak'ta, Filistin'de işgal sürmektedir. Emperyalist ülkeler de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanında özelleştirmeler yapılmakta, işsizlik artmaktadır. Sistemin içinde bulunduğu ekonomik-sosyal kriz derinleşmektedir. Irkçılık, faşist baskılar ve devlet terörü yükseltilmektedir. Gericici, yoz kültür medya ile bilinçlerimize empo-

ze edilmekte, tarihin çöplüğünü hak eden bu gerici düzen çevresine en çirkin kokuları saçarken insanlığı da zehirlemektedir. **Sınıf mücadelesi/savaşımı hükümünü sürdürmektedir.** Baskı direnişi doğurmakta, büyötmektedir. İçine düştüğü bataklıkta debelenen, bütün ülkelerin proletaryasına ve ezilen uluslarına pervasızca saldırarak rahata ermek isteyen emperyalist-kapitalist sistem, bu çaresiz uygulamalarıyla sonunu daha da yaklaştırmaktadır. **Dünya genelinde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri yükselmektedir. Irak'ta, Filistin'de, Nepal'de, Kolombiya'da, Filipinler'de, Hindistan'da ve Türkiye Kürdistanı'nda ortaya konulan direniş ve en üst boyutta, silahlı olarak verilen mücadele emperyalizme ve faşizme karşı kurtuluşun yolunu dünya halklarına göstermektedir.** Bu öyle bir hal almıştır ki, dünya kaynamaya başlamıştır. Latin Amerika'da, Uzakdoğu'da kitleler emperyalist politikalara karşı muhalefeti yükseltmektedir ve işte en son Fransa'nın Paris şehrinde ezilenlerin isyanı emperyalistlere kendi ül-

taşla, sopayla barikatlarda direnmekte, her türlü protestonun en direngen, en canlı, en militan kesimini oluşturmaktadır. Halk gençliğinin ileri kesimleri, geleceğin ellerimizde olduğu bilinciyle hareket etmekte, geçmişin simgesi olan emperyalizme ve faşizme karşı en büyük tehdidi oluşturmaktadır. Bu açıktır ki Irak'ta, Filistin'de, Nepal'de ve dünyanın dört bir yanında saldırılar, baskılar, işkenceler en çok gençliğe uygulanmakta, halk gençliği potansiyel suçlu olarak görölmektedir. Bu tespit ülkemiz açısından da geçerlidir. Ülkemizde verilen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde savaş siperlerinde yerini alan gençliktir. 6 Kasımlarda, T. Kürdistanı'nda, semtlerde devletin kolluk güçlerine karşı en coşkulu mücadeleyi veren gençliktir. Bu nedendir ki **Milli Güvenlik Siyaset Belgesi**'nde Türk egemen sınıfları gençliğe dikkat edilmesinin önemini vurgulamaktadır.

Halk gençliği egemen sınıflar için bir tehdittir. Bundan değil midir ki, üniversite-

Ülkenin dört bir yanından gelen YDG'lilerin kolektif bir şekilde diyalog kuracağı, deneyim aktaracağı, anlayışımız ve politikalarımız üzerine düşüncelerini belirteceği, demokratik bir araçtır. Yurtdışından farklı ülkelere katılan devrimci dostlardan öğreneceği ve onlara öğreteceği bir okuldur. Ülkemizden katılacak olan çeşitli demokratik kitle örgütlerinin (işçi-köylü-öğrenci vb.) katkılarıyla zenginleştiireceği bir örgütlenmedir. Bu anlamda, önümüzdeki seneler için de bize yol gösteren tarihsel bir deneyimdir.

kelerinde de rahatın olmadığını kanıtlamaktadır. **Avrupa'da ve Amerika'da** yüzbinlerce işçinin grevlere gitmesi, işgal karşıtı eylemler sınıf mücadelesinin keskinleştiğinin göstergeleridir.

Gençliği kazanmak, geleceği kazanmaktır!

Dünya çapında yükselen devrimci dalga bizi bir başka sonuca daha götürmektedir: Sınıf mücadelesinde gençliğin önemine. Dünyanın dört bir yanında verilen kavga, silahlı/silahsız mücadeleleri incelediğimizde, tüm hareketlerin ön saflarında gençliği görmekteyiz. Gençlik sahip olduğu dinamizm ve enerjiyle elinde silah dağları mesken tutmakta, molotofla,

ler, liseler kameralarla doldurulmaktadır? Turnikeler, parmak izleri, üst aramaları hep bu nedendir. Açılan soruşturmalar, en ufak hak istemine uygulanan azgın terör hep devletin gençliğe düşmanlığındandır. **7 Kasım'da YÖK'ü** protesto edenlere azgınca saldıran ve 20 devrimci öğrenciyi tutuklayan sistemin korkusu gençliktendir. Geçmişin efendileri geleceğin sahiplerinden ve onların yaratacağı aydınlık gelecekte korkmaktadır.

İşte, böylesi bir süreçte YDG'nin program oluşturmasının önemi ortadadır. **YDG halk gençliğinin ileri örgütüdür. Emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı önemli bir mevzidir.** Halk gençliğine bilinç

götürmede, onun dinamizmine, gücüne yön vermede etkili bir araçtır. YDG, bu misyonuna uygun olarak, daha güçlü, daha kurumsal bir şekilde yolunu devam ettirmeli, niteliğini artırmalıdır. Örgüt birliğini pekiştirmeli, halka bilinç taşımada ve halkın mücadelesinde en ön safta olmalıdır. Bunun için de bir programa büyük ihtiyaç vardır. **Ancak YDG, bu programı bir iç tartışma olarak ele almaktadır.** YDG programı salt YDG'lilerin meselesi değildir. Şayet YDG bir kitle örgütüyse ve halk gençliğinin anti-emperyalist, anti-faşist talep ve istemlerinin savunucusuysa, YDG programı da ulaştığı en geniş kesimle birlikte oluşturulmalıdır ve zaten Konferansla kabul edilecek olan program yaklaşık 7 aylık bir tartışmanın ürünü olacaktır.

Konferans coşkusunu kitlelere taşıyalım!

24-25 Aralık tarihlerinde İstanbul'da **Tohum Kültür Merkezi**'nde düzenlenecek YDG Konferansı, YDG'nin halk demokrasisi mücadelesine gençlik cephesinden katılma konusunda ısrar, iddia ve cüretin bir kez daha ilan edileceği bir platformdur. Ülkenin dört bir yanından gelen YDG'lilerin kolektif bir şekilde diyalog kuracağı, deneyim aktaracağı, anlayışımız ve politikalarımız üzerine düşüncelerini belirteceği, demokratik bir araçtır. Yurtdışından farklı ülkelere katılan devrimci dostlardan öğreneceği ve onlara öğreteceği bir okuldur. Ülkemizden katılacak olan çeşitli demokratik kitle örgütlerinin (işçi-köylü-öğrenci vb.) katkılarıyla zenginleştiireceği bir örgütlenmedir. Bu anlamda, önümüzdeki seneler için de bize yol gösterecek tarihsel bir deneyimdir.

Konferansımızda 3 ana gündem üzerine tartışmalar yapılacaktır. Bu ana gündemlerde öncelikle bir sunum yapılacak, sunumun ardından dileyen katılımcılar söz hakkı alıp, görüşlerini, eleştirilerini, önerilerini, sorunlarını aktaracaktır. Konferansımızın ilk gündemi "**Demokrasi Mücadelesinde Gençliğin Rolü**"dür. Bu oturumda ülkemizde/dünyada durum, ül-

kemizde demokrasi mücadelesi, demokrasi-devrim ilişkisi ve demokratik devrimde gençliğin görevleri üzerinde durulacaktır. İkinci gündem; “Anti-empyralist Mücadele ve Enternasyonal Dayanışmanın Önemi” adı altında tartışılacaktır. Bu gündemde anti-empyralist mücadele anlayışımız, ülkemizde ve dünyada anti-empyralist mücadelenin düzeyi tartışılacak ve yurtdışından katılan misafirlerimiz sunumlarını yapacaklardır. Üçüncü gündemde ise “YDG Programı ve Örgütlenme Meseleleri” üzerinde durulacaktır. Programın önemi, kurumsallaşma meselesi, mücadele tarzı vb. konular üzerinde görüşler ortaya konulacaktır.

Ana gündemlerin yanısıra, çeşitli sınıf ve tabakalardan halk gençliği üzerine anlayışımızın/politikalarımızın tartışılacağı çalışma grupları oluşturulacaktır. İşçi gençlik, köylü gençlik, üniversiteli gençlik, liseli gençlik, ulusal sorun ve gençlik, genç kadın, AB özgülünde emperyalizm ve gençlik, kültürel yozlaşma ve gençlik, F Tipi/tecrit/TMY üzerine çalışmalar yapılacaktır.

Bu tartışmalar uzun tutulmayacak ve konuyla ilgili olan katılımcılar konu hakkında bir sonuç deklarasyonu hazırlayacaktır.

Çalışma grupları toplantılarını gerçekleştirirken diğer katılımcılar da

yapılacak söyleşiyi takip edebileceklerdir. İlk gün “Eğitimin Özelleştirilmesi”, ikinci gün ise “Ülkemizde Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadelesi” üzerine iki söyleşi örgütlenecektir.

Konferansımıza çeşitli ülkelerden gençlik örgütlenmeleri katılmak istemektedir. Elbette bu ilginin esas nedeni ülkemizde verilen devrimci mücadelenin dünya halklarının mücadelesi içindeki yeri, düzeyi ve önemidir. Bununla birlikte YDG'nin ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) içindeki faaliyetleri de örgütümüzün uluslararası alanda tanıtımında etkili olmaktadır. Katılmak isteyen örgütler açısından vize vb. konularda sorun çıkmazsa, konferansımız uluslararası bir konferans niteliğine de sahip olacaktır.

Konferansımızın sonunda ise bir şenlik örgütlenecektir. Şenliğe Grup Şiar, Grup Vardiya ve Grup Yel katılacaktır. 2 gün süren oturumların ardından Konferansın coşkulu bir şekilde kutlanacağı bu şenliğe ilginin yüksek olacağını düşünüyoruz.

Geleceğine sahip çıkan, emperyalizme ve faşizme karşı halk demokrasisi, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine katılmak isteyen tüm halk gençliğini 24-25 Aralık'ta gerçekleştireceğimiz merkezi Konferansımıza bekliyoruz...



KONFERANS PROGRAMI

24 Aralık Cumartesi

10.00–11.00 Konferansın açılışı/saygı duruşu/devrimci gençlik marşı/açılış konuşması

11.00–13.00 Demokrasi mücadelesinde gençliğin rolü (50 dakika sunum-65 dakika serbest kürsü)

13.00–14.00 Yemek arası

14.00–15.30 Çalışma Gruplarının ilk bölümünün toplantısı

14.30- 15.30 Söyleşi “Eğitimin özelleştirilmesi”

16.30–20.00 Anti-empyralist mücadele ve enternasyonal dayanışmanın önemi (1.5 saat sunum–2 saat serbest kürsü)

25 Aralık Pazar

10.00–12.00 YDG Programı, örgütlenme meseleleri (50 dakika sunum–70 dakika serbest kürsü)

12.00–12.45 Yemek

12.45–14.15 Çalışma gruplarının ikinci bölümünün toplantısı

13.00–14.00 Söyleşi “Ülkemizde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi”

14.15–15.30 Programın son halinin ve çalışma gruplarının sonuç bildirgelerinin okunması

16.30–17.30 Yürüyüş/basın açıklaması

18.30–19.30 Yemek

19.30–22.00 Şenlik (Grup Şiar, Grup Yel, Grup Vardiya)

Burjuvazinin borazanları aydınlard(!) işbaşında!

Sömürücü egemen sınıflar, ezilen sınıfları emek-sermaye çelişkisi ile beraber çok yönlü ideolojik-kültürel bir sömürü çarkının içerisine hapsederler. Çürük ve yıkılmaya mahkum düzenlerinin ömrünü uzatmak ve kendi sınıf çıkarları için bunu yapmak zorundadırlar. Ezilen sınıfların bilincini bulandırmak, onların düzenin kirli yüzünü görmelerini ve alternatif bir düzen arayışını engellemek için birçok ideolojik aracı devreye sokarlar. Özellikle ezilen halkların sınıf bilinçli proleterlerle/devrimcilerle buluşmasını engellemeye çalışmak onlar için olmazsa olmazdır. Devrimcilere vatan haini, terörist yaftalarıyla saldırarak, onları katlederek, hücrelerde tutarak, onları ezilenlerden tecrit etmeye çalışarak kendi düzenlerini korumaya çalışırlar.

Elbette onları korkutan devrimcilerin taşıdığı sınıf bilincidir. Egemenler bir yandan bu bilincin ezilenlerle buluşmasını engellemek için devrimcilere yönelik baskıcı, karalamacı politikalar uygularken, diğer yandan kendi kalemlerini devreye sokarak ezilenlerde bilinç bulanıklığı yaratmaya çalışırlar. Burjuvazinin çıkarla-

rını korumanın teorisini yapan bu burjuva beslemeleri, “aydın” olarak öne çıkarılmakta ve kitleleri uyutmak, burjuvaziye yaranmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaktalar.

Ülkemiz özelinde yukarıda bahsettiğimiz tanımlara uyan o kadar sözde aydın var ki egemen sınıfların “hangisi iyi borazanlık yapar?” gibisinden seçici davrandığını söylemek işten bile değil.

Ülkemiz egemen sınıflarının borazanlığını sürdüren bu aydın(!) baylardan biri de şimdilerde gençliğe yönelik bir televizyon programı sunuculuğu yapan yazar Abbas Güçlü. Çok “saygıdeğer aydın” Abbas Güçlü, geçtiğimiz günlerde konferansımızla ilgili hazırladığımız amatör sitemizden konferans sürecimizi incelemiş (herhalde egemenleri çok rahatsız etmiş olacak ki) ve bize “gençler kendinizi fazla kaybetmeyin, biraz da derslerinize çalışın” şeklinde bir e-mail atmıştır. Çok önemli uyarıları(!) için

egemen sınıfların beslemesi bu “değerli aydınımıza” elbette her şeyden önce teşekkürlerimizi sunmayı bir borç biliyoruz! Onu ve borazancılığına soyunduğu sınıfların kaygılarını anladığımızı da belirtmek isteriz. Fakat çok önemli görüş ve önerileriyle bizleri “aydınlatan” bu bayın o muazzam bilgi hazinesinden hazır elimize fırsat geçmişken yararlanmak isteriz.



Yeni Zelanda'da Lincoln Üniversitesi'ni ziyaret eden Başbakan Erdoğan, üniversitenin çiftliğinde üretilen koyunları sevdi ve "Keşke bizim ülkenin rektörleri de böyle çalışmalar yapsa" dedi.

Evet soruyoruz size sayın Abbas Güçlü: eşit, bilimsel, parasız, anadilde eğitim talebimiz mi bize kendimizi kaybettirecek? Kürt halkına karşı ya-

pılan katliamlara karşı oluşumuz mu? Yoksa tarımın tasfiyesiyle köylülerin içine düştüğü geçim sıkıntısına, dipломalı işsizliğe, kamu kuruluşlarının özelleştirilmesine, eğitim emekçilerine yönelik gaz bombalı coplu saldırılara, işçilerin çok ağır koşullarda neredeyse bedavaya çalıştırılmasına, tecrit ve izolasyona, kültürel yozlaşmaya karşı oluşumuz mu bize kendimizi kaybettirecek? Yani kısacası kendi geleceğimize sahip çıkma mücadelesini vermek mi bize kendimizi kaybettirecek?

Elbette biz senin hangi sınıfın borazanlığına soyunduğunun bilincindeyiz. Sizin ve sizin gibilerin de şunun bilincinde olmasını isteriz (ki zaten korktuğunuz ve bildiğiniz şey bu) biz geleceğimizi kendi ellerimizle yaratma mücadelesinde sonuna kadar ezilen halkımızın yanında yer alma bilinci ve karallığındayız. Sistemin sunuculuğunu yapan bu “aydınlardın”, bugün üzerinde durdukları zemin sistemin korunmasıdır. Yapılan uyarı ve ihtarları bu çabanın bir sonucu olarak görüyoruz.

Bir YDG'li

Faşizme yapılan suçüstü ve bir kez daha devletin faşist karakteri üzerine...



“Susurluk-Şemdinli yolu Ankara’dan geçiyor”

Şemdinli’de karşı devrimci Jitem kontra örgütü tarafından organize edilen bombalı saldırıların faillerinin halk tarafından suçüstü yakalanmasıyla birlikte şeffaflıktan ve saydamlıktan dem vuran faşist TC devletinin imajı ve “demokratikleşme adımları” aksadı. Faşist TC devleti uzun bir süre halkı AB yolunda atılan demokrasi adımları masalıyla (ve kabul edelim ki Kürt ulusalcı çevrelerinin de yoğun bir AB desteğiyle) uyutmaya çalışmaktaydı. Bunun için elinde bol bol AB’ye girme görüntülü malzeme bulundurmaktaydı. AB’nin sınırı Hakkari’ye kadar uzanacaktı. Türk ve Kürt ulusları başta olmak üzere çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bu masalla (tıpkı geçmişteki benzerleri gibi) uyutulmaya çalışılıyordu.

Şemdinli’de yaşanan olaylar ve ortaya çıkan gerçeklik, devletin faşist yüzüne tutulan bir ayna gibi oldu. AB demokrasisi yolunda ilerleyen TC’nin çirkin, kanlı kaba ve kirli yüzü ortaya çıktı.

“Derin devlet”, faşist TC’nin kendisidir

Şemdinli’de yaşanan olay öncesi burjuva medyada, ilk önce bu ülkede birkaç kez Başbakanlık ardından da Cumhurbaşkanlığı yapmış olan S. Demirel’in ve yine bu ülkede birkaç kez Başbakanlık yapmış olan B. Ecevit’in “Derin Devlet” kavramı üzerinde açıklamaları yer aldı. Bu açıklamalara göre ülkemizde, bir “derin devlet” ve bir de “görünen devlet” vardı(!) Biz bundan daha çok Şemdinli’de halka açık ve seçik bir biçimde yönelen devlet terörünün “derin devletin işi olduğu”, ya da “birkaç kendini bilmez işi olduğu” ve özellikle Kürt milliyetçisi çevrelerce dillendirilen “bu işin savaş isteyen kişilerin, grupların işi olduğu” gibi yorumların üzerinde duracağız. Özellikle halka saldıranların “savaş rantını yiyenler tarafından”, “savaştan çıkarılan bir grup tarafından gerçekleştiril-

diği” savı üzerinde duracağız. Ancak öncelikle yapılan açıklama ve yorumlar üzerinden Şemdinli’de yaşanan olayın “derin devletin” yaptığı bir olay olarak görülmemesi şarttır. Bazı burjuva ve reformist parti yöneticilerinin, yazar ve gazeteci, “aydının” yaptığı ve sık sık dile getirmeye çalıştığı “derin devlet” söylemi tamamen bir yalan ve aldatmacadır. “Derin devlet” tanımlaması tersten bir biçimde faşist devletin gerçek yüzünü örtmeye çalışan kaba bir makyajdır. 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü’nün kıdemli paşası faşist Kenan Evren bu konuda Yavuz Donat’a “derin devlet biziz” açıklamasını yaparken açıktır ki en isabetli tespiti de yapmaktaydı. Bu gerçek, bu devletin gerçek anayasası denilen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nde açık açık ifade edilmiş ve Türk hakim sınıfları devlet denilen faşist aygıtı, “iç tehlike”ye yani halka karşı örgütlenmelerini çok net ifade etmişlerdir.

Bu nedenle “derin devlet” söylemi faşist TC devletin kanlı, kaba, kirli yüzüne parıldayan sahte bir pelerin çekme politikasıdır. Şemdinli’de yaşananlar devletin ve ordunun niteliğinin, onun örgütlenme yapısının “bir tesadüfle” ya da anlı şanlı faşist Mehmet Ağar’ın deyimleriyle “acemice yapılan bir eylem”iyle ortaya çıkma olayıdır. Faşist TC devleti kendi ordu bünyesi içinde sivil giyimli ve “sivil görevli” görünümlü çeteleri, itirafçıları örgütleyip halka ve devrimcilere karşı saldırılar örgütlemektedir. Onların bir dizi legal-illegal görevleri ve sorumlulukları vardır. Şemdinli’deki saldırı eylemini yapanlar devletin dışında devletten bağımsız ayrı bir örgütlenme içinde “derin devlet”e bağlı değil, tamamen devlete bağlı onun iç örgütlenmesi içinde ve bu örgütlenme yapılanması içinde gerçekleşen eylemdir. Şemdinli gerçekliği devlete bağlı illegal örgütlenmenin yerine getirdiği görevlerinden sadece bir tanesiydi.

Şemdinli olayının sonu sistemin kendisidir

Şemdinli olayı ile ilgili AKP hükümetinin yaptığı bütün açıklamalar halkı sakinleştirmek sorunun çözümünü sürece yayarak “sonlandırmak” amaçlı yapılmaktadır. “Sonuna kadar gideceğiz, ucu nereye varıyorsa oraya kadar uzanacağız” açıklamaları burjuva feodal politik partilerin bilinen ve sıkça kullandığı yöntemlerdir. Onların yaptığı açık bir yalan ve aldatmacadan başka bir şey değildir. Dün Susurluk kazasıyla açığa çıkan devlet içi ilişkilerde tıpa tıp aynı söylemler kullanılmıştır. Peki sonuç ne olmuştur? Hiç! Onca gürültüden sonra “yargı süreci” tamamlanmıştır. Halka karşı gerçekleştirilen Şemdinli saldırısının ucunun Genelkurmay’a, MİT’e ve devletin her türden karşı devrimci illegal ve legal örgütlenmesine ve onların sorumlularına dek dayandığı açıktır. Mevcut AKP hükümeti “yetkililerinin”, “sorumluların” yapabileceği hiçbir şey yoktur. Kaldı ki onlar hiçbir şey yapmaz ve yapamaz. AKP hükümetinin görevi olayı örtbas etmek amaçlı yalana ve aldatmacaya dayalı ikna açıklamalarıdır. Kaldı ki olayın “bağımsız yargıya intikal ettiği” açıklamaları başından itibaren yapılmaya başlanmıştır. Hem de bilcümle devlet yetkilisi tarafından! Ancak biz çok iyi biliyoruz ki gerek Susurluk ve gerekse de ondan önce açığa çıkan, gerçekleşen pek çok olay (1 Mayıs katliamı, Sivas, Maraş Katliamı, onlarca yargısız infaz ve gözaltında kayıp, onlarca gerillanın kimyasal silahlarla katledilmesi vb.) “bağımsız yargıya intikal etmiş” ve bunların hiçbirisinden halkı tatmin edecek sonuçlar çıkmamıştır.

En yüksek adalet mercisi halktır

Şemdinli halkının haklı öfkesini söndürmeye onları sakinleştirmeye ve sükunete davet etmeye çalışan DEHAP yöne-

ticileri ve bölgenin belediye başkanları, faşist devletin arzuladığı ve istediği bir görevi yerine getirdi. Onlar hakim sınıfların istediğini yaptı. Onların yapamadığı sükunet ve sağduyuya daveti DEHAP ve bölge belediye başkanları yaptı. Onlar hakim sınıfların yapması gerekeni yaparak burjuva uzlaşıcı yüzünü ortaya koydu. Yani patlamaya hazır yoksul emekçi halkın hazır kabaran öfkesini söndürmek, onları sakinleştirmek ve “provokasyona gelmeyelim” adı altında pasifleştirmektir. Her sınıfın temsilcisi kendi sınıf gerçekliğine uygun davranır ve hareket eder. Haklı ve meşru öfkesini yangına çevirmek isteyen halkın sükunete ve sağduyuya davet çağrıları ve bu yönlü çabaları Kürt ulusal burjuva sınıfın çağrısı ve çabalarıdır. Kirli kanlı ve çirkin yüzlü faşist devlet Şemdinli halkı tarafından suçüstü yakalandı. Burjuva-feodal devlet aygıtının “adalet” mekanizmasının şimdiye dek yapamadığını (ki yapmak diye bir dertleri yoktu çünkü bizzat kendileri yapıyorlardı) Şemdinli’nin yurtsever, yiğit ve onurlu Kürt halkı yaptı. En yüksek adalet mercisi olduğunu bir kez daha gösterdi. Gerçek adalet, halkın haklı ve onurlu devrimci mücadelesiyle yerine getirilir. Kürt ulusal burjuva temsilcileri Şemdinli halkının adaleti ve gerçeği açığa çıkarma, sorgulayıp yargılama adımlarını “sükunete ve sağduyuya” davet ile engelledi.

Türk devleti, ezilen bağımlı ulus olan Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını tanımadığı sürece, Türk devletiyle Kürt ulusu arasında “toplumsal kopma” noktası zayıf bir tel olarak varlığını sürekli devam ettirecektir. Irkçı, ayrımcı, şoven Türk devleti Kürt ulusuna yönelik inkarcı ve yok sayıcı politikası devam ettikçe “kopma noktaları” her zaman gündeme gelip, sorunun çözüm iradesi tarafından zor yöntemi kullanılarak kendisini ortaya koymaktan kaçınmayacaktır.

Türk devletinin “demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü ve adalet” adına söylediği her söz kendi diktatörlüğünü örtmek, gizlemek amaçlı sarf edilen sözler olarak vardır. Bu nedenle bizi sükunete ve sağduyuya çağırınların amaçlarını iyi analiz etmeliyiz. **TC faşizminin gerçek yüzünün Şemdinli’de bir kez daha ortaya çıkması, Kürt halkına söylenen demokratik cumhuriyet, AB demokrasisi, barış, kardeşlik, söylemlerinin birer aldatmacadan ibaret olduğunu, gerçek barışın, adaletin, kardeşliğin ancak ve ancak Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının ortak düşmanına yani faşist Türk devletine yönelik verecekleri savaştan geçtiğini görmeliyiz.**

Üstelik bir kez daha ve kararlıca ifade etmek gerekir ki; Kürt ulusuna uygulanan milli baskı politikası, PKK ortaya çıkmadan öncede vardı. Ve bu anlamıyla Şemdinli’de yaşananlar, Faşist TC’nin Kürt halkına saldırısı PKK’nin mücadelesi sonucunda ortaya çıkmadı. Daha önceden de hem de yüzlerce kez, faşist devletin bütün kurumlarıyla Kürt halkına zulüm uyguladığını, katlettiğini biliyoruz. Yani bugün başta DEHAP olmak üzere çok geniş bir Kürt kesim tarafından dillendirilen ve asla kabul etmeyeceğimiz, “devlet içindeki bazı güçler, savaştan

rant sağlayan çeteler” vb. ifadeler, cümleler doğru değildir. Bu yaklaşım Faşist TC devletinin geçmişte Kürt ulusu üzerindeki milli zulmünü aklayan ve uygulanan politikaları, katliamları sadece çetelere, savaştan rant sağlayanlara yıkan bir anlayışın ürünüdür ve doğru değildir. Üstüne üstlük savaştan kast edilen ulusal mücadele ise, bu mücadele sadece PKK ile başlamamıştır. **TC devletinin kuruluşundan itibaren Kürt ulusunun kendisine karşı uygulanan ulusal baskıya yönelik, kimi zaman silahlı, kimi zaman reformist, kimi zaman milliyetçi ama her daim süregelen bir mücadelesi vardır.** Ve başından itibaren, yani TC’nin kuruluşundan itibaren Türk hakim sınıfları, başta Kürt halkı olmak üzere, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına yönelik katliam, saldırı ve imha politikalarını izleye gelmişlerdir. **Yani izlenen bu politikalar, gerçekleştirilen bu saldırı ve katliamlar birkaç kötü adamın, çetelerin vb. işi değildir.** Bizzat devletin ve devletin esas sahiplerinin politikalarıdır.

Bugün bu tarz düşüncelerini bizzat Kürt halkının temsilcisine soyunanlar tarafından dile getirilmesi şaşırtıcı değildir. Her şeyden önce şu gerçeğin altını çizmek gerekir. Türk hakim sınıfları Kürt ulusu üzerinde ulusal baskı uygularken,

bu ulusal baskı bir bütün Kürt ulusuna uygulanmaktadır. Bu nedenle Kürt ulusal burjuvazisinin ve toprak ağalarının bir kısmı da ulusal baskıya karşı çıkmaktadır. Bugün Kürt Ulusal Hareketinin bu tarz söylemler içinde bulunması ve “**tarihi kendisi ile başlatması**”, onun içinde yer alan Kürt ulusal burjuvazisi ve toprak ağalarının politikalarıyla birebir ilintilidir. Yani bugün esasen bu politikaları dillendiren, Türk hakim sınıflarını bir bütün olarak karşılarına almayan, Kürt ulusuna yönelik geçmişte onlarca kez yapılan ve en son Şemdinli’de de gerçekleştirilen saldırıyı, devlet içinde birkaç kötü adamın, savaştan rant sağlayanların, çetelerin yaptığını savunulardır.

Dikkat edilirse bu saldırı sonrasında aynı anlayışların ürünü olarak, gerek Başbakan ve gerekse de hükümet nezdinde halkın tepkileri yönlendirilmeye çalışılmaktadır. Halk sükunete ve sağduyuya çağrılarak, olayın yargıya intikal ettiği ifade edilmektedir. Yine bununla birlikte Kürt Sorunu tartışmaları yine gündemleştirilerek mesele alt kimlik, üst kimlik tartışmasına dönüştürülmekte, kimi Kürt “**temsilcileri**” de bu tartışmada taraf olmakta ve “**biz sadece alt kimliğimizin kabul edilmesini istiyoruz yoksa hepimiz TC vatandaşıyız**” denmektedir.

Biz bir kez daha ve kararlıca şunu ifade

de ediyoruz; Kürt ulusunun **Kendi Kaderini Tayin Hakkı** kayıtsız şartsız kabul edilmelidir. Sosyal pratiğin defalarca ispatladığı ve Faşist Türk devletinin binlerce kez sağlamasını yapmaktan çekinmediği Kürt halkına yönelik saldırıların ortadan kaldırılması, bu saldırıyı yapanlardan beklenemez. **Kürt halkının gerçek kurtuluşu Demokratik Halk Devrimi’ndedir.** Türk Kürt ve çeşitli milliyetlerden ezilen halkın ortak mücadelesindedir. Bugün dillendirilen, üst kimlik-alt kimlik, demokratik cumhuriyet, AB demokrasisi, konfederasyon gibi “çözümler” Şemdinli’de patlayan bombalarla faşist Türk devleti tarafından bir kez daha, hem de “**kararlıca**” yanıtlanmıştır. Kürt halkına yönelik acımasız bir katliam politikası yürütenler, asimilasyondan, zulümden zerrece geri adım atmayanlardan, hele hele Türkçe bilmediği için Kürtçe yardım isteyen yaşlı bir Kürt anasını aşağılayan “**paşa**”lardan çözüm beklemek, çözümsüzlükte ısrar etmektir. Şemdinli’de yaşanan saldırı bir kez daha başta Kürt halkı olmak üzere, Türk Kürt ve çeşitli milliyetlerden ezilen emekçi halka yönelik saldırıların merkezinde “**Ankara**” vardır. **Susurluk’tan Şemdinli’ye giden halka karşı saldırı yolunda, Ankara komuta ve kontrol merkezidir.**

Şemdinli’de açığa çıkan gerçekler devleti çıkmaza soktu!

10-17 Aralık Dünya İnsan Hakları Haftası içinde Şemdinli ve Yüksekova’daki demokratik kitle örgütlerinin yaptığı miting çağrısı üzerine farklı illerden yola çıkan demokratik kitle örgütleri ve devrimci kurum temsilcileri bölgeye sokulmadı.

Şemdinli’de **Umut Kitapevi**’ne düzenlenen bombalı saldırı ve sonrasındaki bir dizi gelişme ve cinayetlerle uzun bir zaman sonra ilk defa bu kadar açıktan gerçek yüzü ortaya çıkan devlet, bu olay özgülünde gelişebilecek her türlü tepkiyi baskı altına almak için her yöntemi denemektedir. **Konvoylarla yola çıkan araçlar saatlerce yolda bekletildi, insanlar tehdit edilerek üzerlerine askeri araçlar sürüldü.** Şemdinli’ye gitmek için yola çıkan insanlara yardım eden bölge insanları üzerinde terör estirildi. MGK toplantılarında alınan kararlardan biri olan Şemdinli ve Yüksekova’da Jitem özgülünde yapılacak olan her türlü basın açıklaması ve eylemin yasaklanması, yapılan eylemlere gaz bombalarıyla saldırılmasıyla hayata geçirilmeye başlandı.

Şemdinli ve Yüksekova’daki demokratik kitle örgütlerinin çağrısına cevap veren **Mersin, Diyarbakır, Batman, Mardin, Muş, Urfa** gibi illerden yola çıkan araçlar güzergah boyunca 5 noktada durdurularak saatlerce bekletildi. GBT taraması bahanesiyle engellenen kitle üzerinde fiziksel ve psikolojik baskı da kurulmaya çalışıldı.

İstanbul’dan yola çıkıp **Erzurum-Erzincan** yolu üzerinden Van’a ulaşma-

ya çalışan 2 otobüs de 5 ayrı noktada durdurularak engellendi, ve bir kişi araması olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Erzincan Mercan’dan başlayan kimlik kontrolü görüntüsü altındaki aramalar ve durdurulmalar Patnos’ta gerginliğe neden oldu. 4. durdurulma noktası olan Patnos’ta jandarmaya ve askerlere tepki gösteren kitle, ablukaya alınarak yollar kapatıldı. Uzun araç kuyruklarının oluştuğu yolda bu keyfi uygulamayı protesto etmek için halay çeken insanlara “**yasadışı halay çekme**”ye devam ettikleri durumda jandarmanın kitleye “**müdahale**” edeceği yönlü uyarılar yapıldı. Bu uyarıları dikkate almayan kitlenin üzerine akrep ve panzer sürülerek dağıtıldı. Silahlarını hazır konuma getiren askerler kitle üzerinde psikolojik baskı yaratmaya çalıştı. Tüm engellemelere ve olumsuzluklara rağmen kitle üzerinde hedeflenen korku yaratılmayınca insanların alışveriş yaptığı bakkallara dahi tehditlerde bulunuldu. Evlerini açan köylüler de rahatsız edildi.

4 saatlik bekleyişin ardından yola devam eden otobüsler bu kez de Van Ovapınar arama noktasında 5 saati aşkın bir süre bekletilerek GBT kontrolü adı altında engellendi. 47 saatlik yolculuğun ardından 9 Aralık’ta çeşitli gerekçelerle Hakkari il sınırına hiçbir aracın alınmayacağı açıklandı. Bütün keyfi tutumlar ve faşist baskılar karşısında Şemdinli’ye girmekte kararlı olan kitle, içeri

giremse de alıkonuldukları ya da buldukları yerlerde yürüyüşler ve oturma eylemleri düzenleyerek uygulamaları protesto etti.

Diyarbakır, Batman, Urfa, Muş ve bölge illerinden yola çıkan otobüsler de Van’ın **Gevaş** ilçesine bağlı Balaban Köyü Jandarma Karakolu’nda durdurularak çok sayıda asker ve jandarma tarafından abluka altına alındı. **Yaklaşık olarak 2 bin kişinin bekletildiği karakol noktasında jandarmanın ağır hareket etmesi ve kitleyi oyalamasını kabul etmeyen kitle oturma eylemi yaparak yolu trafiğe kapattı.** Bu gelişme üzerine işlemler hızlandırıldı ve kitle yola devam etti. Ancak günler öncesinden İçişleri Bakanlığı ve Hakkari Valiliği tarafından planlanan hiçbir koşulda dışardan kimsenin Şemdinli’ye girmemesi kararıyla oldukça organize çalışan polis ve jandarma bu kez de Yüksekova girişinde durdurdu. Saatlerce bekletilen kitle de buradan geri dönmek zorunda kaldı.

Yüksekova’da ise basın açıklaması önceden belirlenen programa göre gerçekleştirildi. 10 bin kişinin katıldığı gerçekleştirilen açıklamada Şemdinli’de açığa çıkan kontrgerilla örgütlenmesinin başı olan devletin ve ordunun peşini bırakmayacaklarına dair sloganların yer aldığı dövizler ve konfederalizm bayraklarıyla DEHAP eski ilçe binası önünde toplandı.

Zagros İş Merkezi önüne kadar yürüten kitle burada basın açıklaması yaptı. Yapılan basın açıklamasında Başbakan R. Tayyip Erdoğan’ın bölgeye yaptığı ziyaretlerde yaptığı konuşmaların arkasında durması istendi.

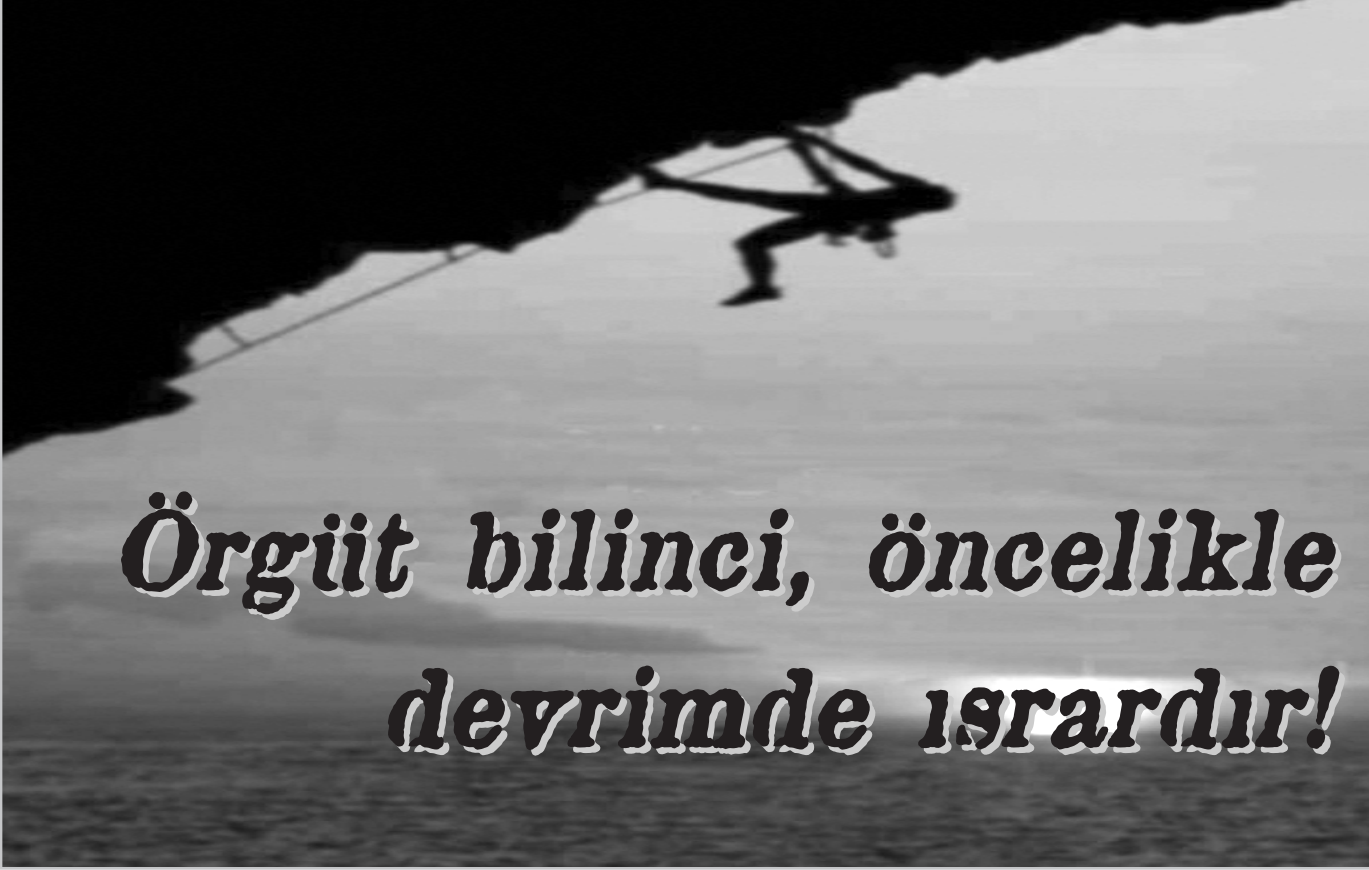
Şemdinli’de yapılacak olan eylem için sabah saatlerinde Hakkari’den yola çıkan 700 kişi **Yeni Köprü** mevkiinde bulunan Jandarma Karakolu tarafından ilçeye sokulmadı. Geri dönen grup Hakkari’de **Altay Caddesi**’nden **Cumhuriyet Caddesi**’ne doğru yürüdü. Cadde üzerinde bulunan belediye binası önünde toplanan kitle adına DEHAP İl Başkanı **Sabahattin Suvağcı** basın açıklaması yaptı. İçişleri Bakanlığı da oturma eylemi yapılarak protesto edildi.

Şırnak, Cizre ve Silopi’den 40 minibüsle hareket eden konvoy da geri çevrildi. DEHAP üyesi Mehmet Dolgun gözaltına alındı. Grup DEHAP Şırnak il binası önünde toplanarak Cumhuriyet Meydanı’na doğru “**Şemdinli halkı yalnız değildir**” sloganlarıyla yürüdü.

(Van)



Devrim kararlılık ve cesarettir!



Örgüt bilinci, öncelikle devrimde ısrardır!

Örgüt biliminin ve bilincinin sınırsızlığı, çok yönlülüğü üzerine yazılar yazdık; çünkü sağlam bir örgüt inşa etmek, komitelerde ortaya çıkan yetersizlikleri gidermek, güçlü ve nitelikli bir örgüt bilinci oluşturmak en temel görevlerimizden biri olmak zorundadır. Bu konuların daha anlaşılır ve uygulanır hale gelmesi pratiğin bilgisine ve bunun sonucu olan teoriye, ilkelere dayanmakla mümkündür. Sınıf savaşımı devam ettiği sürece proletaryanın devrim bilimi, örgüt bilimi ve bilincinin sınırsız gelişimi ve bu gelişime uygun pratiğin örgütlenmesi devam edecektir.

Bugün henüz örgüt olma ve komite bilincindeki zafiyetten, ortak hareket etme yetersizliğinden bahsediyorsak, devrimci politikanın yön verdiği düşünme, inceleme, öğrenme ve uygulamada bir bilinç sıçramasına ihtiyaç olduğu açıktır. Bu da basit bir sorun ya da görev değildir. Her şeyden önce kesin bir kararlılık, net bir ideolojik duruş, amaca varmada kendine güven, bütüne güven, sonucun kesinliğine güveni gerektirir. Bu konuda her birimizin taşıdığı olumluluk devrimimizin gücünü temsil eder; bilmemiz gereken ve yeteneklerimize, irademize olabildiğince değer vermemizi gerektiren şey budur. Devrim için yapıldığında her eylem yapılacak derecede önemli, görkemli hale gelir. **Devrime hizmet ettiğiniz ölçüde kendine, bütüne ve geleceğe güven, yanlışların üzerine gitme cesaret ve cüreti daha fazla olacaktır.**

Örgütsel alandaki her olumsuzluğun aslında burjuvazinin bünyemizde güçlenmesi demek olduğunu bilmeliyiz. Bundandır ki bu alandaki sorunla-

rı ve çalışmaları salt "**örgütsel sorun ve örgütsel müdahale**" olarak görmek gerekir. Her sorun, her müdahale, her eylem iki karşıt sınıftan birine hizmet eder; bu nedenle politik bir içeriğe sahiptir. Bundandır ki önemlidir ve örgüte dair her hareket proletaryanın lehine ve onun kazanımları esas alınarak incelenmeli ve hakkındaki karar buna göre alınmalı ve buna dönüştürülmelidir. **Genel kararlarımız ışığında ve doğru politik çizgi rehberliğinde hareket etmek bu dönüşümün esas yöntemidir.** Bu yöntem demokratik merkezîyetçilik ilkesine dayanır.

Komite bilinci için vazgeçilmez unsur olan önderliğin ve devrimci inisiyatifin açığa çıkarılmasında demokratik merkezîyetçilik ilkesi vazgeçilmezdir. **Demokratik merkezîyetçilik ilkesiyle bütünleşmeyen her davranış, her müdahale kendinde kariyerizmi, statükoculuğu, bireyciliği, ben merkezîyetçiliği, bürokratlığı barındırır.** Karar oluşturma ve uygulama gücünü demokratik merkezîyetçilik ilkesinden almayan hiçbir tavır, müdahale, yaklaşım benimsediğimiz anlamda inisiyatifli olamaz. Ortak hareket etme, tek bir adam gibi hareket etme; kısaca örgüt olma bilinci, gücünü komitelerimizin varlık zemini olan demokratik merkezîyetçilik ilkesinden ve onun doğru tarzda uygulanmasından alır. Bu ilk güçlü adım parti bütünü için vazgeçilmez olan irade ve eylem birliğinin sağlanmasına hizmet eder. Bundandır ki demokratik merkezîyetçilik ilkesi salt örgütsel bir ilke olarak anlaşılmalıdır. Savunulan herhangi bir fikrin gerçekten güçlü ve doğru olması için devrimci pratikten,

özel olarak partinin pratiğinden gelmesi gerekir. Partinin gerçek varlığına, ilke ve eylemine dayanmadıkça fikirlerin devrimci anlamda etkileme, değiştirme ve dönüştürme gücü olmaz. "Demokratik merkezîyetçilikten kastedilen öz olarak demokratik davranma isteği, zorunluluğu vs. değildir ya da merkezîyetçiliğin güçlü olmanın bir şartı olması salt bir amaç olarak anlaşılmalıdır. Burada esas olan doğru fikrin yaratılması, geliştirilmesi ve gerçekleştirilebilir, pratiği ilerici yönde değiştirebilir kılmasıdır. Sonuçta net olarak savunduğumuz şudur: Demokratik merkezîyetçilik ilkesini ihlal eden yaklaşımlar işçi sınıfının gücünü zayıflatır; doğru fikirlerin oluşmasını engeller; ileriye doğru dönüştürme faaliyetini bozar..." Ne demokrasi oyunu ne de sınıf savaşımına hizmet etmeyen güçlü bir merkez; ikisi de bizlerin karakteri ile uyumsuz...

Örgüte, komitelere hâkim olmak, eleştirilere, değerlendirmelere, eylemlere, tek tek her yoldaşın gerçekliğine vakıf olmak örgütlü olmanın, örgüt bilinci taşımanın ve demokratik merkezîyetçilik ilkesinin bir zorunluluğudur. Faaliyet alanında gözden kaçırılan, ilgilenilmeyen her olay, bilgi ve denetim alınmayan her gelişme kendi içinde "kendisi olmaya" devam eder. **Herhangi bir şeyin kendisi olmaya devam etmesi düzenle olan ilişkilerinin korunması, devrime hizmet eder hale getirilmemesi, özünün burjuva olmaya devam etmesi demektir.** Bu da burjuvazinin varlığına dokunmadan yaşamını sürdürmesi demektir. Amacımız, bütün şeylerin özünü, şeyler üzerindeki hakim anlayışı, şeylerin varlığını belirleyen sınıfsal gerçekliği

değiştirmek olduğuna göre, bizlerin çalışmaları şeylerin kendisi olmaktan çıkarılması, değişmesi, devrimleşmesi içindir. Bütün yaşanan, var olan durumlara, gelişmelere bir anda hakim olunamayabilir. Ancak "**kitleleri rahatsız edecek kadar**" önümüzde olan sorunların çözümü için gerekli müdahalenin yapılmaması anlaşılır olmalıdır. "**Sıradan insanları**" rahatsız eden burjuvalıklara bizlerin tahammül göstermesi burjuvazi ile olan yakınlığımızdan başka bir şey ifade etmez. Tahammül gösterilebilecek ya da gösterilmesi gereken hatalar anlayışla ele alınmalıdır. Birlikteliği güçlendirebilecek, savaşımızı geliştirebilecek, yapımızı olgunlaştıracak her türlü ödün savunulmalıdır; buna karşın mücadeleye katkısı olmadığı halde, kitlelerin politik bilincini geliştirmeyi içermeyen, cepheyi genişletmeyen, üstüne üstlük yetersizliği derinleştiren "**tahammül**"ler ödün olmaktan çıkar, burjuvalaşmanın kendisi olur. Dikkat edilmesi gereken budur. İlkelerimiz, işleyişe dair temel öğretilerimiz burjuvalaşmaya karşı sürekli savaşımı içerir. Bu yüzden proletaryanın en ileri örgütünde komünistler burjuvalaşma sürecine asla ödün vermez, ilkelerden taviz vermez; onları kesinlikle uygular.

Komite olma ilkeleri işletildiği oranda bilgisizlik, tecrübesizlikten kaynaklı hataların "**kaçınılmazlığı**" ortadan kalkar, "**meşru**" görme unsuru da savunulamaz hale gelir. Bu olduğu oranda içimizdeki burjuvazinin yaşama olanakları da daralır. Yine hatalara zamanında ve yerinde tavır alınması durumunda burjuva olan sadece kendini koruma özelliklerini kaybetmekle kalmaz aynı zamanda yeni hatalara yol açma yeteneğini de kaybeder.

Nasıl ki **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bilimine ve halk savaşına uygun hareket etmeme örgütsel gelişimi sekteye uğrattırsa, aynı zamanda komitelerin politik kararlarının oluşumuna ve uygulamasına uygun hareket etmeme ve komitelere hakim olamama da örgütsel gelişimi sekteye uğrattır. Bundandır ki sadece **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bilimine, halk savaşına göre değil, aynı zamanda komitelerin politik kararlarının oluşumuna ve uygulanmasına demokratik merkezîyetçilik ilkesine göre de şekillenmelidir.

Demokratik merkezîyetçilik ilkesi "**kitlelerden kitlelere**" çizgisinin örgüt işleyişindeki biçimidir. Bu işleyiş aynı zamanda Proletarya Partisi'nin de örgütsel işleyiştir. Bu ilkenin amacı komitelerin ve örgütün yaşamsal ihtiyacı olan doğru ve güçlü fikirlerin yaratılmasıdır.

Fikirlerin doğru ve güçlü olması değişim ve dönüşüm gücü oluşturması, inisiyatifin etkili olması için demokratik merkezîyetçilik ilkesi ve "kitlelerden kitlelere" çizgisinin doğru tarzda uygulanması gerekir.

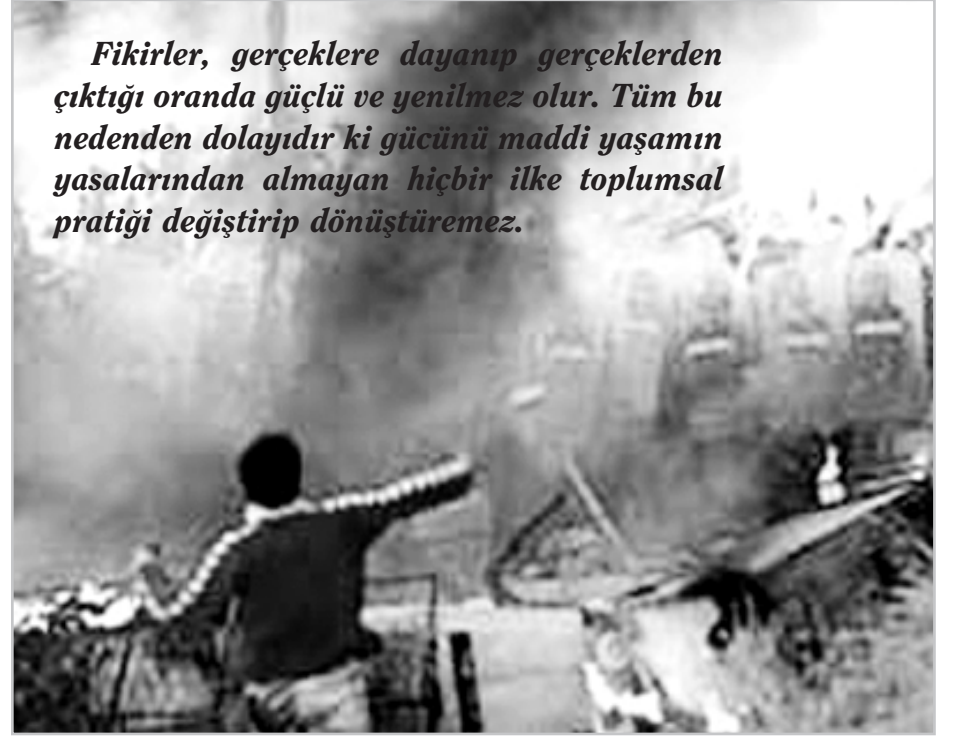
Fikirler, gerçeklere dayanıp gerçeklerden çıktığı oranda güçlü ve yenilmez olur. Tüm bu nedenden dolayıdır ki gücünü maddi yaşamın yasalarından almayan hiçbir ilke toplumsal pratiği değiştirip dönüştüremez. Bu ilkelerin başında örgüt olmanın vazgeçilmez temeli olan “**demokratik merkezîyetçilik**” ve “**kitlelerden kitlelere**” ilkesi gelir.

Örgüt gibi davranma, ortak hareket etme, komite çalışması örgütlenme vb. tüm pratikler (**demokratik merkezîyetçilik-kitlelerden kitlelere**) bu temel ilkeleri uyguladığı ölçüde “gerçeğe dayanma, kitlenin pratiğini esas alma, kendi dışındaki bir gücün (parti gücü) yürüyüşüne hizmet etme; çoğunluğa uyma, önderliğe uyma özelliklerini içerdiği ve emrettiği oranda, küçük burjuvazinin kendini devam ettirme süreci kısılır:

ya sürecin dışına taşar ya da kendisini kaybeder.

Örgüt olma ilkelerimizi yaratıcı bir şekilde, koşulların çözümlenmesi amacıyla inceleyelim ve uygulayalım. **Sonradan göreceğimiz birçok eksikliği, yanlış, zaafı önceden görebilmek ilkelerimizi doğru uygulamakla mümkündür.** Unutulmalıdır ki ilkeler yığınla deneyimin ürünüdür ve doğrulukları sınanmıştır. Bizim görevimiz koşullara uygun bir şekilde ilkeleri rehber almaktır.

Bir örgüt olmak gerçekliğini, bir hedefe doğru, bir hareket içinde yürüme gücümüzü geliştirmiş olacağız. Bunu yapmak için bir an geri durmak, bir adım atmamak suçtur. Kitlelere ve partiye güvenmek kendimizdeki devrimci yanı esas almaktır. Bunun için ileri atılalım...” (**Komünist 57.**)



Fikirler, gerçeklere dayanıp gerçeklerden çıktığı oranda güçlü ve yenilmez olur. Tüm bu nedenden dolayıdır ki gücünü maddi yaşamın yasalarından almayan hiçbir ilke toplumsal pratiği değiştirip dönüştüremez.

PUSULA

NEYE GÖRE ŞEKİLLENECEĞİZ?

Proletaryanın evrensel devrim ve örgüt bilimi, **Proletarya Partisi**'nin temel yönelimini belirlemesine hizmet eder. **Onun temel yönelimi, kitleleri, partiyi, gerilla savaşı pratiğini örgütleyen somut politikasıdır.** Bugün bu temel yönelime uygun çalışmaların örgütlenmesinde sorun yaşıyorsa, tecrübesizlik ve deneyimsizliğimizin yanında, politikayı kavrayışımızda sorun var demektir.

Örgütsel alandaki yetersizliklerden kaynaklı yaşanan her olumsuzlukta burjuvazinin beslenip güçlendiğini, her yetmezlik ve inisiyatifsizlik karşısında burjuvazinin güçlendiğini görmek, anlamak gerekir. Yapılan her hatada, yaşanan her yetmezlik ve gerilikte, içimizdeki burjuvazi beslenir ve büyür.

Her örgütsel çalışmaya bir sınıfın politikası yön verir. Belli bir politikanın yön vermediği örgütsel çalışma olamaz. **Politika, örgütsel çalışmalara yön vermede esas ve belirleyici bir özelliğe sahiptir.** Örgütsel alanda tıkanma ve sorun yaşıyorsa, orada öncelikle politikanın kavranışında ve uygulanışında bir yanlışlık var demektir. Politik çalışmanın önemini yeterince kavramayan ve bu bakış açısıyla politikayı örgütsel çalışmaya uygulamayan ve bu yönelime girmeyenin bağrında küçük burjuva sınıfın çeşitli görüngüleri var demektir. Aslolan bunu açığa çıkarmak ve bununla mücadele etmektir. Devrimci politika ve örgüt olgusu bir zincirin birbirinden kopmaz iki halkasıdır. Bugün komite çalışmalarında örgütsel “**sorundan**” bahsediliyorsa orada politik “**sorundan**”, ideolojik “**sorundan**” bahsetmek gerekir. Yüzeysel ve eksik kavranan, yeterince bilince çıkarılmayan budur.

Düşünme, inceleme, öğrenme tarzındaki küçük burjuva yaklaşım, aynı zamanda çelişkinin çözüm yöntemine de yansır. Yüzeysel, üstün körü “**şöyle bir göz atma, şöyle bir inceleme**”, olayları bütünsellik içinde görmeme, olguları ve gelişmeleri parçalı düşünme, olaylara tek yanlı bakma gibi küçük burjuvaziye ait özellikler görülebilir.

Bu tarz bakış açısının egemen olduğu bir yaklaşımla, politik kararların yön verdiği örgütsel sorunlar çözülemez. Çünkü örgütsel çalışmaya proleter politik bakış açısı, proleter politik müdahale ve inisiyatif yön vermiyordur. **Unutulmamalıdır ki, küçük burjuva bakış açısıyla proletaryanın lehine geliştirilecek örgütsel çalışma yaratılamaz.** Örgütsel çalışmanın düzeltilmesi demek, politik bakış açısının düzeltilmesi demektir.

Devrimci inceleme, öğrenme tarzından yoksun olan, politik çalışmaya uzak duran ve ona yabancı olan, onu sıkıcı ve “zor” bulan, daha kolay ve görece daha rahat görünen “örgütsel” (proletaryanın lehine çevrilmeyen, ona kazandırmayan dar pratik çalışma anlaşılın) çalışmaya yönelen küçük burjuvazi, yaşadığı çözümsüzlük karşısında “**sorun ve bunalm**”ın sorumlusunun Marksist-Leninist-Maoist öğretisi, diyalektik materyalizm ve Proletarya Partisi'nin temel teorik görüşleri, gerilla savaşı anlayışı olduğunu düşünmeye başlar. Sorgulama sürecindeki arayış, küçük burjuvaziyi yanlış yönlerle ve yanlış sonuçlara iter. Proletaryanın örgütsel ilkelerini unuttur, onu ihlal eder, bireyci ve bencil yanları öne çıkar. En büyük ilke ihlali demokratik merkezîyetçilik ve disiplin anlayışında kendini ortaya koyar. **Örgütlü,**

disiplinli ve ilkeli davranma yerine her türlü küçük burjuva bireyciliğin ve bencilliğin kılıfları içinde keyfiyetçi, başbozuk, disiplinsiz davranışlara girer. Ve bu küçük burjuva duruşuna uygun “**teori ve gerekçe**” üretmeye başlar. Yanlış duruşun savunusunu yapar. Ve bu yanlış duruşun savunusunu “**parti içinde**” ya da çevresinde tartıştırmaya başlar. Kendisini Proletarya Partisi'nin örgütlü yapısıyla hareket eden iradeye tabi kılmak, onun örgütlü bir parçası yapmak yerine Parti iradesini kendi bencil çıkarına tabi kıldırmaya çalışır.

Örgütlenme sorununda yaşanan diğer ciddi sorun ise yıllardır çözülemeyen, aşılamayan “**tecrübesizlik-yetersizlik-inisiyatifsizlik**” sorunudur. Yanlışların kökenini açıklamaktan uzak sık sık yapılan bu tespitler tek başına bir anlam içermez. Çözüme doğru adım atılmadıkça bu kavramların ifade edilişi varolan yanlış ortadan kaldırmaz. Sınıf savaşımını proletaryanın lehine değiştirmez. Ancak inceleme ve öğrenme tarzımızın, çelişkileri çözüm yöntemimizin düzeltilmesini içeren çalışmalar hatalarımızdan arınmayı sağlar. Örgütsel hata ve zaafaların dayandığı politik temel ve onun ideolojik kökeni düzeltilindiğinde örgütsel sorunlar yoluna girer. İdeolojik bakış açısının netleştirilip düzeltilmesiyle yapılan politik müdahale, örgütsel düzelmeye yol açar. Hata ve zaafardan arınmanın amacına örgüt olma bilincinin güçlendirilmesi, örgütlü hareket etme yöneliminin berraklaşması konulmalıdır. Düşünme ve hareket tarzımızın düzeltilmesi güçlü bir örgüt olma iddiasına hizmet etmelidir. Her hata ve zaaftan arınma, örgüt olma bilincini güçlendirmeyi ve örgütlü hareket etmeyi amaçlamalıdır. Bugün yaşanan sorunların temelinde, farklı düzeylerde yaşanan örgüt olma bilincindeki eksiklik vardır.

“**Her şey ikiye bölünür**”, “**Her şey zıddıyla birlikte vardır**” ilkesine uygunluk içinde inceleme yapıldığında “**Tecrübesizlik-yetersizlik inisiyatif-**

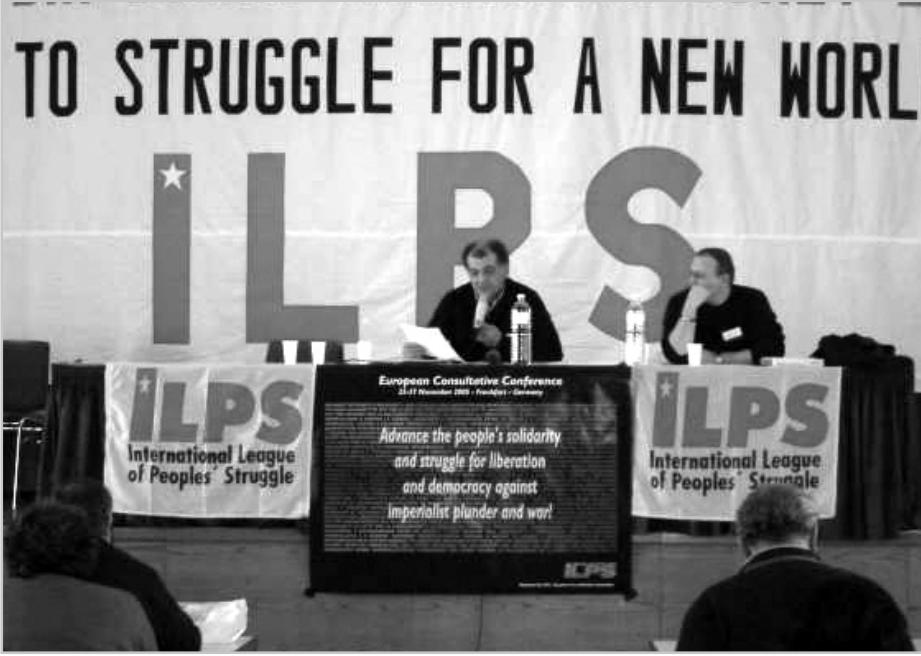
sizliğin” temelindeki öz bulunup açığa çıkartılır. Politik çalışmayla örgütsel tecrübesizlik tecrübeye, örgütsel yetersizlik örgütsel yeterliliğe dönüşür. Hareketsizlik harekete, durağanlık eylemliliğe, dağınıklık toparlanmaya, örgütsüzlük örgütlülüğe dönüşür. Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıysa, örgütsel alanda yaşanan sorunların çözümüne de bu perspektifle yaklaşılmalıdır.

Örgütlü hareket etmek merkezi politikaların ve komitelerin politikalarının oluşumuna ve uygulanışına tam uyum göstermektir. Politik çalışmayı tüm çalışmaların temeli ve vazgeçilmezi haline getirmektir. **Sınıf savaşımında her alanda gelişmek ve ileri adım atmak için politik çalışmaları öne çıkarmak gerekir.** Sınıf düşmanlarını her bulunduğu alanda geriletme, alt etme örgüt bilincini-örgütlü olmayı politik çalışmaların merkezine almakla başlar. Düşünme, çalışma, öğrenme, müdahale etme, ilerleme tarzında devrimci politikanın yön verdiği örgütlü hareket etmenin bilinciyle hareket edilirse kazanımlar büyür.

Partinin tüm komiteleri ve üyeleri **Marksizm-Leninizm-Maoizm** biliminin, Halk Savaşı stratejisinin yön verdiği pratiğe göre, aynı zamanda Proletarya Partisi'nin merkezi önderliğinin ve komitelerinin almış olduğu politik kararları ustaca pratiğe uygulama yönelimine göre örgütlenecek ve şekillenecektir. Bu bizim elimizdedir. Davranış ve pratiğine, yönelimine ve gündemine eğer **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bilimi ve Halk Savaşı stratejisi yön vermiyorsa Proletarya Partisi'nin merkezi önderliğinin almış olduğu politik kararların pratiğe uygulama çalışması yoksa, orada oportünizmin en belirgin sağ ve sol renklerini görmek mümkündür.

Proletarya Partisi'nin politik kararlarının pratiğe uygulanmasına göre adımlar atılmıyorsa, parti disiplinine, illegaliteye ve savaşa uygun olarak şekillenilmeyorsa örgüt olma bilincinin en temel gereklerine göre hareket edilmiyor demektir.

ILPS Avrupa Koordinasyon Komitesi kuruldu



11-13 Kasım 2004 tarihinde Hollanda'da gerçekleştirilen **ILPS 2. Kongresi** sonrasında toplanan **ILPS Uluslararası Koordinasyon Komitesi** gerçekleştirdiği 1. toplantısında ILPS'nin Avrupa'da genişlemesi ve daha etkin bir kurum haline getirilmesi için bir dizi karar almıştı. Bu kararların en önemlisini, uygun bir tarihte Avrupa'da gerçekleştirilecek bir konferansla **Avrupa ILPS Koordinasyon Komitesi**'nin kurulması oluşturuyordu.

Bu karara uygun olarak Avrupa'daki bir kısım aktif ILPS üyeleri **Şubat 2005** tarihinde bir araya gelerek söz konusu konferansın organize planını yapmıştı. **Yunanistan, Hollanda, Almanya ve**

İngiltere'den gelen ILPS temsilcilerinden oluşan bir komite önderliğinde konferans hazırlıklarına başlandı. Alınan oy birliği kararıyla konferansın Almanya'da yapılması kararlaştırılmıştı.

ATİK'in ev sahipliğinde yapılması kararlaştırılan konferans **26-27 Kasım 2005** tarihinde gerçekleştirildi. Yaklaşık 10 ay süren hazırlıkla **Yunanistan, İngiltere, Hollanda, İsviçre, Almanya, Fransa, Avusturya ve Türkiye**'den temsilcilerin yanı sıra, ILPS'nin davetine olumlu cevap vererek katılan **Nepal, Hindistan, İtalya, Almanya'dan Karavan temsilcileri ve Türkiye'den Temel Demirer**'in hazır bulunduğu 26 Kasım tarihinde saat 13:00'te konferansın açılışı yapıldı.

İlk olarak ILPS Genel Sekreteri ve Yunanistan ILPS temsilcisi tarafından yapılan konuşmalarla konferansın amacı, hedefleri ve programı sunuldu. ILPS Başkanı **Prof. J.M. Sison**'un mesajı okundu. ILPS Başkanı, hukuki nedenlerden dolayı Avrupa'da serbest dolaşım hakkı olmadığından gelemediği konferansa gönderdiği mesajda; Avrupa'da gerçekleştirilen bu konferansa emeği geçen tüm ILPS üye ve taraftarlarını kutlarken, dünyanın ve Avrupa'nın içinde bulunduğu durum konusunda yaptığı analizlerle ILPS'yi hangi görevlerin beklediğine dikkat çekerek konferansa başarılar diledi.

Konferans önceden belirlenen programa uygun olarak tartışma konularına geçti. İlk konuşma Yunanistan'dan **Militan Hareket** adına sunuldu. Avrupa Birliği'nin niteliği, çıkmazları ve halklara karşı tekellerin birliği olan Avrupa Birliğini üzerine geniş konuşmalar ve tebliğler sunuldu. Bu bölümde Temel Demirer de Avrupa Birliği üzerine hazırlanmış olduğu tezini okudu ve tartışmalara katıldı. Tüm katılımcıların oy birliğiyle Avrupa Birliğinin tekellerin bir birliği olduğu üzerinde ortak bir fikir oluşturuldu.

Her gündem ayrı ayrı işlenerek sonuca gidildi. Avrupa Birliği tartışmasının ardından, Birlikte çalışma, Anti-terör yasaları, Göçmenler, Anti-empyalist mücadele, Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri konularının geniş tartışması yapıldı. Ev sahibi ATİK, Avrupa

pa'da göçmenler üzerine hazırladığı çalışmasını sundu.

Konferans, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri ile göçmenler konusunda birer çalışma grubu oluşturdu. Konferans ayrıca birçok konuda sonuç deklarasyonları yayınladı. Bu deklarasyonlar; Türkiye'de **19 Aralık 2000** hapis-haneler katliamı, Türkiye'de insan hakları, ILPS Başkanı Prof. Sison'un anti-terör yasasından yargılanmasının protesto edilmesi, Hindistan'daki insan hakları ihlalleri üzerine oldu. Konferans, yeni Koordinasyon Komitesi üyelerini belirleyerek, "**Yaşasın Enternasyonal Dayanışma**" sloganları arasında son buldu.

Çin'de köylülere ateş emri

Çin'in güneyinde **6 Aralık** günü bir kömür enerji santraline karşı çıkmak için düzenlenen bir protesto eyleminde, polise, köylülere ateş emri veren bir yetkilinin gözüne alındığı açıklandı.

Bu karar, **Guangdong** eyaletinde, yetkililerin günlerdir süren sessizliklerini bozarak protesto gösterisinde üç köylünün öldürüldüğünü açıklamalarını izliyor. Köylüler ise, eylemde en az 20 kişinin hayatını kaybettiğini söylüyor.

Bu iddianın doğrulanması halinde **Guangdong**'da yaşananlar, 1989'da demokrasi yanlısı gösterilerin askeri güç kullanılarak bastırıldığı **Tiananmen** olaylarından sonraki en kanlı eylemler olarak tarihe geçecek.

Çinli yetkililer, bu olayla ilgili olarak özel soruşturma başlatıldığını açıkladı.

Çin'in kırsal bölgelerinde son zamanlarda yolsuzluk, çevre kirliliği ve arazi istismakları nedeniyle sık sık protesto gösterileri düzenleniyor. Son olayların yaşandığı **Dongzu** köyünde polislerin hala sokaklarda devriye gezdiği ve köy sakinlerinin yeni tutuklamalar yapılmasından endişe ettiği belirtiliyor.

Çin resmi haber ajansı Xinhua'ya göre, Dongzu'da **6 Aralık**'ta düzenlenen gösteriye 300 kişi katıldı. Yetkililer, birkaç kişinin "kışkırtması" sonucu göstericilerin, polise molotof kokteyl, bıçak ve dinamitlerle saldırdığını iddia etti.

Xinhua'nın haberinde "**Polise yönelik saldırıların hava karardıktan sonra da devam etmesi üzerine protestoculara ateş emri verildi**" denildi. Köy halkı gösteriler sırasında polise patlayıcı değil havai-fişek atıldığını söylüyor.

Yaşanan son isyan bağlamında bir kez daha; Paris'te göçmenlik sorunu tartışıldı

Emperyalizmin her saldırı sürecinde (ki kapitalizmin doğal bir sonucu olarak bu süreçler birbirini tamamlayarak sürekli bir hal taşımaktadır), burjuvazinin yargı, yasama ve yürütmeden sonra "**dördüncü güç**" olarak değerlendirdiği medya, devletin çıkarları doğrultusunda günah keçisi olarak hep "**başkalarını**" ilan etmektedir. Ne var ki sorun daha ciddi bir hal aldığına, yani sosyal tabakanın kabarmaya doğru şekillendiği bir süreçte göçmenler hedef ortasına yerleştirilmektedirler. Bu emperyalizmin yapmış olduğu bir seçenek değil, burjuvazinin ekonomik-sosyal saldırılarının doğal bir sonucu olarak açığa çıkmaktadır.

Tüm engellere rağmen kendilerine kitleleri doğru bir perspektifle örgütlenme misyonu biçen Türkiyeli ve Türkiye-Kürdistanlı **DKÖ** ve gazetelerin Paris'te oluşturmuş oldukları platform, Paris'te göçmenlerin sorunları üzerine ve gelişen son isyanı da konu alan bir panel düzenledi. İçinde **FTİF (Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu)**, Bir-

Kar (**İşçilerin Birliği ve Halkların Kardeşliği**), **FGİF (Fransa Göçmen İşçiler Federasyonu)**, **FDHF (Fransa Demokratik Haklar Federasyonu)** ve Sosyalisten Şoreşgören Kurdistan (**Kürdistan Devrimci Sosyalistleri**) dergisinin yer aldığı platformdan bir temsilci, araştırmacı-yazar Nils Anderson ve Paris'in 93. bölgesinden bir öğretmen, **04 Aralık 2005**'te düzenlenen etkinlikte panelist olarak yer aldılar.

İlk olarak konuşan öğretmen panelist, Fransa'daki olayların sadece bu ülkede ki sorunun açığa çıkmış halini yansıttığını ifade etti. Sorunun öz olarak bir politika meselesi değil, bir sistem sorunu olduğuna vurgu yapan öğretmen, emperyalizmin hüküm sürdüğü bütün ülkelerde buna benzer sorunun sistemden kaynaklı olarak var olduğunu, sadece diğer ülkelerde henüz açıkça ortaya çıkmamış olduğuna değindi.

Daha sonra konuyu kendi penceresinden ele alan araştırmacı-yazar Nils Anderson, gelişen isyanın örgütsüz ol-

masına rağmen aktif bir nitelik taşıdığını, bunun nedeninin ise yılların birikiminin patlaması olduğunu açıkladı. Gerek haklı bir mücadele olarak savunduğu isyan esnasında, gerekse öncesinde ve sonrasında İçişleri Bakanı Sarkozy'nin söylem ve uygulamaları, milliyetçi Le Pen ile özünde eş değerde olduğunu vurgulayarak, arada ki yegane farkın gizlilik/açıklık meselesinde saklı olduğu üzerinde durdu.

Son olarak platform adına söz alan temsilci, bu sorunlara kaynaklık eden emperyalist sistemin varlığına değindi. **Göçmenlerin sorunlarını da bu çerçevede ele almak gerektiğine vurgu yapan temsilci, emperyalizmin uyguladığı bütün saldırı politikalarında ilk önce ve en çok göçmenlerin nasibini aldıklarının altını çizdi.**

Konuşmacıların ardından dinleyiciler de söz hakkı olarak düşüncelerini belirttiler. Bir kez daha emperyalizme karşı örgütlenmek gerektiğine dair yapılan vurgulardan sonra panel sona erdi. (Paris)

Dünya Ticaret Örgütü Zirvesi'ne protesto

Hong Kong'da 12 Aralık günü başlayan Dünya Ticaret Örgütü zirvesi öncesinde protesto gösterileri düzenlendi. Zirveye karşı düzenlenen gösterilerin ilki olan bu eylemden sonra Salı ve Pazar günleri de, dünyanın başka noktalarından gelecek eylemcilerin de katılımıyla dev gösteriler planlanıyor. Bu gösteriler için Hong Kong'da en az 10 bin eylemcinin toplanacağı belirtiliyor. Hong Kong yönetimi gösteriler için dokuz bin polis görevlendirdi. Yapılan gösteriye katılanların büyük bir çoğunluğu Filipinli ve Endonezyalı göçmen işçilerden oluşuyor.

Zirve başlamadan Hong Kong polisinin baskıları da başlamış bulunuyor. DTÖ karşıtı hareket içinde önemli bir yeri olan ve bu zirvede de çeşitli etkinlik ve eylemlerle zirveyi engelleme hedefiyle gösteri-

ler yapacak olan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi-ILPS'nin üye örgütlerine yönelik tutuklama da gerçekleştirildi. ILPS ve Resist (Diren) örgütlerinin birlikte düzenlediği protesto gösterilerine katılacağı iddiasıyla üç aktivist gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan Bagong Alyansang Makabayan örgütü temsilcisi Araullo, ILPS'nin ticaret ve savaş üzerine forumunda da konuşmacı olarak yer alacaktır.

Araullo yaptığı açıklamada "Bize yaptıkları tek şey tacizdir. Bizler Hong Kong ya da Filipinler'de yasaları çiğnemedik. Bize bu şekilde davranmalarını gerekiyordu. Bizler başbelası değiliz. Gerçek başbelaları, üçüncü dünyayı kana bulayan büyük ulus ötesi şirketler ve yabancı hükümetlerdir"



dedi. Bayan örgütünün genel sekreteri Renato M. Reyes ise Hong Kong polisi tarafından üç yüz "başbelası"nın isminin bulunduğu "kara liste" oluşturulduğunu açıkladı.

Yaşamevi

küllerinden yaratılacak

Yaklaşık üç yıldır Köln'de faaliyet sürdüren Yaşamevi'nin bilinmeyen bir nedenle yandığı öğrenildi. Yaşamevi kurucuları, yaptıkları açıklamada "Özlemlerimiz de umutlarımız da tazeliğini koruyor. Dün, 'Yü-

reğinizde Yaşamevi'ne yer açın!'

diye seslenmiştik dost yüreklerle. Sesimiz karşılığını buldu; yüreklerinizi açtınız, sahiplendiniz, birlikte büyütük umutlarımızı. Bugün, 'Yaşamevi'ni yaşatalım!' diye sesleniyoruz. Biz, kullanılabilir durumda olan bir bölümümüzde, faaliyetlerimizi ke-sintiye uğratmadan sürdüreceğiz.

Bütün dostlarımızı ve insanca yaşam özlemi taşıyan herkesi duyarlı olmaya ve Yaşamevi'ni sahiplenmeye çağırıyoruz. Omuz omuza verelim, Yaşamevi'ni yaşatalım!" denildi. (İletişim için e-mail: kolnyasamevi05@yahoo.de)

Dr. Sami Al-Arian suçsuz bulundu

ABD'de 11 Eylül saldırıları bahane edilerek çıkartılan Yurtseverlik Yasasının ilk kurbanlarından Güney Florida Üniversitesi öğretim görevlisi Dr. Sami Al-Arian, iki yıllık tutukluluğunun ardından yargılandığı Mahkeme tarafından suçsuz bulundu. Filistinli aktivist Al-Arian, terörü desteklemekle suçlanıyordu. Amerika'da göçmenlere yönelik saldırıların bir parçası olarak tutuklanan Al-Arian A.N.S.W.E.R Örgütünün düzenlediği Irak savaşı karşıtı ilk gösteride Ekim 2002'de konuşmacı olarak yer almıştı. Kendine tanınan tüm ayrıcalıkları reddeden Filistinli aktivist yüksek güvenlikli hapis-hanede günde 23 saat tecrit altında, penceresiz, ışığı sürekli yanan ve herhangi bir saatin olmadığı bir hücrede tutuluyordu.



Evrensel Bakış

KAPİTALİZM ÖFKELİ MEZAR KAZICILARI YARATIYOR

Yerküreyi varoşlardan yoksul ülkelere uzak yerlerde yapılan toplanmalarla yönetmeye çalışan emperyalist-kapitalist sistemin efendileri milyonlarca emekçiye ezip sindirerek, yokluk ve bilgisizlik içinde köleliğe mahkum ederek, sınırsız ve vahşi bir şekilde sömürerek ayakta kalmaya, varlığını devam ettirmeye çalışırken kendi mezar kazıcılarını da yaratmaktan geri durmuyor.

Asya'nın, Kara Afrika'nın, Orta-doğu'nun çocuklarını açlığa ve ölüme mahkum ederek, insan kaniyle ve parçaladığı insan onuruyla beslenen kapitalizm, her türden geliştirilmiş ideolojik manipülasyon silahları ve görünüşte " karmaşık yöntemleriyle" dünya halklarının başına bela olmaya devam ediyor. Büyük bir aç gözlülükle sınır tanımadan ucuz emek peşinde koşan çok uluslu şirketler, köle fabrikalarında çalıştırdıkları emekçilerin emeği ve canı üzerinde yoksulluğun vahşetini ve açların lanetli öfkelerini yarattı. Yıllarca tek kutuplu yeni dünya düzen(sizliğin)inden bahsedip kutsal ayinler düzenleyerek, kapitalizmin vahşetini örtmeye çalışanlar bir gün öfkeli dilsizlerin ayak sesleriyle uykularından rahatsız edileceklerini akıllarına getirmediler. "Komünizm hayaletinden" kurtulduklarını sanan burjuvazi, öfkeli açların hayalet görüntüleriyle irkildi. Ve 21. yüzyılın "yoksulların ayaklanma

yüzyılı olacağı" tespitini yeniden ve is-temeyerek de olsa anımsamak zorunda kaldılar.

Baldırı çıplakların bugünkü öfkeli, dilsiz, slogsız, metinsiz ayaklanması mutlaka kendi gerçek öncüsünü yaratacak ve kendiliğinden, örgütsüz ve disiplinsiz bir hareket olmaktan çıkıp, kendisi için disiplinli bir proleter sınıf hareketine dönüşecektir. İnsanlık, doğuş tarihinden günümüze dek sömürü ve sınıflı toplumun sömürü ve zulmünden çektiği kadar başka hiçbir şeyden bu kadar acı ve ıstırap çekmedi. Ne doğanın kontrol altına alınamayan şiddeti ve ne de "tanrının öfkeli gazabı" insanlığı bu kadar toplumsal trajediye ve acıya mahkum etmedi.

Latin Amerika'da Venezüella'dan başlayan yoksulların ve açların kitlesel dilsiz öfkesi, Avrupa'nın varoş kapılarını çalarak yayılmakta ve genişlemektedir. Bu toplumsal hareketler ayaklanmalarını devrimle sonuçlandırmazsa da yayılarak, genişleyerek yerküreyi "yangın yerine" çevirerek, sermayenin ve zulmün imparatorlarını rahatsız etmeye devam edecektir. Genç kalabalığın bu öfkesi '68 ruhundan ve bilinç ve disiplininden uzak, kontrolsüz, öndersiz ve dilsiz olsa da kendi içinde geleceğin bilinçli ayaklanma nüvesini taşımaktadır. Her tarafı yangın yerine çeviren ve giderek ülkenin

tümüne yayılan kontrolü zor olan disiplinsiz bir tepki de olsa emperyalist-kapitalist ülkelerde yaşanan toplumsal acı bir gerçeği ifade etmektedir. Bu hareketin merkezi bir yapısı yoktur, dağınık ve kontrolü zor bir harekettir.

Anlık ve kısa süreli bir tepkiden lokal bir sorun olmaktan çıkmış ülke bütününe ciddi bir temel toplumsal sorunu haline gelmiştir. Öncüsüz ve lidersiz gelişen bu kendiliğinden hareket sürekliliğini yaratmayı başardığında mutlaka kendi dilini ve sözünü söyleyerek daha ileri bir örgütlü yapıya dönüşümü sağlayacaktır. Çünkü göçmen ve gençlik ağırlıklı ayaklanma hareketi varlığını devam ettirip sürdürmeyi başardığında, uzun süre dilsiz ve öncüsüz yürüyüşe devam etmez. Sessiz, görünmeyen genç hayalet, emperyalist-kapitalist sistemin aşırı kâr hırsına vahşi bir şekilde hizmeti amaçlayan neo-liberal politikasına yanıt vermektedir. Sınırsız ve hukuksuz vahşi yöntemle sömürüp ezdiği kitleler ayağa kalkıyor ve birikmiş derin öfkelerini dile getiriyor. Ezilmişliğine ve uğradığı aşağılanmasına en sert şekilde yanıt veriyor.

Yaşlı yerkürede ekonomik-toplumsal-politik her gelişme Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin evrensel tezlerini ve devrim bilimini, sınıfların varoluş gerçekliğini ve sınıflar mücadelesi yasasını doğrular temelinde gelişmektedir. Bu gelişim dengesiz, eşitsiz, inişli ve çıkışlı da olsa onun iç gelişim yasalarının özünü değiştirmemektedir. Ve Lenin yoldaşın şu tespitini doğrular temelinde gelişmektedir. "Sermaye için zorla çalıştırılarak ezilmiş ve sürekli olarak yoksulluğun, ilkeliliğin ve yozlaşmanın 'derinliklerine' itilmiş olan proletarya"

ancak Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin devrim ilkeleri ve proleter ideolojinin yön verdiği emekçi ordusunu yarattığı zaman yenilmez ve sağlam bir güç durumuna gelecektir. Ve o zaman kapitalizm emekçi yığınları rahatlıkla sömüremeyecek ve onları toplumun yokluğun ve bilgisizliğin derinliğinde yoz bir yaşama mahkum edemeyecektir.

Emperyalist-kapitalist sistem, evrensel bir sömürgeci baskı sistemi olmaya bir avuç "ileri ve gelişmiş" ülkenin dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu mali yönden boğduğu ve köleleştirdiği bir sistem olmaya devam ediyor.

Yeryüzünün Yoksulları Ayaklanacak, Gökyüzü Kızıl Olacaktır

Kapitalist sistemin yumuşak karnı olan varoşlarında (gettolarında-banliyölerinde) başlayan "iş, sosyal haklar, eşitlik, adalet" talebini içeren göçmen emekçilerin isyanı Avrupa'nın bütününe yansıtacak, yükselen alevlerden kaçılmayacaktır. Egemenlerin ırkçı, baskıcı, faşizan politikalarına, yerel yönetimlerin haksız uygulamalarına karşı örgütlenen yoksul göçmenlerin ayaklanmaları kendi özgür sınıf yatağına kavuşacaktır. Bugün dünyanın kırlarında ve en zayıf ülkelerinde başlayarak yayılmaya ve genişlemeye devam eden "yeryüzünün lanetleri" olan "baldırı çıplakların" isyan hakkı bir gün kapitalist ülkelerin varoşlarında tutuşan yangınla buluşacaktır. Bugün yanan ve yayılan öfkenin ateşi, gökyüzünün karanlık bulutlarını henüz kızılaştırmaktan uzaktır. Göçmenlerin öfke sloganında az sayıda da olsa Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yaratıcısı büyük komünist usta Başkan Mao'nun görkemli posterinin olması, kızıla boyanacak gökyüzünün anlamlı habercisidir.

Geriye dönme şansın olsaydı... Yine aynısını yapar mıydın?



1980 öncesi yılları iki kişinin hayatından yola çıkarak anlattığı "Çemberimde Gül Oya" isimli diziden sonra, yönetmen Çağan Irmak'ın yeni filmi "Babam ve oğlum" da oldukça yoğun bir ilgi gördü/görmeye devam ediyor.

Kısıtlı sayıda kopya ile gösterime sokulan filmin yapımcıları da bu kadar ilgi beklediklerini ifade ediyorlar. **Filme olan yoğun ilginin sebeplerinden birisinin, reklam yoluyla değil, halkın beğenisi ve çevresine tavsiyesi ile ününün yayılmasından kaynaklandığını da eklemeyi unutmuyorlar.**

Ailesiyle feodal bağlarını atarak devrimci düşünceleri benimseyen gençle, onu evlatlıktan reddeden babasının üzerine kurulu olan olay örgüsü, genç devrimci Sadık'ın karısının darbenin olduğu akşam doğum yapması ve hastaneye gidememesi nedeniyle ölmesiyle yeni bir aşamaya geçiyor. Anne ölürken, dünyaya gelen erkek çocuk yaşıyor ve filmin bundan sonrası babalar ve oğulların ilişkileri üzerinden geçmişin sorgulandığı bir hal alıyor. Geçmişte babasıyla bağlarını koparan Sadık, yakalandığı hastalık nedeniyle baba evine geri dönüp oğlunu babasına bırakmak zorunda buluyor kendini... Böylesi zor bir durumda yapılan tren yolculuğu iç hesaplaşmalarla aynı zamanda geçmişin muhasebesinin yapıldığı içsel bir yolculuğa da bürünüyor.

Niçin gitmiştir, neden geri dönmektedir? Yıllar sonra geri döndüğünde onu bekleyen ne olacaktır? Kendisinin cevabını vermekte zorlansa da, farkında olduğu bu durum oğlu Deniz için tam bir üç bilinmeyenli denklemdir. Deniz'in kendisinden yoksun kalmak zorunda olacağı sonraki yıllarda baba evinde kalmasını ister Sadık, bunun için Deniz'i bu yeni yere, yeni insanlara ve yeni hayatına alıştırmaya çalışır. **Oysa büyük gözüyle oldukça anlaşılır olan şeyler, küçüklerin gözüyle bakıldığında hem bir o kadar gizemli, hem de bir o kadar ürkütücüdür.** Hayal gücü yüksek olan Deniz, çevresinde gördüklerini çizgi roman kahramanlarıyla özdeşleştirir, bu onun için hem heyecan vericidir, hem de bir çeşit savunma mekanizmasıdır. Babasından ayrı kalmaktan ve onu kaybetmekten korkan Deniz, onu bir "süper kahraman" olarak görür, kötülüklerle savaşan, ve her zaman onu koruyacak olan... Her çocuğun gözünde babası bir kahraman

değil midir hem? Baba, korumak ve kollamakla özdeşleştirilmiştir. Peki, bir baba oğlunu koruyamadığında ne olur? Ya da bir oğul, babanın korumasını artık kabul etmediğinde? Sadık, babasının değerlerini ve kendisi üzerindeki isteklerini yerine getirmeyi reddetmiş, inandığı düşünceleri seçmiştir. Bir diğer deyişle "çiğneyip geçmiştir". Kıyı Ege'de toprak zengini bir babanın kendisini ziraat okutmak için gönderdiği İstanbul, onun için yeri düşünülere gönül verdiği, inandığı bir yer olmuştur artık. Kendisinden oynaması istenen rolü reddetmiştir, yaşadığı yeri, sevdiği kızı bırakıp gittiği gibi...1980 AFC'sinin toplumun üzerine olanca ka-

ranlığıyla çökmesiyle, karısını yitirmesi aynı güne denk gelecektir. **Toplumun trajedisini kendi trajedisine bütünleşmektedir.** Film içerisinde askeri darbeye değin çok fazla bir değini yok, zaten yönetimde bir dönem filmi yapmadığını, sadece kişisel yazgıları aktardığını dile getiriyor. Ancak yinede ara ara geri dönüşlerle anlık gösterilen işkence sahneleri ve birkaç asker görüntüsünden başka filmde askeri darbeye ve etkilerine değinilmemesi, seyircinin o dönemi anlamasını kolaylaştırıyor. Filmin havasını kavramasını zorlaştırıyor mu? 12 Eylül denilince akla işkenceceden başka şeylerin de gelmesi gerekiyor, çünkü 12 Eylül bir bütün olarak her yönüyle halkın üzerine çöken bir karabasandı. O karabasan ve yarattığı uygulamalar hala daha insanların acı çekmesine, yerinden yurdundan edilmesine, sürülmesine, hatta yaşam hakkının elinden alınmasına neden oluyor. Darbeyi yapan generallerse, paşa paşa yatıp, ölümün onları yaşamın ve yaşayanların istemediği bu ülkeden götürmesini bekliyorlar. Bu "istememe" hiçbir zaman büyük çoğunluğun dile döktüğü bir durum olmadı kuşkusuz...

TOPLUMSAL VİCDAN NASIL AKLANIR?

Darbenin bu ülkenin insanlarına yaşattığı onca acıya rağmen, generallerin hazırladığı anayasanın halktan %92'lik bir "onay" alması bile, bu ülkenin darbeye ve darbecilerle hesaplaşmadığının, toplumsal hafızada bunun hesaplaşılmamış bir durum olduğu bir gerçek. Alın Taşçıyan oldukça güzel ifade etmiş bu durumu: "Yüzlerce ticari filmde duygu sömürüsü olarak algılayacağımız, bir pazarlama taktiği olarak yorumlayacağımız bu aralıksız trajik ve dokunaklı olaylar zinciri, tuhaf hatta mucizevi biçimde hakiki bir duygulanmaya neden oluyor. Çünkü yaramız var, gocunuyoruz. Bu film aracılığıyla bütün o acıları çeken-

lere açık açık ve topluca gözyaşı döktüğümüzün farkına varıyoruz. Bir yıldönümünde, bir anma töreninde olsun meydanlarda bir araya toplanıp 12 Eylül kurbanlarına ve mağdurlarına saygı göstermeye korkan bizler ancak sinema salonlarının karanlığına sığınınca hep birlikte içimizi dökebiliyoruz. Öldürülenlere, ölümlüne sebebiyet verilene, öksüz, yetim, sakat bırakılanlara, işkence edilene, mahkum edilerek ömründen çalınanlara, onuru ve ilkeleri çiğnenenlere, inançları sarsılanlara, ailesi dağıtılanlara, sevdiklerinden mahrum bırakılanlara borcumuz var. Hepimizin birbirine 12 Eylül 1980'den bu yana faizi işleyen borcu var. **Babam ve Oğlum gitide artan bu borcu asla ödeyemeyeceğimizi yaşlı bir adamın çalınan umutları, genç bir adamın çalınan geleceği ve bir çocuğun çalınan çocukluğu üzerinden vurguluyor.**" diyerek gerçeği dile getiriyor. Pek çok ülkede darbecilerin yargılandığını ve geçmişin toplumsal muhasebesinin yapıldığını düşünürsek; filmin içimizdeki kanayan bir yaraya değinmesi ilgiyi kendine çekiyor. Film hakkında Çağan Irmak yaptıktan sonra "ruhunun temizlendiğini" belirtmiş, çekilen acıları ve yaşananları göstermede kendi üzerinde düşen toplumsal sorumluluğu yerine getirmiş böylelikle, kuşkusuz kendi istediği ve yapabildiğince. Peki sinemalarda gözyaşı seline kapılıp da hiçbir hesaplaşmaya girmemiş olan milyonlarca insan nasıl yapacak bunu? Irmak'ın sinemayla yapmaya çalıştığını, herkesin kendi dilinden ve yapabildiğince yapması, en önemlisi bunu tepkiye dökmesi gerçekliği duruyor karşımızda. Sırf bu durum bile, 12 Eylül üzerine daha çok film yapılacağını, çok yazılacağını, çok söz söyleneceğini gösteriyor, unutmamak ve unutturmamak için...

Filmi izleyip de duygulanmamak sanırım mümkün değil, hele hele siz de babasız kalmışsanız, hele hele siz de "otoriteyi sertlikle eşdeğer tutan" babalardan birine sahipseniz... Bazı çocukların yaşarken bile ifade edemedikleri baba sevgileri sonrasında takılmış bir düğüm olarak kalır boğazlarında. Sanırım insanların ağlaması sadece filmde yaşanan trajik gelişmelere değil, aynı zamanda kendi yaşamadıklarıyla, ifade edemedikleriyle film arasında bağ kurmalarından, özdeşleştirmelerinden kaynaklanıyordu. An-

cak filmin en güzel taraflarından biri Irmak'ın üzüntüyle neşeyi, kızgınlıkla yumuşaklığı, güldürmeyle ağlatmayı aynı anda becermesi. Emek harcamadan ve oyunculuk öğrenmeden şan ve şöhet için, rating uğruna beyazperde de yer alanların vasat oyunculuklarını düşündüğünüzde, Irmak tiyatro kökenli ve gerçekten başarılı oyuncularla çalışarak güzel bir oyunculuğu yakalamış filmde. Eğer Ege'de büyüdüyseniz, bu sizin için herkesten daha fazla bir çocukluğa yolculuk demek. Siz kendi hesaplaşmanızı yapmadıysanız, gözlerinizin daha çok şişmesi bundandır.

Filmin eksikliklerinden biri, tamamen babaya odaklanması ve yaşamını yitiren anenin film boyunca hiç etkisini hissettirmemesi. İkinci ve önemli bir eksiklik olarak kendini gösteren ise Irmak'ın yaptığı dizilerde de kendini hissettiren yılgınlık... Filmde "çekip gidemeyen" arkadaşı Sadığa soruyor: "geriye dönme şansın olsaydı, yine aynısını yapar mıydın?" Sadıksa, "ne gidebildiğini, ne de kalabildiğini" dile getiriyor, "sahip olduklarımızı da götürerek gitmek isterdim" diyor. Bu ortada kalmışlık hali film boyunca kendini hissettiriyor. "Ben bu memleket için çalıştım, ama memleketin umrunda bile değildim" sözü onun yılgınlığını dile getiriyor. Oysa, devrime gönül vermek sadece bir dönemde geçerli olabilecek bir durum değil, kişisel olarak siz yenilediğinizde bile, sizin dışınızda akıp giden, değişen,dönüşen bir hayat ve buna bağlı olarak devam eden bir mücadele var. Eskisi gibi çağlayanlar gibi coşkuyla değil, sessiz ve durgun aksa bile böyle bu... "Biz devrimi çok sevmiştik" türünden her şeyin geçmişte kaldığını ifade eden sözler değil, "Direnenler de var bu havalarda..." diyenler var. Irmak, politik bir film yapmak gibi bir iddiası olmadığını söylüyor, hayatın kendisi başlı başına politik değil mi?

Medyada devrimcilere, solculara dair yansıyanların hep eskide, geçmişte kalmış nostaljik bir özlem olarak yansımaya şaşırmamalı aslında, ama böyle güzel oyunculuklar, güzel diyaloglar içerisinde daha çok arıyor gözler görmek istediğini...Biliyoruz ki, bir gün birileri "hep bir ağızdan umudun türküsünü" söyleyenleri de yansıtacak beyazperdeye, zamanında Yılmaz Güney'in yaptığı gibi...

Hayat da böyle değil mi?

Yasanmış ya da yaşanmış olma ihtimali yüksek bir hikaye. Etiyle kanıyla kahkahalarıyla içimizden birinin hikayesi. **Hayatın üstüne sıkı sıkı ayaklarını basan ama bir o kadar da düşleyen ağlayan gülen bir hikaye...**Bir insan hikayesi. Boyundan büyük bir düş dünyasına sahip olan Deniz in ağzından babasının hikayesinin özetini yakalıyorum: benim babam bir süpermen değildi, benim babam bir süper kahramandı. Belki de yaşadığım 'yaptıklarımız hiç umurlarında olmadı' sözüne oğlunun ağzından yanıt

veriyordu yazar, kimbilir... Birileri umursuyor... Filmde her kare özenle hazırlanmış, parçalar iyi birleştirilmiş, çiğ olan, abartılı olmuş dedirtecek birşey yok. Hani herşey dozunda dense yeridir... Sadece hikayenin kendi gerçekliği can yakıyor. İşin ilginç tam gözünüzden dolu dolu bir damlacık aşağıya inerken kahkahayı basıveriyorsunuz... Hayat da böyle değil mi?..

Bazılarımızın ya da artık pek çoğumuzun özlem duyduğu o kocaman 'büyük bir aile' kavramını dolduran nitelikte film. Kimse sahte değil aile içi kavgaları küslükleri ama gerektiğinde dayanışmayı mutlulukla ve acı bir bakışla izlediklerimiz Egeli bir aile... İzlemekle kalmayıp birilerine daha izletilmeli bence...

Balikesir'den bir YDG okuru



Yaklaşık bir aydır tüm televizyonlarla ve reklâm panolarıyla Picasso sergisinden haberdar olduk. Bu konuda birçok farklı yorum karşımıza gazete sayfalarında ve ekranlarda çıktı. Bazıları sadece Sabancı'nın "büyük" vasiyetinden ve organizasyonun önem ve mükemmelliğinden bahsederken; bazıları devlet büyüklerinin sergiye olan ilgisizliğinden dem vurmaktaydı.

Gerçekten de Sabancı için veya arkadaş gururlarıyla beraber kuyruğa giren "sanat meraklıları" için önemli olan Picasso'nun sanatı ya da kimliği midir? Bu soruya yanıtımız nettir. Aslında amacından saptırılmış daha çok para kazanmanın aracı haline getirilmiş ve "elit sanat meraklılarına" hitap eden bir Picasso sergisi ile karşı karşıyayız.

Burjuvazi her alanda olduğu gibi sanat ürünlerine de meta olarak bakar ve sanatçıları da markalaştırarak sanat ürününü kendi tekeline alır. Özellikle de resim sanatını kara para aklamanın ve vergi kaçırmanın bir aracı olarak görür. Akıllı bir yatırım olarak gördüğü bu işi "sanata" ve "elit sanat meraklılarına" hizmet adıyla yapar. Şu an gündemde olan Picasso sergisi de bunun bir örneğidir. Sabancılar bu yolla harcadıkları paranın çok daha fazlasını ceplerine indireceklerdir.

Sanatın farklı dalları, içi boşaltılmış bir biçimde halka sunulurken resim sanatı halktan neredeyse tamamen kopartılmıştır. Çeşit çeşit popüler kültür ürünü, pop-arabesk parçaları, çeteleri, uyuşturucuyu, feodal ve dini gericiilikleri öven TV dizileri, teşhirden ibaret dansları büyük bir bağımlılıkla takip etmesi sağlanan halk, resim sanatıyla sokak ressamlarının dışında pek karşılaşmaz, merak da etmez olmuştur. Resimden anlaşılan ise bir sanat ürününden çok, gerçeğini en iyi şekilde tasvir eden bir yapıt olarak sınırlı kalmıştır. Bu nedenle, toplumsal bir içerik ve anlam taşıyan Picasso'nun resimleri, halkın ilgisini çekmemiş, burjuvazinin elinde bir meta haline gelerek, amacına hizmet edemez kılınmıştır. **Bunu sağlamak için kullanılan araçlardan birisi de eğitim sistemidir.** İstenilen, sorgulayan ve yaratan insanlar yetiştirmek değil, 'yüce bir ulusun' tarihini ezbere bilen ve uyularında bile bunları sayıklayan, değişimden ve farklı olandan korkan bir insan sürüsü yaratmaktır. Hepimiz hatırlarız okullarda yıllarca resim eğitimi yerine **10 Kasım, 23 Nisan** vb. günlerin "anlam ve önemi" anlatan resimler çizmemiz istenmiştir bizden.

Bugün de biçim-içerik dengesi bozulmuş bir sanat anlayışı önümüze konulmaktadır. Burjuvazi tarafından "sanat" ürünlerinin halka, yaşanan toplumsal sorunlara dair

Devrimci bakış açısıyla Picasso

vb. bir içeriği olmasının gereksiz olduğu, yalnızca biçimsel güzelliğin ve estetik kaygıların güdülmesi gerektiği ezberletilmektedir. Burjuvazi yalnızca bu yolla saldırılmaktadır. Burada sistem her zamanki yola başvurur "inkâr edemiyorsan içeriğini boşalt!".

Tarihe damgasını sanatının yanı sıra düşünceleriyle de vuran Picasso'yu Sabancı için bile inkâr etmek mümkün değildir. Bizim yeterince sahiplenemediğimiz devrimci sanatçı Picasso, sistem tarafından "sahiplenilmiş" ve burjuva sanat meraklılarına pazarlanmıştır. Daha önce de **Nazım Hikmet'ten Yılmaz Güney'e, Frida Kahlo'ya** pek çok devrimci sanatçının içeriğini boşaltma çabalarına girilmiştir. Onları anlattığı iddia edilen yazılarda ve filmlerde onların salt özel yaşamlarını çarpıtarak öne çıkaran, siyasi düşüncelerini ise bunların yanında bir eğlence olarak gösteren birçok "yapıt" tanık olduk.

Picasso'yu anlattığı iddia edilen "Picasso'yla Yaşamak" filmi de bunlardan biriydi. Hatırlarsak **İspanya İç Savaşı**'nda Pazar yerindeki katliamı temsilen yaptığı **Guernica** tablosu, filmde iki kadının Picasso için kavga ederken, onlara aldırmadan yaptığı bir tablo olarak gösteriliyordu. İşte burjuvazinin sanat anlayışı budur ve sanatçıyı da bu anlayışa sahipmiş gibi sergilemektedir. Bir sanat akımının, Kübizmin temsilcisi büyük sanatçı Picasso da böylece gerçek izleyicisi olması gereken halktan kopartılmış olmaktadır.

Emperyalist ve kapitalist ülkelerdeki devrimci sanat yaklaşımıyla elbette ki ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devrimci sanat yaklaşımı farklı olacaktır. Halkların tüm tarihi kültürel birikim sürecinin gerisinde bırakılmış olması bir yana, emperyalist ülkelerdeki burjuva demokrasisi ve teknolojik ilerleme kaygısıyla yapılan akademik eğitimin de gerisinde kalan yarı-sömürge ülkelerin halkları, kültür sanat alanında olan gelişmelere daha yabancıdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi bizim ülkemizde uygulanan eğitim sistemi, birikmiş olan kültürel bilgileri aktarmak ve geliştirmekten oldukça uzaktır. Bu nedenle Picasso'nun yıllarca sürdürdüğü çalışma ve



üretimden sonra ulaşılarak kullandığı tarz, sanatsal anlamda büyük bir sıçrama olmasına rağmen halka yabancı gelir.

Uzun yıllar farklı tarzlarda çalışmalar ve eserler veren Picasso'nun gerçekçi kaygılara da oldukça iyi yanıt veren pek çok eseri bulunmaktadır. İlerleyen süreçte Picasso, çalışmalarının sonucu olan bir sanat akımının yaratıcılarından biri olmuştur. **Kübizm** olarak adlandırılan bu sanat akımının birkaç ana hattı vardır. İlk çıkışını Cezanne'nin nesnelere geometrik şekiller olarak görme mantığıyla temellerini attığı Kübizm akımı, bu anlayışla beraberinde resme 4. boyutu yani zaman kavramını ekleme ve nesnelere analitik yani parçalı ve çözümlenmeli bir şekilde resmetme düşüncesiyle tam bir sanat akımı haline geldi. Picasso'nun resimlerinde gördüğümüz kırık aynadaki yansıma benzeyen görüntüler, geometrik şekillerle ifade edilmiş desenler, analitik sorgulamaya ve nesnelere oluşturan geometrik şekilleri ön plana çıkarma yaklaşımına uygun örneklerdir. **Yine Picasso'nun resimlerinde içinde, aynı nesnenin farklı açılardan**

görüntülerinin iç içe geçmiş şekilde görünmemiz ise resme zaman kavramını nasıl kattığına bir örnektir.

Bu akımların doğuşunu, uzun zaman devam eden sanatsal çalışmaların birikimiyle ortaya çıkan nitel bir sıçrama olarak değerlendirebiliriz. **Tekrar biz devrimcilerin bu konuya ve genel olarak sanat çalışmalarına bakış açımıza geri dönersek;** kültürel ve sanatsal çalışmalarımızın içerik olarak, halkı öz kültürüne ve kurtuluş mücadelesine yönlendirecek özde, fakat ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı gereği teknik olarak yalın ve biçimsel olarak açık anlatıların kullanıldığı bir tarzda olmasını sağlamalıyız. Asıl olarak hiçbir anlatım biçimini reddetmesek de, şu günkü durum açısından böyle bir tarzı benimsememiz gerektiği açıktır. Devrimci mücadeleyi geliştirebildiğimiz ve halkı değiştirip dönüştürebildiğimiz oranda, halkın Picasso gibi, içerik olarak benimsediği fakat anlatım biçimi ve tarz olarak yabancı hissettiği sanatçıları sahipleneceği hatta içersinden daha büyük sanatçılar yetiştirebileceğini kabul görmek gerekir.

"Kadına Şiddete Hayır"

Fransa'nın St. Briec şehrinde **3 Aralık 2005** tarihinde, FTİF'e bağlı olan Enternasyonal **Gençlik ve Kültür Derneği**'nde düzenlenen "Kadına Şiddete Hayır" seminerine yaklaşık 50 kişi katıldı. **25 Kasım 1960**'ta Dominik Cumhuriyeti'nde Faşist Trujillo yönetimi tarafından önce tecavüz edilip sonra da hunharca katledilen **Patria, Minerva, Maria Mirabal** kardeşlerin özgürlüğüne başta **Clara Zetkin, Rosa Luxemburg, Çiang Çing** olmak üzere halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesinde şehit düşen tüm devrimci kadınların ve devrim şehitlerinin anılarına bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan seminerin açılış konuşmasında kadın haklarının da insan hakları olduğunun altı çizildi.

Açılış konuşmasının ardından **Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu (FTİF)** adına Kadın Sorumlusu arkadaş söz alarak, "Kadın sorunu temelde insanlık sorunudur. Bu anlamda kadınların kurtuluş mücadelesi toplumun kurtuluş mücadelesinden ayrı ele alınmaz. Ne varki o sürece ulaşmaya kadar ezilenlerin ezileni, sömürülenlerin sömürüleni olan kadınlar toplumda hak arama ve eşitlik mücadelesini sürdürmek zorundadırlar. İşsizliğin her geçen gün çığ gibi büyüdüğü, sosyal hakların her gün biraz daha tırpanlandığı, yoksul halk gençliğinin okuma ve öğrenim hakkının elinden alındığı, kadına yönelik şiddetin dünya genelinde önlenemez bir hal aldığı bir süreçte kadınlar ve anneler olarak artık ayağa

kalkmak ve çocuklarımızın geleceğini sahiplenmek zorundayız" şeklinde konuştu. **Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK)** adına Kadın Komisyonu'ndan bir arkadaş ise, kadınların gördüğü şiddetin boyutları üzerinde önemle durarak, çeşitli istatistikî bilgiler verdi.

Son bölümde ise, katılımcıların görüşlerine yer verildi. Söz alan arkadaşlar kadın sorununun çeşitli noktalarına değinirken esas sorunun devrim sorunu olduğunun altını çizdiler. Karşılıklı soru/cevap bölümünün ardından **FTİF** ve **ATİK**'ten katılan seminerci arkadaşlar, seminere katılan arkadaşlarımıza teşekkür ederek, bir sonraki etkinlikte buluşmak üzere veda ettiler. (**Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu**)

İnanç yüklü yüreklere ve düşen tüm canlarımıza bir selamdır direniş!..



Acı ve hüznün çığılığı mıdır kulaklarımızı sağır edercesine tırmalayan, yoksa direnişin ve coşkunun gür ve melodik sesi midir vücudumuzun tüm hücrelerini titreten ve ayağa kaldıran? Acılarına, kayıplarına, sancularına katlanıp boyun eğmek midir onurlu olan; yoksa tüm haksızlıklara, dayatmalara karşı başkaldırmak isyan etmek midir?

Kurşun ve kan, ateş ve barut, saldırı ve direniş

19 ARALIK 2000...

Aylardan Aralık, yıl 2000. E Tipi olarak adlandırılan hapisanelerde devrimci ve komünist tutsakların direnişleri sonucu birçok hak kazanılmıştır. Ortak bir yaşam, yoğun paylaşım ve üretimin hakim olduğu bu hapisaneler faşizmi rahatsız etmekteydi. Bu durumu bozmak için ise F Tipi denilen hücreleri yapmıştı. 19 Aralık kanlı katliamını da buralara geçiş için yapmıştı. Tam bir yıl devletin bütün kurumları bu plan üzerinde çalışmıştı.

Aralık ayıydı. Soğuktu. İstanbul'un Ümraniye denilen ilçesine ve aynı adı taşıyan hapisanesine kar yağıyordu. Açlık grevindeydik. Çetin bir direniş daha olacaktı. Daha önce benzer örnekleri yaşanmış ve zaferle çıkmıştı bu süreçlerden. Ama bu sefer durum biraz daha farklıydı. Ölüm orucuna erken başlayan üç siyaset vardı ve yapılan görüşmelerden sonuç alınamamış, süreç tıkanmıştı.

Saat sabahın 5'i nöbetçi yoldaşların "herkes kalksın içeri asker giriyor" uyarısıyla fırladık yataklarımızdan. Bir gün öncesinin tatlı bir yorgunluğu vardı hepimizin üzerinde. Saldırıdan bir gün önce bir moral etkinliği düzenlemiştik. Skeçler, halaylar, türkü ve marşlarla dolu dolu geçen coşkulu günün tatlı yorgunluğu üzerimizdeki. Birkaç saniye içinde giyindik daha öncesinden kendimizi korumak için elimizdeki malzemelerden ufak çaplı ilkel savunma aletleri yapmıştık. Sorumlu yoldaş-

ların bunları dağıtması ve görev bölümünü yapmasının ardından, herkes diğer devrimci dostlarımızla birlikte sipperlere koşmuştu.

Ben ve birkaç yoldaş ana malta denilen büyük koridora çıktık. Bu bölüm bizlerin elindeydi. Arada adli tutsakların bölümüne açılan bir demir parmaklıklı bölme vardı. Koşuş kapılarını sökerek bu kapıya yüklendik. Amacımız bu kapıyı açarak üst kata çıkmak, burayı kontrol altına almaktı. Burayı ele geçirdiğimiz zaman düşmanın hapisaneyi ele geçirmesi çok zor olacaktı. Bu nedenle yükleniyorduk kapıya, düşman da bu arada üzerimize ateş açıyordu. Önce plastik mermi kullandılar, sonra saçma ve en son gerçek mermi. Buna rağmen ısrarla kapıyı zorluyorduk, bir çoğumuz aldığımız darbelerle yaralanmıştık. Düşmanın ateşi artırması üzerine kapıyı kırmaktan vazgeçerek buraya barikat kurmaya başladık. Bu arada dakikalar sonra bir taraftan ateş açarken diğer taraftan "teslim olun" çağrısında bulunuyordu faşizmin rütbelileri... Bu çağrılara karşı cevap açık ve netti, "Teslimiyet yok, direniş var." Adına "Hayata dönüş" demişlerdi katliamın. Yaşam felsefeleri hayatlara son vermek olanların hayata döndürmeleri de ancak böyle pervasız ve kanlı olabilirdi.

Bu arada aradaki duvar, demir parçalarıyla yaklaşık bir saatlik bir uğraştan sonra delinmiş ve kadın yoldaşlar bizim tarafa geçmişti.

Bizim bulunduğumuz bölümün birçok girişi vardı. Bütün bölümlere barikatlar kurulmuştu. İlk saldırı dalgası atlatıldıktan sonra televizyon ve radyolardan öğrendik ki, saldırı 20 hapisanede aynı anda yapıyordu ve hemen her yerde direniş vardı. Bu arada şehit haberleri de gelmeye başlamıştı. Her şehit haberinden sonra öfkemiz, kinimiz daha fazla artıyor, sloganlarımızı daha bir güçlü haykırıyorduk. Bu durum düşmanı kudurtuyor, daha azgın saldırıyordu.

Zaman hızla akıp gidiyor, düşman tüm araçlarını devreye sokarak yükleniyordu. Tavanları delerek üzerimize gaz bombaları, kimyasal bombalar atıyor ve bu açtığı deliklerden yayılım ateşiyle üzerimize ateş açıyordu. Islak havlularımız ve karbonatlı sularla, atılan bombaların etkisini azaltmaya çalışıyorduk ancak o kadar çok atılmıştı ki, göz gözü göremez olmuştu. Zehirlenenler, yaralananlar C-3 koğuşunda ayakta tedavi ediliyor, yarası sarılanlar hemen geri barikalara koşuyordu. Bu arada Ahmet İbili adlı tutsak kendini yakarak düşmana doğru koşmuş, paniğe kapılan düşmanın açtığı çarpraz ateş sonucu bir uzman çavuş öldürülmüştü.

Birinci gün bitmiş, ikinci gün başlamıştı. Hava soğuktu, uykusuz yorgunduk. Ancak yüzlerde en ufak bir kararsızlık yoktu. Düşmana odaklanmıştı herkes... Saldırı giderek artmış üstten ve yanlardan alan darlaşmıştı. Geri çekilmek bir sonraki kapıya barikat kurmak gerekiyordu. Bu arada geri çekilen yerlerdeki koşuşlar yakılacaktı. TKP/ML tutsaklarının bulunduğu D-3-4 koğuşu da yakılacaktı. Yılların emeğiyle hazırlanan onca materyal ve kapalı duvarlar ardındaki süreci yaşanılır kılan onlarca parti değeri. Bir kibrit çakılacak ve her şey kül olacaktı. Bu durum hepimizde büyük burukluk yaratmıştı. Düşmana en küçük bir değerimiz kaptırılmamalıydı. Ve öyle oldu son kibriti çakan 4 günlük Ümraniye direnişinin komutanlarından olan Muharrem Horoz yoldaşı. Bu değerlerin yaratılmasında onun da çok emeği vardı. Ve çarkenden kibriti, gözleri dolmuş, ağlamaklı olmuştu...

Zaman ilerliyor düşman yükleniyordu. Ama korkusu çok büyüktü, kontrollü ilerlemek istiyordu. Anlamıştı ki, kolay kolay teslim olmayacaktı devrimciler, her ne kadar aynı mekanları paylaştıkları bir takım güçler teslim olsa da.

Demir kapının, kör pencerenin, yastığın, ranzanın, konuşacak dili olmasa da beton duvarların tanıklığında gerçekleşiyordu her şey. Dışarıda haber alamamak da ailelerimizin, yoldaşlarımızın bir şeyler yaptıklarını biliyorduk. Biz direniyorduk. Son kerteye kadar da bu böyle olacaktı. Son Çanakkale Hapishanesi de düşmüştü. Bir tek Ümraniye kalmıştı. Ümraniye Hapishanesinin hem fiziki yapısı uygundu, hem de burada yaklaşık 400 devrimci ve komünist tutsak kalmaktaydı. Diğer hapisanelere oranla uzun sürmüştü bu nedenle buradaki direniş. Şehitlerimiz ve ağır yaralılarımız vardı. Direniş sürüyordu.

Üçüncü günün sonunda iki gruba ayrılmıştık. Bir kısmımız konferans salonu denilen yere, bir kısmımız ise C-3 koğuşuna çekilmişti.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER



Ali Yılmaz

Ali Kepez

Ali Yılmaz: 1956 yılında Bingöl'ün Kığı ilçesinde doğan Ali Yılmaz, TKP/ML'nin düşünceleriyle küçük yaşta tanıştı. TKP/ML üyesi ve TİKKO İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı olarak faaliyetini sürdürürken Maltepe-Gülsuyu'nda tutsak düştü. İşkencehanelerde taviz vermeyerek düşmanı çılgına çeviren Ali Yılmaz 24 Aralık 1978'de katledildi.

Mustafa Şişman: Sivas doğumlu olan Mustafa Şişman Proletarya Partisinin yürüttüğü "MHP, ÜGD kapatılsın, MİT Kontr-Gerilla dağıtılsın" adlı kampanyanın afişlerini asarken Topkapı Mithatpaşa'da bir fabrika bekçisinin açtığı ateş sonucu katledildi.

Ali Kepez: Maraş Elbistan doğumlu olan Ali Kepez TKP/ML'nin düşünceleriyle İstanbul'da tanıştı. Ümraniye gecekondu yapımında çalıştı. Daha sonra yurtdışına çıkan Kepez, burada kaldı evde çıkan yangında yaralandı. Kepez kaldırıldığı hastanede 23 Aralık 1979 yılında yaşamını yitirdi.

Ölüm Orucu Şehitleri: Berkant Abatay, 20 Aralık 2002 (DHKP-C)

Feda eyleminde şehit düşenler: Hatice Sergül Albayrak, 26 Aralık 2004 (DHKP-C) Tahliye olduktan sonra bedenini tutuşturarak F tiplerini ve tecriti protesto etti.

Yaşar Okçuoğlu: 1956 Elazığ Karakoçan Okçiyen Köyünde doğdu. 1976 yılında THKP-C/ML saflarında örgütlenen Okçuoğlu, Dev-Maden Sen'in kurucuları arasında yer alır. 1980 AFC'sinden sonra polisten kaçmaya çalışırken vurularak ağır yaralanır. 21 gün sonra 26 Aralık 1980'de şehit düşer.

Erkan Uzuneminağaoğlu: 1956 yılında Artvin'in Borçka ilçesinde doğdu. Devrimci-Yol'un önderleri arasında yer aldı. 12 Eylül sonrası Artvin bölgesinde oluşturulan silahlı direniş birliğinin sorumluluğunu üstlendi. 26 Aralık 1980'de Artvin Şavşat'ta TC askerleri ile girilen çatışmada şehit düştü.

Burada yeni barikatlar kuruldu. Düşmanın barikatın başına kadar geldiği, seslerinden ve iş makinelerinin çalışmasından anlaşılıyordu. Eğer burada kalırsak erken düşecekti mevzimiz. Yeniden söküldü barikatlar ve sloganlarla koştuk düşmanın üzerine, büyük bir paniğe kapılmışlardı. Daha önce deldikleri iki barikatı aşarak eski yerlerine geri döndüler. Ve yayılım ateşine başladılar. Her yanımızdan kurşun geçiyordu. Yere yattık ama nafile, tavandan ve duvarlardan seken kurşunlar birçok kişiyi yaralamıştı. Yaralılarımızı alarak geri çekildik. Ancak eski barikatları yeniden sağlamlaştırmıştık. İş makineleri devreye sokulmuştu. Duvarlarda kocaman delikler açmış, buradan üzerimize ateş ediyorlardı. Çatılara yerleştirdikleri

keskin nişancılar camlardan direkt nişan alarak ateş açıyorlardı.

YENİLEN KİM?

Uykusuz, soğuşun iliklere işlediği dört gün boyunca direndik, teslim olmadık zebanilere. **Sorarım size aslında yenilen, zayıf olan kim? Her türlü teknolojik araçla dört duvar arasındaki tutsaklara saldıran ve teslim alamayan faşist sistem mi, yoksa dışı, kana kan yürekleri ve inançlarından başka silahları olmadığı halde, günlerce direnen ve teslim olmayanlar mı?** Biz teslim olmadık hiçbir zaman. Belki geçici yenilgiler aldık, ancak ne 19 Aralık'ta 20 hapisanede, ne de sonrasında götürüldüğümüz, ağır işkencelere tabi tutulduğumuz F Tipi

hücrelerde. Hücrelere girmek teslim olmak değildi/değildir. Esas olan direniştir ve bu da hala devam ediyor hücrelerde. Şekli değişmiş olsa da.

Birkaç sayfalık bir yazıyla ne kadar anlatılabilir orada yaşananlar ve boyutu bunu bilemiyorum. Belki duvarların dili olsaydı bizden çok daha iyi anlatacaktı yaşananları. Belki duvarların dili olmayacak hiçbir zaman, ancak gören göz, duyan kulak, konuşan dil ve ön önemlisi de tarih unutmayacak ve unutturmayacak yaşananları. Hesap sorma işini mi? Bu konuda hiç kimsenin kuşku olmasın, silah tutan el, Partizan öfkesini patlatan inanç yüklü yürekler soracaktır elbet bir gün. Çankırı'da, Sivas'ta olduğu gibi...

Katliamın tanıdığı eski bir tutsak

Kışkırtma ve yalanla gelen bir katliam: MARAŞ

Katliamlar Osmanlı'dan TC'ye her daim egemenlerin bir yaşam politikası olarak hayat bulmuştur yaşadığımız topraklarda. Yaşlı-genç, erkek-kadın ayrımı yapılmaksızın uygulanan her katliam bir utanç tablosu olarak yazıldı hep tarih sayfalarına... Her katliamın tablosu, açıklıkla, yoksullukla boğuşan insanların cansız bedenleri olarak kaldı hafızalarımızda.

Dersim'de, Sivas'ta, Çorum'da Alevi oldukları bahanesiyle katledildi insanlar. Bu katliamlara Alevi-Sünni çatışması yaftası vurulmak istendi egemenler tarafından. Halklar birbirine karşı yalan ve provokasyonlarla kışkırtılarak düşmanlık ortamına sürüklenmeye çalışıldı. Ve her katliam sömürücü sınıfların halka karşı kullandığı en vahşi ve en kanlı yöntemler oldu. Katliamların özellikle egemenlerin ekonomik ve siyasi olarak yaşadığı istikrarsızlığın boyutlandığı, sınıf mücadelesinin geliştiği süreçlere denk gelmesi Alevi-Sünni çatışması tezini bir kez daha yalanlıyordu.

1978'de Maraş'ta yaşanan katliam da bu etkenlerin toplamı olarak hayata geçirildi. Maraş katliamı devletin açık ve gizli kurumları, resmi devlet güçleri, kontr-gerilla ve MHP'de odaklanmış sivil faşist hareketin organizasyonu ile gerçekleşti.

12 Mart darbesinin ardından 75-76'larda ekonomik kriz içindeki egemenler bu süreçte artan sınıf çelişkilerini ve devrimci örgütlerin kitleselleşmesini engelleyebilmek için planladı böylesi bir katliamı ve adına da Alevi-Sünni çatışması dedi. Maraş'ta 19 Aralık 1978'te Çiçek Sineması'nda "**Güneş Ne Zaman Doğacak**" isimli anti-komünist bir film oynatılırken tahrip gücü çok düşük bir bomba patlatılır. Bu, uzun zamandır planlanan katliam politikasının ilk ayağını oluşturuyordu.



Çünkü hemen bu olayın ardından devlet "**solcular camiye ve sinemayı bombaladı**" propagandasını yaptı. Bu propaganda sonrası faşistler **20 Aralık**'ta solcu ve Alevilerin yoğun olarak kullandığı Akın Kiraathanesini bombaladı. **21 Aralık**'ta ise TÖB-DER'li öğretmenlerden **Hacı Çolak** ve **Muzaffer Yüzbaşıoğlu** faşistler tarafından tabancayla vurularak öldürüldü. Katledilen öğretmenlerin cenazelerine de saldıran katiller sürüsü burada da üç kişiyi daha katletti. Artık Maraş'ın her sokağı faşist saldırılarla yankılanıyordu. Alevilerin evleri önceden kırmızı boyalarla işaretlenerek daha sonra buralara yapılan saldırılarda tespit edilen mekanlar yakıldı. Kadın-erkek, yaşlı-genç demeden bir katliam yaşama geçirildi.

"Daha önceden tasarlanmış olan katliamlar Alevilerin gerici Sünniler tarafından katledilmesiyle devam etti. Sokaklardaki bu durum direkt olarak

okullara yansdı. Sol-alevi çocukları diye saptanan çocuklar baskı gördü, eğitim aksadı. En önemlisi de Maraş'a giriş-çıkışlar devlet tarafından yasaklandı. Ana-baba gününe dönen Maraş sokakları devlet eliyle ateşe verildi. Aleviler ve Sünniler birbirini yesinler diye serbest bir arenaya çevrilen Maraş'ta bir de su zehirli dediye halk bir hafta suyu kullanamadı.

Temel gıda maddeleri piyasadan kesildi. Onlar da yine zehirlenmiş korkusuyla yenilmedi. Hatırladığım kadarıyla olaylar başlamadan önce evler Alevi-Sünni şeklinde ayrıldı. Zaten katliamcılar sağ-sol tefrikasının yetmeyeceğini anlayınca işi Alevi-Sünni düşmanlığına dökerek "**Allah'ımı seven Alevileri öldürsün**" sloganları ile hamile kadınlar, çocuklar, yaşlılar demeden adeta doğrayıp kan gölüne çevirdiler Maraş'ı..." Olayı yaşayan bir tanığın anlatımları Maraş katliamının en yalın ifadesidir aslında. Ve sonuç...

GÜNDE DÜN...

16 Aralık

1- Faşistler İstanbul Beşiktaş'ta bir kahveye bomba koyarak 5 kişiyi katlettiler.

19 Aralık

1969. Amerikan 6. Filosu, İzmir'e geldi. Filonun gelişi protesto edildi ve Amerikalı denizciler tartaklandı.

21 Aralık

1990. Lice Kaymakamlığı'na baskıları şikayet etmek için giden köylülere ateş açıldı, 1 kadın ve 1 çocuk öldü. Ateş açma emrinin Yüzbaşı **Salih Eryiğit** tarafından verildiği iddia edildi.

24 Aralık

1979. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği, **TÖB-DER** Kahramanmaraş katliamının yıldönümünde Türkiye çapında direniş ve protesto eylemleri düzenledi. Eylemler sırasında 4 kişi öldü, 4000 kişi gözaltına alındı.

25 Aralık

1970. Ankara'da Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, Dev-Genç üyesi **Nail Karaçam** ile **Mehmet Demir**'e faşistlerin açtığı ateş sonucu Nail Karaçam katledildi.

26 Aralık

1924. Vladimir İlyiç Lenin'in onuruna Petrograd'ın adı **Leningrad** olarak değiştirildi.

28 Aralık

1970. Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, Dev-Genç üyesi **İlker Mansuroğlu** şehit düştü. Mansuroğlu, 5 gün önce, pusuya düşürülerek kurşunlanmıştı.

1979. Kahramanmaraş katliamının yıldönümünde derse girmeme eylemine katılan 1.711 öğretmen görevden alındı.

29 Aralık

1969. İstanbul Topkapı'daki **Gamak** Elektrik Motorları Yapım Fabrikası'nda polis işçilere saldırdı; **Şerif Aygül** adlı işçi öldürüldü, 28 işçi yaralandı.

Katliam sonrası açıklanan verilere göre 111 ölü, 1500 yaralı, 100'lerce gözaltı. Yakılan, yıkılan 210 ev ve 70 işyeri. Bu resmi verilerin yanısıra çok sayıda insanın hastanelere gitmeyerek kendi tedavilerini kendi imkânlarıyla gerçekleştirdiği biliniyor.

Maraş katliamının en çarpıcı noktalarından birisi ise bu katliamın "**halkçı, solcu**" maskesinin ardına gizlenen faşist **Bülent Ecevit**'in başbakan olduğu dönemde gerçekleşmesidir.

Ne tesadüftür ki aradan 22 yıl geçtikten sonra tarih sayfaları yine 19 Aralık'ı gösterdiğinde 20 hapisaneye birden yapılan diğer bir kanlı katliamda dönemin başbakanı yine "Halkçı(!), Solcu(!)" Ecevit'tir.

Tarih, ezilenlerin gerçek dostlarının kimler olduğunu göstermiştir, tıpkı özgül geleceğin kimler tarafından yaratılacağını gösterdiği gibi...

Umutları ipotekleme yolu: Mortgage

Pekçok emekçinin aldığı asgari ücret karnını doyurmaya yetmezken, "herkese ev" reklamıyla sunulan mortgage projesi, aldatmacadan başka bir anlama gelmiyor. Bankaları ve inşaat sektörünü hareketlendiren bu proje, tüketiciye değil arsa sahipleri ve inşaat şirketlerine kazandırıyor.

Umut ile ilgili bir çok şey söylenir. Bunlardan bir tanesi, açıldığında dışarı fırlayan nefret, kin, öfke, intikam gibi duygulara karşın "umut"un insanların onu bulmak için çok bedeller ödediği ve ödemesi gerektiği gerçeğidir. Bir diğeri ise Umudun fakirin ekmeği olduğudur. Yani "umut etmek" sadece ve sadece fakirlerin geceleri rüyalarını süsleyen şeyler olarak tasvir ediliyor ve bunun böyle kabul edilmesi sağlanıyor. "Umut etmenin" etkin bir şey değil, edilgen bir şey olduğu yanılması yaratılıyor. "Sadece umut edebilirsin, onu isteme, onun için (umut ettiklerin için) hiçbir çaba içerisine girme" deniliyor. Eğer bunun tersini yaparsan bu sistemin bekası için tüm zalimliğiyle devlet karşınıza dikilecektir.

Bugün her şey bu zalimlerin sömürü çarkları arasında ezilmeye, yutulmaya çalışılıyor. Fakirlerin ekmeği olan umut bile bu sömürü çarkları içinde, dişlilerin arasında eziliyor, yutuluyor.

Bugünlerde fakirlerin ekmeği olan umudu, bu duyguları sömürmenin yeni bir yolu, ortaya atıldı: **Mortgage**. Euro'ya Avro diyerek Türkçeleştirmeye çalışanlar bu kelimeyi Türkçeleştirmiyorlar. Türkçeleştirdiği zaman ortaya çıkabilecek çekincelerden ve ürküntülerden korkuyorlar. **Mortgage**; ipotekli konut finans sistemi olarak tanımlanıyor ve gayrimenkul edinmede kullanılan finansman yöntemlerinden biri olarak ortaya çıkıyor. **Türk Dil Kurumu (TDK)** kelime manası "tutu, ipotek, rehin" anlamına gelen "mortgage" kelimesi yerine "tutulmuş satış" öneriyor. Kötü anlamla çağrıştıran "ipotek" kelimesinden ısrarla kaçınıyorlar. Ama sonuçta Mortgage, ipotek yoluyla ev satma sistemi olarak karşımıza çıkıyor. Mortgage, genel olarak, konut sahibi olmak isteyenlere finans kuruluşlarınca, konut üzerinden tahsis edilecek ipotek karşılığında 15 ile 30 yıl gibi uzun vadeli konut kredilerinin kullanılması temeline dayanıyor.

"Kira öder gibi uzun vadeli ev satın alma sistemi" gibi "umutlara" yönelik bir pazarlama sistemiyle ortaya konulan Mortgage ile ülke egemenlerinin hedeflediği şeyler nelerdir? Açık olan şeylerden bir tanesi egemenlerin kendi çıkarlarına hizmet etme-

yen bir şeyi bu denli parlatarak piyasaya sürmeyecek olmaları gerçeğidir.

İnşaat sektörü ve bankalara yarıyor!

Öncelikle belirtmemiz gereken noktalardan bir tanesi TC ekonomisinin "cari açık"la boğuşuyor olmasıdır. İthalat ve ihracat arasındaki dengesizlik olarak ifade edilebilecek bu açık TC'nin ekonomik yapısını allak bullak edecek bir seyir izliyor. **Bir ülkenin ihracat yapabilmesi için gerekli ön koşullardan biri ülke içinde herhangi bir ürünü üretebiliyor olmasını gerektirir.** Ülke içinde üretimin olmadığı ya da yeterli olmadığı koşullarda dış alıma yönelinir. Bir ülkenin ekonomik olarak istikrara kavuşabilmesi, parasının gerçek anlamda (reel olarak) değerini koruyabilmesi ve enflasyon gerçeğinin ortadan kalkması, parasının ülke dışına çıkmaması, çeşitli istihdam koşullarının yaratılabilmesi için ülke içinde üretimin ve doğallığında yatırımın yapılabilmesi gerekiyor. TC ekonomisi yeni bir krizin ağır faturasını dengeleyebilmek amaçlı ülke içinde çeşitli önlemler almaya çalışıyor. Bunlardan biri de inşaat sektörü üzerinden yeri yatırımlar gerçekleştirilmiştir. Böylelikle istihdamı artırmak, paranın akıcılığını sağlamak istemektedirler.

Mortgage sistemi ile durgunluk sürecine giren inşaat sektörünü hızlandırmayı amaçlayan Türk hakim sınıfları, aynı zamanda bu sistemle işin içinde girecek olan bankaların, içinde buldukları durgunluk sürecinden kurtulmasını sağlamaya çalışmaktadır. Atıl durumda bulunan paranın bankalar-inşaat sektörü-bankalar aracılığıyla harekete geçmesi ve yeni yatırımların gerçekleştirilmesi sağlanmaya çalışılmaktadır.

Mortgage sistemi nasıl işliyor? Öncelikle bir ev edinmek isteyen, almak istediği evin toplam tutarının %25'ini nakit olarak buldurmak zorundadır.

Alınmak istenen evin deprem yönetmeliğine uygun olması gerekmektedir. Bu durum, bu evlerin 2000 yılından sonra yapılmış olmasını gerektiriyor. Bu durum başlı başına bir evin fiyatını otomatik olarak 100 milyar civarına çıkartmaktadır. Yani ev almak isteyen bir kimse cebinde 25 milyar lira TL'yi hazır buldurmak durumundadır. Bu da bir emekçinin ev alabilmesini başından zor bir duruma sokmaktadır. Bundan sonra evin ka-



lan kısmı bankadan faiziyle birlikte karşılanmaktadır. Banka verdiği para karşılığında evi ipotek etmektedir. Ayrıca ev almak isteyen kişinin taksitleri ödeyememe ihtimaline karşı sigorta yaptırması ve 2-3 ay bu sigorta parasını yatırması gerekmektedir. Eğer taksitler ödenemezse sigorta 2-3 ay taksitleri karşılayacak, taksitler ödenmemeye devam ederse banka ev hayali kuran kişinin maaşına el koyacak, bu da yetmezse ya ev satılacak ya da banka ipotek karşılığında eve el koyacaktır.

Mortgage ile yaratılan göz kamaştırıcı perdenin arkasında; borçlanma, ipotek, icra, bir emekçinin tüm hayallerinde yer alan sahibi olduğu bir evin mahkeme kararıyla elinden alınması gibi tuzaklar yatmaktadır. Bu sistemde; bir banka, müşterisi adına müşterinin talep ettiği bir gayrimenkulü peşin parayla satın alarak mülkiyeti müşteriye devretmektedir. Ancak müşterinin bankaya borcunun karşılığı olarak mülk ipotek edilmektedir. Müşterinin bankaya borcunu belli bir ödeme planına göre, önceden belirlenmiş bir vade sonuna dek aylık ödemelerle kapatması gerekmektedir. Faizi unutulmadan! "Enflasyon tek hanelere inmeseydi, bu sistemin uygulanma olanağı yoktu." (Gazi Erçel Sabah; 29-08-2005) Bu cümle önemli bir sorunun gözler önüne serilmesine olanak sağlıyor. TC, enflasyonu dizginleyemezse ne olur? Gazi Erçel devamlı şöyle bir uyarıda bulunuyor: "Ancak 5, 10 yıl veya daha uzun vadeli ipoteğe dayalı kredi almak için, kredi yıllık faizinin de tek haneli olması gerekiyor. Faiz ve buna ilişkin vergi ve masraf toplamının yıllık bazda yüzde 9'luk bir maliyetin aşağısında gerçekleşmesi için de enflasyonun yüzde 3-4'lere inmesi, reel faizlerin de en fazla yüzde 4'ler civarında dolaşması, Türkiye'de sağlıklı bir mortgage sisteminin temel taşı oluşturuyor." Peki böyle olmazsa ne olur: Örneğin %20 faizle 10 yıllık bir kredi aldınız, vade sonunda, evin satış fiyatının yaklaşık iki misli faiz ödemeniz gerekir. Bugün egemenler enflasyonu % 7-8 olarak açıklıyor. Bu rakam gerçek kabul edilse bile bu durumda, gelirin her yıl yüzde 20 ve daha fazla oranda artmayacağına göre, her yıl yaşam düzeyinizin aşağı düşmesi kaçınılmaz oluyor. Asgari ücretin 350 milyon civarında, açlık sınırının 1 milyar civarında dolaştığını düşündüğümüzde durum çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Bu şart-

larda bankadan kredi alan bir emekçinin yatmadan önce enflasyonun yükselmemesi için dua etmesinden başka çaresi kalmıyor! Eğer enflasyon artarsa, enflasyona bağlı olarak faiz artacak, faiz artınca alınan evin fiyatı düşecektir. Zarar eden banka bundan çıkış yolu olarak verdiği kredi faizinden daha yüksek oranda bir faizle para toplamaya çalışacaktır. Buna karşı, kredi alanlar ise faiz yükselince daha fazla miktarda taksit ödemek zorunda kalacaktır. Bu taksitlerin ödenememesi durumunda ise konutları elinden alınacaktır. "ABD'de 1980'lerin başında yükselen faizlerin, bu tür kredi vermek için kurulan ve "Savings and Loans" diye adlandırılan finans kurumlarının birçoğunun batmasına neden olduğunu hatırlamadan geçmeyelim. Toplam maliyeti 500 milyar doları aşan bu krizin baş sorumlusu, artan enflasyon ve bunu frenlemeye çalışan yüksek faiz oranlarıydı. Bu gibi durumlarda kaybedenlerin uğrayacakları zararları kimsenin karşılamayacağını düşündüğünüzde..." diyen Gazi Erçel, (aynı yazı) Mortgage sisteminin birçok değişikene bağlı olduğunu belirtiyor.

Mortgage sistemi ile ev almak isteyenler birçok unsuru bir arada düşünmek zorundalar. Öncelikle 20-25 milyar nakit paralarının olması, ayda 300 milyon civarında kira verebilmeleri ve aksatmamaları gerekmektedir. Bunun için düzenli bir işleri olması, çalıştıkları iş yerinden atılma gibi bir riskleri olmaması gerekmektedir. Bütün bunlarla birlikte herhangi bir ekonomik kriz gerçekleşmemesi gerekmektedir. Bütün bu koşullar gerçekleşirse 20-30 yıl sonunda ev sahibi olunabilir. **Ama bütün bu koşulları bir emekçinin sağlayabilmesi mümkün görünmüyor.** Bugün yaşadığımız coğrafyada nakit 20-25 milyarı olan ve ayda 300 milyon kira ödeyebilen ve bunu hiç aksatmadan ödeyebilecek kaç emekçi bulunabilir? Kredi kartları ile ilgili yaşanan sıkıntıları bir düşünelim. **Bugün milyonlarca kredi kartı borcu olan insan bulunmaktadır.** Bu durum Mortgage sisteminin daha büyük zararlara ve "yok oluş"lara sebep olacağını garantisiz gibi duruyor. Egemenler kendi sistemlerinin devamı için sistemlerinin çarkları arasında emekçileri, yoksul Türkiye halkını ezmekten hiç bir zaman kaçınmadı, bugün de kaçınmıyor. Mortgage sisteminin bir aldatmaca ve fakirlerin "umutlarını" sömürmenin bir başka yolu olduğu görülmelidir.

Mortgage sistemi ile ev almak istiyorsanız;

- 25 milyar nakit paranız,
 - Aylık 300 milyon kira verebilmeniz,
 - Düzenli bir işiniz olması ve işten atılma riskinizin olmaması,
 - Herhangi bir ekonomik kriz gerçekleşmemesi gerekiyor.
- Bu durumda 20-30 yıl sonra ev sahibi olabilirsiniz!

“Emperyalist ülkelerden ithal Mortgage’i reddediyoruz”



Yaşadığımız mahalle olan **Altınşehir Bayramtepe**’de biz emekçilerin yaşadığı sorunların diğer emekçi semtlerde yaşayan insanlarımızdan farklı olmamakla birlikte daha ağır olduğunu düşündüğümüzden bunun ifade edilmesini gerekli görüyoruz. **Yıkımların yanısıra alt yapı, ulaşım, su, elektrik, eğitimi, sağlık vb. temel ihtiyaçlarda dahi mahallemizin sorunları boyutludur.**

Mahallemizde birçok sorun acil bir şekilde çözülmeyi beklemektedir. Kanalizasyonlarımızı çok ilkel bir şekilde kendi cebimizdeki para ve kendi olanaklarımızla yaptırдық. Bir kısım yerlerde hala vidanjörler çalışmaktadır. Derelerden su değil, adeta fosseptik atıklar akmaktadır.

Eskiden kıyısında piknik yapılan derelerde yüzülür, balık tutulurken, şimdi yanından burnunu tutmadan geçmek mümkün olmamaktadır.

Yine yaşadığımız mahallede sosyal-kültürel vs. eğlence ortamlarını bırakın temel hizmetlerden bile yoksunuz. Tek bir lise mevcutken o da **Bayramtepe Mahallesi**’nin ihtiyaçlarına cevap verebilecek durumda değildir. **Tahtakale, Şahintepe, Altınşehir, Ayazma**’da da başka lise bulunmamaktadır. Sınırlı sayıda ilköğretim okulu bulunmasına karşın, yeterli personel istihdam edilmemektedir. Okulların temizlenememesi, kullanılmaz halde bulunması ve suların akıyor olması öğrencilerimiz açısından acil çözüm üretilmesi gerekli konuların başında gelmektedir.

Ulaşım için toplu taşıma araçları yetersizdir. İnsanlarımız tüm diğer emekçi semtlerdeki gibi balık istifi otobüslerde yığılarak işlerine gidebilmektedir.

Mahallelerde hiçbir sokak asfaltlı de-

ğildir. Caddeler bozuk, çukur dolu sokak içleri ise çamur deryasına dönmüştür.

Devletin mahallemize yönelik sağlık hizmetleri de bulunmamaktadır. Sağlık ocakları ile geçiştirilen hizmet sağlık ihtiyacını karşılamaktan oldukça uzaktır. Hepatit B, tüberküloz, bronşit, astım vb. hastalıklara bölgede yaygın bir şekilde karşılanmaktadır.

Bölgede işsizlik had safhadadır. Sokaklar okula gitmeyen çocuklarla, işsiz gençlerle dolup taşmaktadır. Bu genç kitle özellikle kavgalara karışmakta, sokak çetelerinin etkisi altına girebilmekte, uçuşu madde ve uyuşturucu bağımlısı olabilmektedir. Yine bu gençlik yoz, dejener bir yaşamın içine önemli oranda çekilmiş durumdadır. **Bu gençler T. Kürdistan’ndan, Karadeniz’den, İç Anadolu’dan ekonomik-sosyal ya da siyasal baskı nedeniyle göç eden ailelerin çocuklarıdır.** Bu gençlerin düştüğü hal; eğitimsizlik, sosyal-kültürel alt yapı yoksunluğu, ekonomik zorluklar vs. bir yığın zorlukla ve yoklukla kuşatılan bütün emekçi ailelerin yaşadığı felaketin göstergesidir. Devletin gayet bilinçli yönelimi ve politikasının bir sonucu olarak bu lümpen kitle her geçen gün bir kar topu gibi büyümektedir.

Mahallemizde, elektrik ve telefon şebekeleri oldukça sorunludur. Elektrik ve telefon şebekelerinde arızalar sıklıkla yaşanmaktadır. Yüksek gerilim hatları evlerin üstünden geçmekte ve her an insanlarımızın yaşamlarına mal olabilecek bir tehlike barındırmaktadır.

Altınşehir, Tahtakale, Şahintepe, Bayramtepe mahallelerinde mevcut su şebekesinin küçük bir kısmı işlevli ve birçok yerde 2 ve 3. katlara bile su çıkmamaktadır.

KAÇAK YAPIYLA MÜCADELE

YALANLARINA DAİR

Bugünlerde sık sık ana haber bültenlerinde, gazete manşetlerinde gecekondu yıkımları ve gecekondulaşma sorunu işlenerek emekçi semtlerin yıkımı meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Kaçak yapıyla mücadele yalanları altında yıkım zalimliği perdelenmeye, gizlenmeye çalışılıyor. **En temel insani haklardan biri olan barınma hakkı bir suç olarak “terör” olarak yutturulmaya çalışılıyor.**

İstanbul’un göbeğinde Gökkafeşi, Formula 1 Tesisleri, Çırpıcı Çayırı Vadisi’ndeki Carrefoursa, Koç Üniversitesi, EGS, Dünya Ticaret Merkezi vs. kaçak yapılara sessiz kalan, egemen sınıflar ve bu yağlı tabakanın sözcüsü olan burjuva medya emekçi semtleri pervasızca hedef gösteriyor.

İşçi ve emekçilerin emek ve alınmasıyla biriktirdikleri emekleri ve aynı zamanda tükenen yaşamları olan bu binalar bir avuç sermayedarın çıkarları için hayasızca hedef tahtasına oturtulmuş durumdadır. Bu binaların her bir tuğlası, kolonu, taşı bir beden açlığını, bir ailenin beslenme yetersizliğini bronşiti, astımı, tüberkülozu, çolaklığı, topallığı, körlüğü, eğitimsizliği kışın ayazındaki titremelerin ve nice acılarla feda edilen yaşamların birikimidir. Yoksul halkın yaşam gerçekliği olan tüm bu yaşananlar, egemen sınıflar ve onların asalak medyası için bir anlam ifade etmemektedir.

Patron-ağalara dubleks-tripleks villalar peşkeş çekilirken, her türlü olanak sunulurken emekçiler en temel insani hak olan barınma hakkı, bir gecekondu bile çok görülmemektedir. Kışın başımızı sokağımız bir dam bile fazladır bize!!

Bahçeşehirli’nin köpeği için veteriner hizmeti sunulurken emekçi semtlerde yaşayan insanlara sağlık hizmeti sunulmamakta, en ağır hastalık ve acil durumlarında bile sosyal güvencesi olmadılarından hastane kapılarından içeri sokulmamaktadır.

Olimpiyat stadyumu sit alanına inşa edilmesine karşın buna yasak yok! Yedikule zindanının burçlarına helikopter pisti yapılırken buna yasak yok! Gökkafeşi’nin inşa edilmesi bir yana mahkeme kararına rağmen on yılı aşkındır yıkılmıyor! Formula 1 pisti İstanbul’un su havzası üzerine kurulmasına karşın buna yasak konulmuyor! Patron ağalara hazine arazileri, sit havzaları peşkeş çekilirken biz emekçilere tek odalı gecekondu bile çok görülüyor. **Direnme hakkımız yasaklanıyor.**



Türk hakim sınıfları olimpiyat oyunlarından milyar dolarlar kazanma hesapları yaparken bunun milli ekonomiye ne kadar katkı sağlayacağını propaganda-sını yapıyorlar. Milli hasılaya girecek büyük paralardan, Türkiye’nin dünyaya tanıtılmasından, çekilecek turistten, kazanılacak dövizden bolca bahsederek bu getirilerin ve kazançların arasında Olimpiyat Stadyumunun karşısında hoş bir görüntü-manzara oluşturmayan, ülke hakkında olumsuz bir imaj yaratabilecek

Bayramtepe’yi, semtimizi yıkmaya düşüncelerini yıkım saldırısına dönüştürüyorlar. İşte kendi gerçekliğiyle yüzleşmekten korkan, kendi gerçekliğinden utanan, üzerinde kurulduğu ülke gerçekliğini bir çırpıda halının altına süpürmekle kurtulacağını sanan yarı-sömürge Türkiye’nin ‘utangaç’ burjuvazisi ve borazan medyasının acizliği. **Eğer bu utanç verici manzaralardan kurtulmak istiyorlarsa emeğimizin karşılığı olan ücret ve yaşam koşullarının düzeltilmesini sağlayıcı haklarımızın karşılanması gerekmektedir.**

Demagojik mortgage ve kentsel dönüşüm zirvalarıyla değil, sağlıklı, insanca yaşanacak, işçi ve emekçilere ait olacak konutlar yapıp karşılıksız teslim etmelidirler. **Ama biz biliyoruz ki 80 yıllık tarihi boyunca faşist bir diktatörlükle halka zulüm etmekten başka bir icraatı bulunmayan Türk hakim sınıflarının çıkarları neyi emrediyorsa onu yapmaktan geri durmayacaktır.**

Canımız pahasına bütün birikimimizi ortaya koyarak yaptığımız evlerimizin yıkımından başka çözüm üretme iradesini göstermeyecek olan Türk hakim sınıflarına karşı bizlerin de direnmekten, bu saldırılar karşısında örgütlenmekten başka çıkar yolumuz bulunmamaktadır.

Tüm Bayramtepe halkı şunu bilmeli ki yıkımlar Bayramtepe ile sınırlı kalmayacak. Bundan dolayıdır ki yıkımla, yıkılan yaşamlar tüm emekçilerin sorunudur. **Bu sorunu çözecek güç ise işçi ve emekçilerin birleşmesinden, örgütlenmesinden doğacak güçte yatmaktadır,** eğer tüm olanaklarıyla güçleriyle saldırı bu yıkıcı devlet gücüne karşı tüm gücümüzle, olanaklarımızla ve oluşturacağımız kendi öz örgütlülüklerimizle direnirsek kazanan biz oluruz.

Kapalı kapılar ardında üretilerek işçi ve emekçilere yutturulmaya çalışılan rant projelerini, emperyalist ülkelerden ithal, yaşamlarımızı ipoteklemeyi hedefleyen mortgage’yi reddediyoruz. İşçi ve emekçilerin iradesine sorulmadan alınan, çıkarlarını temsil etmeyen kararlara cevabımız ancak sokakta pratiğin diliyle verilecektir.

Bugün Bayramtepe’de, yıkım saldırısına karşı direnişimizin kazanımı bunun en somut ispatıdır. Daha büyük saldırılara karşı daha büyük direnişler için hazırlanmalıyız.

‘Yıkımlara karşı örgütlü hak yenilmez’.

Altınşehir Bayramtepe

Mahallesi’nden Partizan okurları

İşçi-köylü'den

EMPERYALİSTLER DÜNYA EZİLENLERİNE KARŞI AYNI GEMİDEDİR!

Şemdinli'de yaşananların ardından **10 Aralık 2005** tarihinde yapılmak istenen mitinge düzmece gerekçelerle izin verilmemesi, çevre illerden giden kitlenin ilçeye sokulmaması; FBI ve CIA başkanlarının Türkiye'yi ziyaret etmesi ve **Condoleezza Rice**'nin ABD'nin işkence uçakları iddiaları altında çıktığı Avrupa turu, geçtiğimiz hafta gündeme oturan önemli konulardan bazıları oldu. **Özellikle FBI ve CIA başkanlarının ziyareti ve Rice'nin Avrupa gezisi burjuva basının sayfalarında oldukça geniş bir yankı buldu.**

ABD Dışişleri Bakanı **Condoleezza Rice**'nin yaptığı bu ziyaret, içinden geçtiğimiz süreçte oldukça önemli bir gelişme olarak değerlendirilmelidir. ABD ile ilgili işkence iddialarının doruğa çıktığı bir döneme denk gelen bu ziyaret sırasında, Rice'in tek yaptığı ise nasihat vermek ve işkenceyi savunmak oldu. İşkence iddiaları ortaya çıktığında ilk elden söylenenleri kabul etmeyen ABD, ardından Rice'nin ağzından **"İşkencenin öldürmeyeninin makul olduğunu"** savunmuş; daha sonra ise bir adım daha atarak **"yaptık ama, başka ülkeleri bulaştırmadık"** cümleleri ile işkenceyi savunmuştur. Rice'nin bu ziyareti sırasında ABD'nin işkence iddiaları ile ilgili hesap vereceğini düşünmek zaten anlamsız olurdu. Kaldı ki toplantının basına yansıyan bölümlerine baktığımızda da bu gerçeği görmek mümkün. Ancak her ne kadar bu niyetle yapılmış bir itiraf olmasa da Rice'nin söyledikleri, aslında ABD ve daha genel

anlamda tüm emperyalistler açısından işkencenin savunulmasından başka bir şey değildir. Bizce bu toplantı esnasında ortaya çıkan iki önemli gerçeğin altını çizmek gerekmektedir. **Birincisi;** ABD emperyalizminin yukarıda Rice'in sözleri ile anlatmaya çalıştığımız gibi işkenceyi kabul etmesi iken; **ikinci** önemli nokta ise yine Rice'nin ifadeleri ile kamuoyuna bir kez yansıyan tüm emperyalistlerin halka düşman oldukları gerçeğidir. AB emperyalizminin hem bu süreçte işkence **"karşısındaki"** duruşu, hem de Rice'in Avrupa gezisinde Almanya Başbakanı Angela Merkel'e sarfettiği **"hepimiz aynı gemideyiz"** ve **"aynı evde oturanlar camlarına taş atmazlar"** sözleri emperyalistlerin ezilen halklara karşı birlik içinde olduklarını, yani tıpkı Rice'nin dediği gibi aynı gemide olduklarını göstermesi açısından önemli ayrıntılardır. Rice bu sözleri ile emperyalistlerin aynı gemide olduklarını ve dünya ezilenlerinin ise bu geminin dışında olduğu itiraf etmiştir. Emperyalistlerin ezilenler karşısında ortak hareket ettiklerini ve AB emperyalizmi ile ABD emperyalizminin **"terör"** ya da **"geminin dışında kalanlar"**la kimleri kastettiğini gösteren bir diğer pratik de, İspanya'nın Barselona kentinde yapılan **10. AB Akdeniz Zirvesi** oldu. Bu zirvede de **"terörizmle mücadele"**de yeni taktikler belirlenerek, toplantı halklara yönelik yeni saldırı planları ile son buldu.

İşkenceyi hem yukarıda örnek verdiğimiz sözleri ile hem de **"dünyadaki**

tehditlere karşı gizli servis bilgilerine ihtiyacımız var" diyerek savunan Rice'in yanı sıra Avrupalı emperyalistler ise, büyük bir ikiyüzlülük içinde ABD'den işkence iddialarını açıklamasını isterlerken(!), diğer yandan da CIA uçaklarının kendi havaalanlarını kullandığı iddialarına ise bundan haberdar olmadıkları şeklinde yanıt verdiler. **Oysa yapılan açıklamalara göre ABD'nin işkence uçakları en az 437 kez Alman havaalanlarına indi veya Alman hava sahasını kullandı.** Bu sayı Avrupa'nın toplamı için ise 800 olarak belirtiliyor. 2001-2005 yılları arasında **"terör suçlusu"** taşıyan CIA uçaklarının 800 kez Avrupa havaalanları üzerinde uçuş yaptığı da basına yansıyan bilgiler arasında.

Bu gelişmelerle birlikte değerlendirilmesi gereken önemli bir gelişme de son bir hafta içinde ülkemize yapılan ziyaretlerdir. Amerikan İç İstihbarat Örgütü FBI'nın Başkanı ve CIA Başkanı ardi adına Türkiye'yi ziyaret ettiler. Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın ziyaretlerle ilgili soru soran gazetecileri **"her şeyin altında bir şey aramayın"** diyerek azarladığı; Dışişleri Bakanı **Abdullah Gül**'ün İstanbul'a inen uçakların işkence veya adam kaçırmak için gelmediği açıklamasını yaptığı ziyaretler, elbette ki içinden geçtiğimiz süreç açısından önemli gelişmelerdir. Bu ziyaretleri önümüzdeki dönemde Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral **Yaşar Büyükanıt**'in Pentagon yetkilileri ile görüşmek üzere ABD'ye gitmesi ve Rice'nin Türkiye'yi ziyareti izleyecek. Bizler bu ziyaretleri Erdoğan'ın göstermeye çalıştığı gibi kendiliğinden, öylesine yapılmış ziyaretler olarak algılayamayız, değerlendiremeyiz. Tüm bunlar ABD-Türkiye ilişkilerinde Türkiye'ye yüklenen yeni misyonun, önüne konulan yeni görev ve ödevlerin, yapılan yeni saldırı hazırlıklarının ilk adımları, hazırlık aşamala-

rıdır.

Bu adımları CIA'in Eylül ayında baştan aşağı yeniden yapılanma kararı alması ve tepeden tırnağa çalışma tarzını değiştirmesi ile birlikte ele almak yaşananları yorumlamak açısından kolaylık sağlayacaktır. Ankara gezisi de bu **"yeniden yapılanma"** metodunun bölgedeki kritik ülkelerden biri olan Türkiye'ye yüklediği yeni ödevlerin belirlendiği bir gezi olarak değerlendirilmelidir. Ankara ziyareti öncesi Goss tarafından yapılan açıklamalara baktığımızda da bu gerçeği görmemiz mümkün; **"Bundan böyle dünyanın her yerinde bizzat operasyonlar yapacağız. Müttefik ülkelerle istihbarat alışverişini geri plana atacacağız. Bütün operasyonları kendi gücümüz ile gerçekleştireceğiz. CIA elemanları artık bizzat sahaya inecekler."** Yapılan ziyaretleri öncesindeki bu gelişmelerle birlikte ele aldığımızda durum anlaşılır bir hal almaktadır.

Yeni Zelanda gezisi sırasında Erdoğan'ın sarf ettiği sözler de devletin Kürt sorununa bakışını göstermesi açısından oldukça önemli gelişmelerden birisidir. **13 Ağustos 2005** tarihinde **Di-yarbakır**'da yaptığı açıklamada **"Kürt sorunu benim sorunumdur"** diyen Erdoğan; **6 Aralık 2005** tarihinde yaptığı **Yeni Zelanda** gezisinde ise **"Kürt sorunu yok, bölücülük sorunu var"** diyerek devletin meseleye bakış açısını açıkça ortaya koymuştur. Söylemdeki bu farklılıkta önemli ayrıntılar gizlidir. Bu ayrıntılardan biri, devletin "Kürt sorunu"na yaklaşımdaki inkârcı, imhacı mantığın ta kendisidir. Şemdinli'de yaşananların ardından **"oradaki (Şemdinli'deki) vatandaştan tanık olarak istifa edemezsiniz. Çünkü her an tehdit altında"** diyen Erdoğan bölge insanının tanık olarak bile dinlenemeyeceğini söyleyecek kadar aymazlaşmıştır.

Gönen deri işçileri direnişe devam diyor!

Balıkesir Gönen'de kurulu bulunan deri sanayinde Deri-İş Sendikasına üye oldukları gerekçesiyle 22 Temmuz 2005 tarihinde işten atılan 260 işçinin başlattığı direnişleri patronların tüm saldırılarına rağmen sürüyor. İrili ufaklı yaklaşık 40 fabrikanın bulunduğu havzada direnişte olan **Vefa Deri** işçisi **İsmail Uslu** ile röportaj yaptık.

Hiçbir hakkımız yoktu

İ.K: Bize kısaca süreci özetler misiniz?

İ. Uslu: Örgütlenmeden önce işçi arkadaşlarla bir araya gelerek çalışma koşullarımız üzerine tartıştık. Baktık ki normal standartların çok altında çalıştırılıyor. **Hiçbir sosyal hakkımız yok.** Sanki her şey işverenin inisiyatifine bırakılmış. İşveren istediği zaman istediğini işten çıkarıyor, istediğini işe alıyor. Haftalık çalışma saatine hiçbir fabrika

uyumuyor. Haftalık çalışma saati 45 saatken Gönen'de bu 80-90 saate çıkıyor. Biz bu kötü şartları düzeltebilmek için ilk etapta **İşçi Haklarını Koruma ve Yaşatma Derneği**'ni kurduk. Ve haklarının gasp edildiğine inanan tüm işçi arkadaşları derneğe üye yaptık. Dernek olarak işverenlere koşulların düzeltilmesi konusunda çağrı yaptık. Yaptığımız çağrıya İşverenler Derneği **"Biz böyle bir dernek tanımıyoruz"** diyerek olumsuz yanıt verdiler. Bunun üzerine Deri-İş Sendikası'na üye olduk.

Yerel yönetimler işverenlerin yanında yer aldılar

İ.K: Sendikaya üye olmakla birlikte yaşamınızda ne gibi değişiklikler oldu?

İ. Uslu: Sendikaya üye olmamızla birlikte işçiler arasında büyük bir kaynaşma oldu. Yıllardır bir birleriyle ta-

nışmayan, bir birlerine selam vermeyen arkadaşlar bile çok güzel dostluklar kurdular. Herkes yıllardır kölece koşullarda çalıştırıldığını fark etti ve hep birlikte bu koşulları düzelteceğimize söz verdik. Ve bu süreçte sermaye kesimi tarafından çok farklı baskılarla karşılaştık. Aynı zamanda yerel yönetimler de işverenin yanında yer aldılar.

İ.K: Size yapılan saldırılar karşısında ne yapmayı düşünüyorsunuz? Kamuoyuna bir çağrınız var mı?

İ. Uslu: Biz Gönen deri işçileri olarak her ne cepheden saldırı, baskı gelirse gelsin bu kölelik düzenine son verene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Tüm kamuoyunun ve sınıftan yanayım diyen herkesin Gönen işçisinin bu onurlu direnişine sahip çıkmasını istiyoruz.

(Kartal)



Şemdinli'nin hesabı soruluyor!

Şemdinli'de devleti suç üstü yakalayan halk 10 Aralık'ta yapılmak istenen mitinge izin verilmemesi üzerine yolları trafiğe kapatarak tepkisini dile getirirken İstanbul, Ankara ve İzmir'de de yapılan eylemler ile katillerin yargılanması talep edildi.

İSTANBUL

* 3 Aralık Cuma günü TMMOB binasında bir açıklama yapıldı. Devrimci ve demokrat kurumlardan oluşturulan heyetin Şemdinli ile ilgili hazırladığı rapor kamuoyuna açıklandı. Yapılan konuşmalarda Şemdinli'de halkın maruz kaldığı baskılar üzerine durularak, devlet tarafından yapılan bombalamalarla ilgili bilgi verildi.

* 10 Aralık akşamı saat 19:00'da Taksim Tramvay Durağı'nda, bir araya gelen çok sayıda demokratik kitle örgütü, devrimci ve demokrat çevreler 9 Kasım'dan bu yana devletin Şemdinli ile ilgili herhangi bir adım atmamasını ve sorumluların cezalandırılmamasını protesto etti.

Meşaleler yakan 100 kişilik grup "MGK, Kontrgerilla, JİTEM dağıtılsın-Şemdinli'nin sorumluları açıklansın" pankartı açtı ve sloganlar attı.

Kitle adına konuşan Tuncay Yılmaz, "Bombalamaların üzerinden bir ay geçmesine rağmen olaylar bir mumun dibini aydınlattığı kadar bile aydınlığa kavuşturulamamıştır" diyerek söz değil adalet istediklerini belirtti.

* Levent Kırca Oya Başar Parkı'nda bir araya gelen ESP, Partizan, DHP, Temel Haklar Federasyonu ve KÖZ kitlesi "Şemdinli'de ortaya çıkan kontrgerilla devleti hesap verecek" yazılı pankart açarak, Soğanlı Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Meşaleler ve dövizlerin taşındığı eylemde, sık sık "Katil devlet hesap verecek", "Bijî biratîya gelan", "Çeteler halka hesap verecek", "Soğanlı'da çete istemiyoruz" vb. sloganlar atıldı. Halkın alkışlarla destek verdiği eylem Soğanlı Merkezi'nde yapılan basın açıklamasının ardından sona erdi.

* 2 Aralık Cuma günü Gebze Mudurnu Tepe Meydanı'nda bir araya gelen Partizan okurları ile ESP'liler kahvelere girerek Şemdinli olayıyla ilgili bildirimler dağıtarak, konuyla ilgili yapılacak eyleme katılım çağrısı yaptılar. Bildiri dağıtımının ardından meşalelerle eyleme başlayan kitle mahallede yürüyüş yaptı. Eylem, Mudurnu Tepe'de sona erdirildi.

* 3 Aralık Cumartesi günü saat 20.00'de 1 Mayıs Mahallesi'nde Partizan, ESP, DEHAP, DHP, EMEP ve SODAP JİTEM ve kontrgerillanın Şemdinli, Yüksekova saldırılarını protesto etmek amacıyla meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Eski Karakol durağından başlayan yürüyüş son durağa kadar devam etti. Yürüyüşte halka ajitasyon çekilerek, "Bugün Şemdinli halkı Hakkari Valisini sürgüne gönderdi, 2 faşist subayı yakaladı, yargıladı ve cezaevine gönderdi. Bizler de 1 Mayıs Mahal-

lerini protesto etmek amacıyla meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Eski Karakol durağından başlayan yürüyüş son durağa kadar devam etti. Yürüyüşte halka ajitasyon çekilerek, "Bugün Şemdinli halkı Hakkari Valisini sürgüne gönderdi, 2 faşist subayı yakaladı, yargıladı ve cezaevine gönderdi. Bizler de 1 Mayıs Mahal-



lesi devrimcileri olarak TC'nin bu faşist baskılarına karşı Şemdinli'nin, Hakkari'nin, Kürdistan'ın serhıldan ruhuyla hep beraber karşı durulmuş diyoruz" şeklinde yapılan konuşmaların ardından haftaya yine



aynı saatte yapılacak eylemler yapılan çağrıyla sona erdi.

ANKARA

İHD Ankara Şubesi Şemdinli'de yaşanan gelişmelerle ilgili bir eylem yaptı. 3 Aralık günü Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen

İHD Ankara Şubesi üyeleri Şemdinli'de ortaya çıkan gerçeklerin açıklanmasını istedi. "Susurluk'tan Şemdinli'ye gerçekler açıklansın" pankartının açıldığı eylemde konuşan İHD Ankara Şube Başkanı Salih Ka-

raaslan, gerçeklerin kamuoyuna açıklanmasını istedi.

İZMİR

30 Kasım Çarşamba günü Buca Kuruçeşme'de meşaleli bir yürüyüş düzenlendi. Partizan, DHP, ESP ve BDSP tarafından örgütlenen eylem ÖMP ve KÖZ de destek verdi.

Saat 19:30'da Dilek Kaya market önünde bir araya gelen 60 kişilik kitle "Şemdinli halkı yalnız değildir" pankartı arkasında yürüyüşe geçti. Meşalelerin yakılmasıyla devam eden yürüyüş sloganlarla devam etti. Bir süre yüründükten sonra bir basın açıklaması yapıldı. Eylem alkış ve sloganlarla son bulurken, eylem süresince sivil kolluk kuvvetlerinin de yoğun yığınak yaptığı gözlemlendi.

İmha inkar saldırılarına karşı PARTİZAN SAFLARINA!

Faşist Kemalist diktatörlük kuruluşundan bugüne Kürt ulusuna yönelik inkar, imha ve asimile politikalarını katmerleştirerek devam ettirmektedir. Faşist devletin Kürt ulusuna yönelik bu politikaları onun sınıfsal karakteriyle doğru orantılıdır. Faşizm ve şovenizm üzerine inşa edilen devlet, Türkiye'nin Türkler'in ülkesi olduğunu her koşul altında vurgulamaktan geri durmamakta, bu doğrultuda halkları kalıba sokmak istemektedir. Bu ülkenin diğer uluslarını yok saymakta ya da "sözde vatandaş" olarak nitelendirmektedir. Bugün Kürtlere Şemdinli özgülünde yapılan saldırılar sistemin gerçek yüzünü bir kez daha teşhir etmiştir. Bu saldırıları Kürt halkına reva görenler, bugün Türkiye işçi, köylü, öğrenci ve emekçilerine de aynı

pervasızlıkla saldırmakta, emekçilerin hak arama girişimlerini boğmaya çalışmaktadır. "Demokrasi ve insan haklarını" ağızlarına sakız yapanlar "iyi çocukları" açıktan koruyup kollamaktan geri durmamaktadır. Bugün Türkiye Kürdistanı'nda Kürtlere yönelik saldırılar özünde bütün emekçi kesime yöneliktir. Bundan kaynaklı Kürt halkına yönelik saldırılara her cepheden karşı koyulmalı ve bu saldırılar karşısında ortak mücadele hattı örülerek emekçi halk kitlelerine gidilerek, faşist devletin teşhiri yapılarak emekçileri devrim saflarına katmak amaçlanmalıdır. Bizler Gülsuyu'ndaki Partizan okurları olarak Partizan imzalı "Şemdinli devletin gerçek yüzüdür" başlıklı bildirimleri, konuyla ilgili çeşitli kuşlamaları Gülsuyu-Gülensu Ma-

hallerinde yaygın bir şekilde dağıttık. Mahallede bildiri dağıtımının sırasında, kahvelerde de Şemdinli olayının gerçek yüzünü ortaya koyan, JİTEM-devlet ilişkisini teşhir ettik. Şemdinli olayları özgülünde halkın örgütlenmesi ve Partizan saflarında yer alarak devlete karşı koyması gerektiğini vurgulayan ajitasyon/propaganda çalışması yürüttük. A/P çalışmamız hem bizim kendimize olan güvenimizi artırırken, halkın da Partizancıların yaklaşımlarından ve disiplininden etkilendiklerini gözlemledik. Biz meşruluğumuzdan ve ideolojimiz Maoizm'den almış olduğumuz güçle düşmanın bütün engelleme ve yoğunlaşmalarına rağmen emekçi halk kitlelerini bilgilendirmeye devam edeceğiz. Gülsuyu-Gülensu Partizan okurları

TKP/ML militanları Kürt halkının direnişini selamladı!

Kürt halkının katili komprador patron-ağa devleti!

Elimize e-posta kanalı ile ulaşan “TKP/ML militanları Kürt halkının direnişini selamladı/Kürt halkının katili komprador patron-ağa devleti!” başlıklı, TKP/ML Militanları imzalı yazıyı güncellendiğinden ve haber değeri taşıdığından dolayı yayımlıyoruz.

“Dünyada ve ülkemizde emperyalist haydutlar ve onların sadık uşakları Türk hakim sınıfları toplumun her kesimine yönelik saldırılarını pervasızca sürdürüyor. Faşist Kemalist Diktatörlük devrimcilere, yurtseverlere, komünistlere azgınca saldırıya devam ediyor. Bu kan emici yarasalar provokasyonlarla, kontra eylemlerle halk üzerinde terör estirmekte, ırkçılık-şovenizm kışkırtılmakta, halklar birbirine düşman edilmeye çalışılmaktadır. Böylece halkların kurtuluş mücadelesi bastırılmak ve boğulmak istenmektedir. Komprador patron-ağa devletinin Osmanlı’dan miras bu kirliliğe gelmemeliyiz. Bugün faşizme, emperyalizme, şovenizme ve her türden gericiliğe karşı “Yaşasın halk savaşı”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganlarını daha bir gür sesle haykıracağız. Sesimizi, F Tipi tecrit zulmüne karşı onurlu direnişlerini sürdüren devrimci ve komünist tutsaklara, dağları mesken tutan halk savaşçılarına, Türkiye Kürdistanı’ndaki serhildanları yaratan yiğit Kürt halkına ulaştırmalıyız.

Zulmün ve yoksulluğun altında ezilen emekçi halkımız;

Yanıbaşımızdaki Kürt halkı imha ve inkar saldırılarıyla birlikte yok sayılıyor. Her türlü baskı ve zulme maruz bırakılıyor. “Faili meçhul” cinayetler günlük yaşamın bir parçası haline getirilmeye, katliam provaları tekrar tekrar tezgahlanmaya çalışılıyor.

İşçi ve emekçiler, yoksul Kürt halkı Şemdinli’de patlayan bombaya, Yüksekova’da, Mersin’de sıkılan kurşunlara hiç de yabancı değildir. Faşist Kemalist Diktatörlüğün tarihi aynı zamanda, direniş yolunu seçen, başkaldırı ve isyanı bayrak bilen işçi ve emekçilere, Kürt halkına sistemli bir zulüm ve baskı tarihidir. ‘38 Derişim kıyımından, ‘77 1 Mayıs’ından, Çorum, Maraş, Gazi, Ümraniye ve daha nice katliamlarından tanımaktayız bu kanlı tarihin sahiplerini. Yıldönümü yaklaşan 19 Aralık katliamından, işçilerin direniş çadırlarına saldırılarından, öğrencilerin, emekçi memurların demokratik eylemlerine azgınca saldırılarından tanımaktayız onları. **Onun içindir ki Susurluk’ta ortaya çıkan, Şemdinli’de Kürt halkı tarafından suçüstü yakalanan komprador patron-ağa devletinin ta kendisidir.** Çeşitli milliyetlerden ezilen emekçi halkımızın gerçek kurtuluşu bu kan emicilerin “demokratikleşme” safsatalarında değil, halk savaşındadır. Konrt-gerillanın katliam ve provokasyonuna karşı yiğit Şemdinli halkının, Kürt halkının geliştirdiği direnişe yüklenmesi gereken anlam bu olmalıdır.

19 Aralık katliamının yaklaştığı bugün-



lerde 5 yıl önce devreye sokulan F Tipi tecrit zulmü daha da derinleşerek devam ediyor. Devrimci ve komünist tutsakların direnişleri de bu tecrit zulmüne karşı kararlılıkla sürdürülmektedir.

Tüm bu gerici-faşist uygulamalar yetmiyor olacak ki, **Terörle Mücadele Yasa Tasarısı** adı altında yeni saldırı yasaları devreye sokulmakta, halkların boğazına geçirilen ilmk daha da sıkılmaya çalışılmaktadır.

Bizler TKP/ML militanları bu bilinç ve inançla komprador patron-ağa devletinin kirliliğini boşa çıkarmak, Kürt halkına yönelik geliştirilen bu saldırıya karşı örgütlü tepkimizi sokağa taşımak ve halkların kardeşliği şiarını yükseltmek için **2 Aralık Cuma günü Okmeydanı’nda** bir eylem gerçekleştirdik. Okmeydanı Sağlık Ocağı’na giden ana yol militanlarımızca kesile-

rek, molotoflarla trafiğe kapatılmıştır. Ardından “Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, TMLGB” sloganlarıyla ara sokaklardan akıp gelen militanlarımız “Kürt Halkının Katili Komprador Patron-Ağa Devleti” TKP/ML TIKKO imzalı pankartı açarak kitlesel bir şekilde sloganlar eşliğinde Sağlık Ocağı’na doğru yürüyüşe geçmişlerdir. Militanlarımız yürüyüş boyunca “Yaşasın Partimiz TKP/ML Halk Ordusu TIKKO, TMLGB”, “Yaşasın Halk Savaşı”, “Kürt Halkına Özgürlük Halk Savaşıyla Gelecek”, “Kürt Halkının Katili Patron-Ağa Devleti”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Umudun adı TKP/ML” sloganlarını haykırışlardır. Sağlık Ocağı’nın önüne geldiğinde pankartımız sağlık ocağının demir parmaklıklarına asılmıştır. Sağlık Ocağı’nın sağlı-solu her iki yanına uzanan yollar militanları-

mız tarafından tutulmuş, aynı şekilde yürüyüş güzergahımızdaki üst yol da militanlarımız tarafından tutularak eylemin gerçekleştirildiği alanın güvenliği alınmıştır. Pankartın bomba süsü için hazırlanan düzenek uygun bir şekilde yerleştirilmiştir. Tüm eylem boyunca militanlarımız molotoflarla ateşi beslemiş, bir yoldaşımız da eylemimizin gerçekleştirme amacını kitlelere anlatan konuşmalar yapmıştır. Yine aynı zamanda “Ese Yaylası Şehitleri Ölümsüzdür”, “Komünist Önder Mehmet Demirdağ Yoldaş Ölümsüzdür”, “Kürt Halkının Katili Komprador Patron-Ağa Devleti”, “Kürt Halkına Özgürlük Halk Savaşıyla Gelecek”, “Şemdinli Halkı Hesap Soruyor” TKP/ML TIKKO imzalı kuşlamalar eylem esnasında yapılmıştır. Tekrar sloganlarımız haykırılmış, ardından andımız okunarak eylemimiz tamamlanmıştır. Militanlarımız kayıp vermeden eylemi başarıyla sonuçlandırmışlardır.

Eylemin yapıldığı semtte militanlarımız tarafından düşmanın panzer ve polis gücünün bulunduğu gözlemlenmiş ve hareketlilikleri izlenmiştir. Militanlarımızın eylem alanından çekilmesinin ardından düşmanın eylem alanına girerek fünye kullanmak suretiyle asılan pankartı indirdiği tespit edilmiştir.

Kürt Halkının Katili Komprador Patron Ağa Devleti!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, TMLGB”

Tokat Valiliği ve Turhal Hükümet Konağı TKP/ML TIKKO militanlarınca bombalandı...

Elimize e-posta kanalı ile ulaşan aşğıdaki “Tokat Valiliği ve Turhal Hükümet Konağı TKP/ML TIKKO militanlarınca bombalandı” başlıklı yazıyı güncellendiğinden ve haber değeri taşıdığından dolayı yayımlıyoruz.

“Faşist-Kemalist TC devletinin farklı uluslardan Türkiye halkına karşı beslediği düşmanlığın son pratiğine, Şemdinli ve Yüksekova ilçesindeki kontra faaliyetleriyle tanık olduk.

Kürt ulusunu yok sayan, katleden ve her türlü faşist yöntemle bastırmaya çalışan TC devleti ve onun faşist ordusu bizzat Kürt halkının uyanıklığı sayesinde eyleminde suçüstü yakalanmıştır. **Her zaman olduğu gibi yine, oyalama taktiği devreye girmiş başta Hakkari Valisi Tokat’a atanmış, ardından Yüksekova ve Şemdinli kaymakamları başka yerlere yine aynı kontra görevlerle atanmıştır.** Ancak hakkını arayan, hesap sormaya çalışan halkın üzerine yağın mermiler dur durak bilmemiştir.

Proletarya Partisi’nin önderliğindeki Türk, Kürt çeşitli milliyetlerden Türkiye

halkının kader ortaklığı bu olayla bir kez daha görülmeli ve Halk Savaşının olanca ateşle harlanmasının gerekliliği anlaşılmalıdır. Faşist TC devletinin kendi çıkarı

Tokat’ta valiliğe bombalı tuzak

HAKKARI’DE yaşayan bombalama olaylarının ardından Vali Erdoğan Gürbüz’ün atandığı Tokat’ta valiliğe ve kaymakamlığa yerleştirilen bombalar patlamadan imha edildi. Tokat’ın Turhal İlçe Kaymakamlığı’na önceki gün akşam saat 18.30 sıralarında bir paket içerisinde bırakılan 2 adet patlayıcı TNT kalıbı ele geçirildi. Öte yandan Tokat Valiliği’nin arka giriş kapısı yanına sabah saat 06.30 sıralarında bırakılan piknik tüpü düzenekli bomba da alev alarak yandı. Vali Gürbüz, olası bir faciann önlemediğini söyledi.

ve yaşam koşulu asla halkın ekonomik, ulusal ve kültürel özgürlüğü ve yaşam hakkıyla örtüşmemektedir. Bu düğümü çözecek yegâne güç Halk Savaşının emrindeki namlulardır. İşte bu doğrultuda Hakkari’den Tokat’a atanmış bulunan kontra maşası Erdoğan Gürbüz şahsında

Kürt halkına yönelik bombalara TKP/ML TIKKO’nun bombalarıyla yanıt olunmuştur.

9 Aralık’ta Tokat Valiliği ile Turhal Hükümet Konağı eşzamanlı olarak TKP/ML TIKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı’na bağlı militanlarca bombalanmıştır. Sabahın erken saatlerinden itibaren düşmanın korku ve paniği hızla artmış, ne yapacağını bilemez hale gelmiştir. Militanlarımız kayıp vermeden olay yerinden çekilmişlerdir. Bombaların gerçek hedeflerine yönelmesinin tedirginliği ile eylemimizi halka yönelik göstermeye çalışılmıştır. Oysa TKP/ML’nin eylem çizgisi ve tarihi, halkımızın tanıklığı bunu fazlasıyla çürütmeye yeterlidir.”

Çöpçülere bomba semineri!

Tokat ve Turhal’da meydana gelen bombalamaların ardından paniğe kapılan devlet çareyi çöpçülere ders vermekte buldu! **Tokat Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi Bomba İmha Uzmanları** belediye bünyesinde çalışan çöpçülere bomba eğitimi semineri verdi.